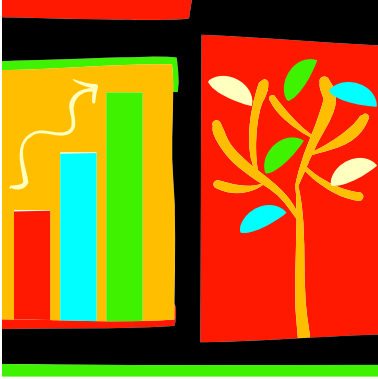

Chu Sa Lan

Kỷ niệm mùa sương

Chương 1

Châu ngừng xe trước tòa nhà sơn màu trắng. Đó là trụ sở cảnh sát của Pearland City.

Hôm qua trong lúc lái xe vòng quanh thành phố anh đã bị người khác *hun đít* vì vậy anh phải tới trụ sở cảnh sát lấy cái biên bản đem về trình với hãng bảo hiểm.

Đi dài dài theo hành lang và theo sự chỉ dẫn của một nhân viên cảnh sát anh vào một căn phòng có hai nhân viên đang ngồi làm việc. Trình biên lai ra anh hơi thất vọng khi được cho biết là cái biên bản mà anh cần hai ngày nữa mới có.

« Thưa cô tôi ở bên Atlanta. Sáng mai tôi phải lên máy bay về lại bên đó. Có cách gì để tôi được cái biên bản sớm hơn?

Châu năn nỉ nữ nhân viên cảnh sát phụ trách giấy tờ. Cô ta lắc đầu nói với giọng nhỏ nhẹ.

« Tôi hiểu hoàn cảnh của ông tuy nhiên tôi không thể làm gì khác hơn...

Châu làm thinh. Anh tần ngần không biết phải làm gì.

« Có chuyện gì vậy Linda?

Một giọng nói thanh thanh vang lên sau lưng của Châu. Nữ nhân viên cảnh sát tên Linda cười đáp với giọng lễ độ.

“ Thưa bà. Ông này tới lấy cái biên bản về tai nạn lưu thông nhưng tôi chưa có làm. Tôi bảo ông trở lại...

Châu quay lại. Trước mặt anh là một người đàn bà mặc sắc phục. Bà ta có mái tóc đen dài xỏa ngang vai. Nhìn đôi mắt và khuôn mặt anh đoán bà ta là một người đàn bà Á Đông. Châu phân trần.

“ Thưa bà tôi tới lấy biên bản nhưng phải đợi ngày mốt mới có...

« Thì ngày mốt ông trở lại...

Châu nhẹ lắc đầu giải thích.

“ Tôi ở Atlanta và sáng mai tôi phải lên máy bay...

Bà sĩ quan cảnh sát gật đầu tỏ vẻ hiểu. Quay sang nhân viên của mình bà ta lên tiếng.

“ Linda đưa cái biên lai cho tôi xem thử...

Cầm lấy cái biên lai của Châu bà ta liếc nhanh rồi mỉm cười.

« Tôi mời ông vào văn phòng để xem tôi có thể giúp gì cho ông không...

Nói xong bà ta quay lưng đi trước và Châu im lặng theo sau.

« Mời ông ngồi...

Bà sĩ quan cảnh sát đưa tay chỉ vào chiếc ghế đặt trước bàn giấy của mình.

« Cảm ơn bà

Ngồi xuống ghế Châu nhìn hàng chữ trước mặt của mình: « Captain Khanh Tran - Chief of Police... »

« Xin lỗi ông là người Việt Nam?

Châu ngược nhìn bà cảnh sát trưởng vừa hỏi mình một câu bằng Anh ngữ và anh cũng dùng Anh ngữ để trả lời.

« Thưa bà đúng như vậy...

Bà cảnh sát trưởng mỉm cười.

« Tôi cũng là người Việt Nam. Như vậy mình dùng tiếng mẹ đẻ để nói chuyện nhé...

Châu cũng cười.

« Thưa bà. Còn gì bằng...

« Ông Châu chắc đi du lịch?

« Thưa bà không. Tôi đi công chuyện của hãng...

« Thưa ông Châu ở đâu?

« Atlanta thưa bà

Bà ta cứ hỏi chuyện vòng vo khiến cho Châu sốt ruột nhưng anh cũng kiên nhẫn đối đáp. Cuối cùng bà ta ngược lên nhìn Châu.

« Tôi sẽ bảo nhân viên làm cái biên bản cho ông. Ông có thể trở lại sáng sớm ngày mai...

Thấy Châu hơi ngần ngừ Khanh cười nhẹ.

« " Hay là như thế này. Tôi có thể giao cái biên bản tận tay ông chiều nay. Ông biết nhà

hàng Sài Gòn?

« Thừa bà tuy chưa tới đó lần nào nhưng tôi có thể tìm ra...

« Tôi sẽ gặp ông tại đó...

Nói xong Khanh đứng dậy. Hiểu ý Châu cũng rời khỏi ghế. Đưa khách ra tới cửa Khanh cười.

« Bây giờ tối... Ông nhớ nhé ông Châu...

« Thừa bà tôi sẽ đúng hẹn

Ra khỏi cửa của trạm cảnh sát Châu đứng tần ngần trên bậc thang. Nắng vàng hực. Gió thoang thoang mùi muối mặn pha lẫn mùi rong rêu.

6 giờ 45 tối. Châu đậu xe vào bãi đậu xe của Sài Gòn, một nhà hàng nhỏ nhưng đẹp và xinh xắn.

« Thừa bác đi một mình?

Cô hầu bàn là một thiếu nữ còn trẻ, tóc cắt ngắn, mặc áo dài xanh tươi cười hỏi khách.

« Tôi có hẹn với một người quen...

« Dạ cháu tên Hương. Để cháu đưa bác tới cái bàn yên tĩnh hơn...

« Cảm ơn cô Hương

Hương đưa Châu tới cái bàn hai chỗ ngồi đặt kế bên cửa sổ.

« Thừa bác uống chi?

« Cô cho tôi ly cà phê sữa...

Đang uống cà phê Châu mỉm cười khi thấy Khanh bước vào cửa. Sắc phục cảnh sát màu đen, chiếc mũ lưỡi trai cũng màu đen; cả hai thứ tương phản với làn da trắng dưới ánh đèn mờ mờ khiến cho Khanh bớt đi cái vẻ kiêu cách và trang trọng của một nhân viên chính quyền. Anh mỉm cười thích thú khi thấy khẩu súng xệ xệ bên hông khiến cho bà ta có cái phong cách của cao bồi Texas mà anh hay thấy trong những phim của miền viễn tây nước Mỹ lúc còn học trung học.

Khanh hơi cười khi Châu đứng lên đón và kéo ghế cho mình ngồi.

« Hương cho cô ly đá chanh...

« Ít đường phải không cô?

Khanh gật đầu thay cho câu trả lời. Đợi cho Hương đi khuất Khanh mới nhẹ hỏi.

« Ông Châu đợi tôi có lâu không?

« Thừa bà tôi cũng vừa tới...

Thấy Châu cứ mỉm cười hoài Khanh lên tiếng.

« Có điều gì mà ông cứ cười hoài. Ông cười tôi phải không?

Châu gật đầu cười. Khanh nhận thấy nụ cười của người đối diện hiền hậu và vui vẻ.

« Bà mặc sắc phục và nhất là đeo súng trông ngộ ngộ...

« Từ sở tôi đi thẳng ra đây thành ra...

« Tôi không có ý gì đâu... Chỉ thấy ngộ nghĩnh thế thôi

« Ông thích hay là ông ghét?

Khanh nhìn vào mặt Châu trong lúc hỏi câu trên.

« Bà muốn tôi nói thật hay nói không thật?

« Tôi muốn ông nói cái gì ông đang nghĩ ra trong trí của ông...

« Như vậy thôi tôi nói là tôi thích. Tôi thích hình ảnh của bà...

Đưa ly nước đá chanh lên hớp ngụm nhỏ Khanh nhẹ giọng.

« Cảm ơn ông... Ông có ghét tôi cũng chịu thôi...

Châu cười cười.

« " Ai nói với bà là tôi ghét...

Làn da trắng của Khanh hơi hồng lên. Nàng đánh trống lảng bằng cách mở túi áo đưa cho Châu tờ biên bản.

« " Cảm ơn bà. Bà phải để tôi trả tiền bữa tiệc đêm nay...

Khanh cười đùa.

« Ông tính hỏi lộ nhân viên của chính phủ hả...

« Không phải hỏi lộ mà đây chỉ là cử chỉ bày tỏ lòng biết ơn của tôi đối với bà...

« Tôi giúp ông vì bốn phận và nhất là tình đồng hương...

« Tôi biết. Như vậy bà nên xem đây là bữa tiệc làm quen giữa hai người đồng hương...

« Ông đã hết lời tôi xin nhận. Cứ xem đây là cuộc gặp gỡ giữa hai người quen...

« Điều đó thật ngoài mong ước của tôi...

« Ông Châu bao nhiêu tuổi?

Châu nói tuổi của mình và Khanh cười.

« Ông lớn hơn tôi năm tuổi... Xin hỏi ông đã gọi món gì chưa?

Cầm thực đơn lên nhưng lại không nhìn Châu cười.

« Chưa... Bà là khách quen ở đây chắc biết món nào ngon...

« Làm sao ông biết tôi là khách quen?

Châu cười cười.

« Bí mật nghề nghiệp... Ngày xưa tôi là sĩ quan an ninh tình báo trong quân đội...

Đang chăm chú vào tấm thực đơn Khanh ngược lên nhìn người bạn mới quen giây lát đoạn cười cười.

« Ông xạo phải không?

Châu chưa kịp lên tiếng nàng tiếp nhanh.

« Nói thiệt đi...

« Làm sao bà biết tôi xạo?

Bật thành tiếng cười thánh thót Khanh cố tình lặp lại câu nói của Châu.

« Tôi đã từng phục vụ trong ban điều tra của cảnh sát cho nên biết khi nào người ta xạo, khi nào người ta nói thật...

Hớp ngụm nước lạnh Châu đùa.

« Bà xạo phải không... Nói thiệt đi... »

Khanh ré lên cười. Tuy nhiên liếc nhanh quán thật nhanh nàng vội bùm miệng lại dù vậy tiếng cười vẫn phát ra. Thật lâu nàng mới thở hơi dài rồi lấy cái khăn ăn đưa lên lau nước mắt.

« Ông làm tôi cười mệt quá. Tôi nói thật đó. Cứ nhìn vào mắt người nào là tôi có thể biết...

« Thiệt hả... Bà thấy gì trong mắt của tôi?

Làm bộ cúi đầu nhìn vào thực đơn Khanh nói nhỏ.

« Tôi thấy ông có đôi mắt lá răm đẹp lắm... Đôi mắt lá rau răm. Rau răm mà ăn với hột vịt lộn ngon lắm..."

Khanh cười nói. Nở nụ cười tươi Châu nói trong lúc nhìn vào khuôn mặt của người bạn mới vừa quen.

« Còn mắt của bà thời sao. Không những đẹp mà nó còn có nét đặc biệt...

« Đặc biệt gì?

Châu lắc đầu buông một câu lửng lơ.

« Hơi sớm để tôi có thể trình bày cái nét đặc biệt. Lần sau gặp lại tôi sẽ nói cho bà nghe...

Hương trở lại để cho hai người gọi món ăn. Khanh nói với Châu.

« Tôi gọi để chúng ta ăn chung ông chịu không?

Châu đồng ý. Khanh chọn món chạo tôm mía và cá nướng.

« Ông làm gì mà lạc tới đây?

« Tôi làm cho một công ty chuyên nhập cảng đồ thủ công nghệ từ Việt Nam rồi bán sỉ cho các cửa tiệm trên toàn nước. Hăng phái tôi tới Texas để tìm kiếm thêm thị trường tiêu thụ...

Khanh cười nói nửa đùa nửa thật.

« Tôi trông ông không giống một người thuộc ngành thương mại chút nào. Ông có vóc dáng của một nhà văn, nhà thơ hay một người trong giới văn nghệ nhiều hơn...

Châu cười im lặng rồi mới nhìn Khanh.

« Tôi muốn uống ly rượu chát... Bà uống không?

« Uống... Tôi xin ông một ly thôi...

Châu vậy Hương đang đứng gần. Lát sau hai ly rượu chát được mang ra. Hai người cùng ly.

« Bà sang Mỹ lâu chưa?

« Lâu lắm. Từ tháng 4 năm 75. Còn ông?

« Tôi cũng vậy

« Ông có trở lại Việt Nam không?

Châu thở hơi dài lắc đầu.

« Không... Còn bà?

« Hai lần... Bố mẹ tôi mất... »

Châu hớp ngụm rượu, im lặng nhìn ra khung cửa sổ. Gió nhẹ phất phơ hàng cây xanh. Khanh len lén nhìn người đàn ông đang ngồi đối diện với mình. Tóc đen dài được cắt tỉa gọn gàng. Khuôn mặt gầy xương xương. Chiếc mũi cao và thẳng. Đôi mắt lá rằm long lanh song thấp thoáng một vẻ gì là lạ. Dường như đó là chút buồn rầu u ẩn, chút băn khoăn và suy tư của một người có chiều sâu tâm hồn. Nàng có cảm tưởng Châu là một nghệ sĩ nhiều lãng mạn và mộng mơ hơn là một thương gia.

« Tôi không tin ông là một thương gia. Ông là một văn sĩ thời đúng hơn...

Câu nói của Khanh khiến cho Châu mỉm cười.

« Lý do nào khiến cho bà nhận xét như vậy?

Xoay tròn ly rượu trong tay Khanh cười cười.

« Không biết. Tôi chỉ biết là tôi có cảm tưởng như vậy...

“ Tôi cũng có cảm giác bà không thuần túy là một sĩ quan cảnh sát. Bà cũng có vóc dáng văn nghệ. Bà có viết văn làm thơ hay làm điều gì dính líu tới văn chương không. Bà nói thiệt đi...

Uống một ngụm rượu chát Khanh cười. Châu nhận thấy nụ cười của nàng phảng phất chút buồn rầu.

« Đó là bí mật của tôi. Ông cũng có một bí mật...

« Một ngày nào đó tôi sẽ khám phá ra bí mật của bà...

Khanh hất mặt.

« Tôi dám cá với ông là tôi sẽ khám phá ra bí mật của ông trước...

Châu cười nhẹ.

« Bà tự tin?

Khanh gạt đầu một cách chắc chắn.

« Ông quên tôi là cảnh sát à. Tôi có hồ sơ của ông trên bàn giấy của tôi...

Khanh cười hắc hắc. Châu nói đùa nhưng trong câu nói có ẩn chút thách thức.

« Bà mà tìm ra bí mật của tôi trước tôi thì tôi sẽ...

« Sẽ cái gì?

Khanh cười vắn. Châu nói không do dự.

« Tôi sẽ làm điều gì mà bà yêu cầu...

« Ngẫm ra ông còn tự tin hơn tôi nữa. Ông nhớ lời ông nói nghe chưa...

Hớp thêm ngụm rượu Châu cất giọng nghiêm nghị.

« Tôi nhớ chứ. Lời nói của tôi còn chắc hơn đinh đóng bột...

Khanh lại ré lên cười hắc hắc vì câu nói của Châu.

« Chừng nào ông mới lên máy bay?

Cô hầu bàn tên Hương trở lại với đĩa chạo tôm và cá nướng. Bánh trắng, nước mắm và rau thơm bày đầy bàn.

« Sáu giờ sáng ngày mốt tôi mới lên máy bay...

Khanh nhìn Châu.

« Tôi tưởng...

« Tôi hoãn lại một ngày...

« Lý do?

« Tôi muốn mời bà đi du ngoạn với tôi ngày mai...

Khanh lắc đầu.

« Rất tiếc tôi phải đi làm...

Châu xuống giọng năn nỉ.

« Bà nghỉ một ngày đâu có sao. Tôi hân hạnh có một người hướng dẫn như bà...

Khanh trầm ngâm giây lát.

« Để tôi tính lại. Có gì tôi điện thoại cho ông...

Châu cuốn liền một lúc hai cuốn chạp tôm và hai cuốn cá nướng một cách thành thạo và nhanh nhẹn. Thấy Khanh loay hoay cuốn anh cười đưa cái đĩa của mình cho Khanh.

« Tôi cuốn sẵn nếu bà không chê...

Đỡ lấy cái đĩa Khanh đưa.

« Ông khéo tay thật. Thêm một lý do để tôi đoán ông là một nghệ sĩ...

Châu cười lớn.

« Bà mới chính là nghệ sĩ vì bà giàu tưởng tượng... Tôi mà nghệ sĩ gì. Nghệ sĩ cuốn bánh tráng hả...

Khanh ré lên cười hắc hắc.

« Thú thật với ông tôi chưa bao giờ cười nhiều như hôm nay. Cảm ơn ông nhiều lắm...

« Không có chi thưa bà. Nếu bà cho phép tôi xin được làm cho bà cười nhiều hơn nữa...

Vì mãi cúi đầu vào cái đĩa để cuốn bánh tráng nên Châu không thấy được nét khác lạ hiện ra trong mắt của Khanh. Hai người vừa ăn vừa nói chuyện vui vẻ. Khi họ ra khỏi nhà hàng trời đã vào đêm từ lâu. Đứng cạnh nhau trên lối đi bộ Khanh hỏi nhỏ.

« Ông ngụ ở khách sạn nào?

« Hawthorn Suites phòng số 107...

« Chúc ông ngủ ngon. Cảm ơn ông rất nhiều...

« Không có chi thưa bà... Bà có đi với tôi ngày mai?

Khanh nhẹ lắc đầu.

« Tôi không dám hứa. Ông đi một mình đâu có sao...

Ngồi trong xe thấy vẻ mặt buồn buồn của Châu Khanh cười thầm nghĩ.

« Cứ để cho ông ta buồn một chút đâu có sao...

Kỷ niệm mùa sương

Chương 2

Uể oải ngồi dậy Khanh tắt tivi xong đi vào phòng làm việc của mình. Ôm cái laptop nàng trở ra phòng khách. Ba phút sau nàng vào thuvienvietnam.com để đọc tiếp truyện dài MKG. Hơn tháng trước khi thấy cái tựa MKG và tên tác giả nàng cười thầm nghĩ: Người viết truyện này tên yếu điệu như con gái...". Nhưng sau đó nàng suy đoán ông ta là đàn ông. Tuổi thì không biết bao nhiêu nhưng chắc cũng "lão" rồi. Nàng thích nhân vật nữ trong truyện vì có những nét hoặc cá tính giống như mình. Nếu « BB » hay sau này có tên « TD » nắm chức vụ đại đội trưởng, chỉ huy hơn trăm người thì nàng cũng có năm bảy chục nhân viên dưới quyền.

« Tại sao mình không liên lạc để hỏi tác giả sách đã in và xuất bản chưa. Nếu có mình sẽ mua hai ba quyển đem vào sở đọc tiện hơn... » Bằng lòng với ý nghĩ đó nàng vào văn phòng riêng của tác giả để nhắn tin.

« *Xin tác giả cho biết làm thế nào để mua quyển sách này ạ? Cảm ơn. Khanh...* » Suy nghĩ giây lát Khanh xóa tên của mình và chỉ viết chữ « K. » mà thôi. Ngày hôm sau khi vào lại thuvienvietnam.com nàng được báo là mình có tin riêng. Mở tin riêng nàng đọc thấy hàng chữ sau.

« *MKG được đăng trên tvvn.com mà chưa được in thành sách. Rất tiếc về điều đó. LSC.* »

Ngẫm nghĩ Khanh gửi tin lại.

- *Như vậy trong tương lai gần đây có thể in thành sách không ạ? K.*

Rồi sau đó nàng lại nhận được tin.

- *Gửi K. Có thể trong tương lai gần đây sẽ in thành sách. Khi nào in tôi sẽ tặng K. một quyển.*

Nhận được tin trên Khanh mỉm cười thầm nghĩ.

- Mình chưa thấy ông nào như ông này...

Từ ý nghĩ đó nàng gửi lại tin.

- *Cám ơn tác giả LSC, thật hân hạnh. K...*

Hôm nay vừa vào tới thư viện nàng được báo mình có tin riêng. Mở tin ra nàng thấy hàng chữ.

« *Gửi K. Cho tôi biết địa chỉ chính xác để gửi quyển MKG. Hy vọng sách sẽ in xong vào đầu năm 2007. Thân. LSC... »*

Mỉm cười Khanh gửi lại.

*Xin cám ơn tác giả LSC nhiều, Thật hân hạnh.
Địa chỉ:*

K.

18829 13th Ave N

Pearland, TX 77581

Thứ bảy, 6 giờ chiều. Khanh lái xe chậm chậm trên đường về nhà. Nàng cảm thấy lòng buồn buồn. Lại một *long weekend* sẽ tới với cô đơn và buồn bã. Ngừng xe nơi đầu ngõ nàng mở thùng thư. Một phong bì màu vàng lớn. Khanh mỉm cười khi nhìn tên người gửi. Ít ra nàng cũng có quyển sách để đọc cho ngày cuối tuần. Ôm quyển sách vào ngực nàng thầm cám ơn tác giả. Mở cửa vào nhà bếp, đặt cái phong bì vàng lên bàn ăn nàng đi nhanh vào phòng ngủ. Thay quần áo mặc trong nhà nàng trở ra nhà bếp. Rót ly sữa, cầm lấy khúc bánh mì thịt và quyển sách nàng bước ra phòng khách. Nằm dài trên sofa, vừa gặm bánh mì nàng vừa đọc quyển sách của người ta tặng. Đọc một lúc hơn trăm trang Khanh bỏ sách xuống vì mỏi tay và mỏi mắt. Uống ngụm nước nàng cầm lấy cuốn sách đi vào phòng ngủ. Buổi chiều xuống từ từ.

Khanh dán mắt vào màn ảnh của tivi mà tâm hồn nàng để ở đâu đâu. Bên ngoài nắng sắp tắt. Chỉ còn vài sợi nắng mong manh đọng trên tàng cây. Hôm nay nhằm ngày thứ bảy. Rảnh rang và lười biếng nàng quanh quẩn trong nhà ăn, ngủ, xem tivi, gọi điện thoại thăm hỏi con cái và nghĩ ngợi lan man. Ly dị chồng hơn bốn năm, ba đứa con đã lập gia đình lại ở xa nên nàng sống một mình trong ngôi nhà bốn phòng ngủ rộng thênh thang. Tuy công việc bề bộn nhưng đời sống nhàn hạ, đều đặn nên nhiều khi nàng cảm thấy chán nản và cô đơn. Hôm nay, ngày thứ bảy, một mình trong ngôi nhà vắng vẻ nàng cảm thấy trống vắng và buồn rầu hơn. Nàng cần một người để trò chuyện, cười đùa và nhất là để tâm sự, để chia sẻ buồn vui của cuộc sống. Nàng không có bạn. Người quen thời có mà bạn thời không. Nàng cần có một người bạn; thứ bạn hiểu mình và mình hiểu người ta. Nàng cần một tri kỷ. Một người biết nói và biết nghe người khác nói. Một người biết chọc nàng cười. Tự nhiên Khanh nghĩ tới LSC và nàng thở dài.

LSC ngồi im. Căn phòng ngủ được anh biến thành phòng làm việc chìm trong bóng tối mờ mờ. Ngôi nhà im vắng. Vợ anh đi dự tiệc ở nhà một người bạn làm chung sở chưa về. Cách đây bốn năm, từ khi đưa con gái út đi học xa, hai vợ chồng lại ít đi chung với nhau hơn. Anh thích văn chương còn nàng lại thích hát hò. Anh thích đọc sách thời nàng họa hoàn lấm mới cầm tới cuốn sách. Anh với nàng chỉ giống nhau ở một điểm nhỏ là thích âm nhạc. Tuy nhiên cái sở thích này cũng không đủ sức làm cho hai vợ chồng gần nhau hoặc hiểu nhau hơn. Anh đam mê, mơ mộng và lãng mạn thời nàng ngược lại. Anh thích thơ văn thời nàng không bao giờ chú tâm vào lãnh vực này. Anh hay suy tư thời nàng là một người đàn bà ít khi chịu khó suy tư.

Nhạc hòa tấu từ phòng giải trí gia đình vắng vắng vọng sang. LSC thở dài. Anh cảm thấy cô đơn và trống vắng. Đời sống nhàm chán. Ngày này qua ngày khác tiếp nối nhau đi trong buồn tênh thành trống rỗng. Ăn. Ngủ. Làm việc. Cứ như thế làm đi làm lại hoài. Đời sống yên bình quá. Trật tự quá. Không có sự đổi mới. Cũng bao nhiêu khuôn mặt đó. Bao nhiêu cái áo. Bao nhiêu cái quần. Bao nhiêu đôi giày. Con đường ngày hai buổi đi về. Bữa cơm. Bao nhiêu món ăn nhai đi nhai lại hoài. 6 giờ ăn cơm. 7 giờ ra tắm rửa thay quần áo. 7 giờ rưỡi vào phòng riêng viết lách. 11 giờ lên giường. Hai vợ chồng nằm quay lưng lại sau khi nói hai chữ đã nói và đã nghe hàng vạn lần " *Good night* ". Từ nhiều năm qua anh không còn có " *good night* " nữa khi mở mắt 2 hoặc 3 hay 4 giờ sáng. Giấc ngủ là trần trọc. Trờ trăn. Lăn qua lăn lại. Thở dài thảm lắng. Rồi cuối cùng thức dậy. Ra nhà bếp pha ly cà phê sữa. Mang vào phòng làm việc. Ngồi im trong bóng tối để cảm thấy nỗi cô đơn sừng sững. Buồn bã ngẫu nhiên, đục khoét tâm hồn mình rách tan hoang. Cô đơn không thoát ra ngoài được xoáy sâu vào tận cùng hóc hẻm của tâm hồn thành căn bệnh không có thuốc chữa.

LSC với tay bật đèn. Căn phòng cũng như màn ảnh của máy điện toán sáng từ từ. Anh thờ ơ nhìn những hàng chữ chỉ chít của một truyện dài đang viết dở dang. *Chữ nghĩa của cổ nhân đôi khi nhàm chán...* . Anh mỉm cười lắc đầu với ý nghĩ đó. Anh cũng biết không phải chữ nghĩa của cổ nhân nhàm chán mà "*chính mình nhàm chán mình...*". Chán tới mức độ xóa bỏ những gì mình đã viết để rồi thời gian sau lại cặm cụi viết lại những gì mình đã xóa bỏ bởi nếu không viết anh không biết phải làm gì. Thôi cũng đành *đã mang lấy nghiệp vào thân, cũng đừng trách lẫn trời gần trời xa...* . Biết bao lần anh tự an ủi mình như thế. Con tầm thời phải nhả tơ.

Hồ hững di động mũi tên vào dòng chữ thuvienvietnam.com anh bấm chuột. Màn hình hiện lên chỉ chít nào chữ nào hình, nào ảnh. Nhìn vào tên và mật mã hiện lên xong anh bấm vào hai chữ **Trình thể** . Màn hình vẫn như cũ trừ dòng 1 **Tin Riêng**... Chưa đọc 20... . Châu chậm chậm mở tin riêng. Hàng chữ khá dài hiện ra.

« *Kính anh,*

Cám ơn anh, K. đã nhận được SH . Thật cảm động khi nhìn thấy bọc sách từ tác giả gửi đến. Không có gì đền đáp, K. đã email đến anh một bản nhạc K. yêu thích và tìm mãi mới gặp. Mời anh nghe cho thư giãn và thêm phần trù phú cho ý tưởng. K... »

LSC mỉm cười. Anh nhớ tới người đã hỏi mình về quyển MKG. Tuy đã gởi cho người (anh đoán là đàn bà xuyên qua cái tên) một quyển sách nhưng không thấy trả lời anh lại gởi thêm một quyển thứ nhì vì nghĩ quyển đầu tiên đã bị thất lạc. « *Cứ gởi thêm một quyển nữa có sao đâu. Mình còn cả đóng sách bỏ cho chuột gặm mà...* ». Dù không nói, vả lại cũng không có ai để nói, anh biết lý do tại sao mình lại tỏ lòng ưu ái với « *cô độc giả tên K. Ngày* ». Cũng nhờ cô ta hỏi quyển MKG đã in thành sách chưa anh mới nảy ra ý kiến muốn in các tác phẩm của mình để tặng cho bè bạn hay người quen biết. Mới đây sau khi in xong quyển SH anh vội gởi cho K. với những lời cảm ơn và giải bày. Hôm nay anh nhận được tin nhắn của K. Anh mừng và ngạc nhiên vì lời thân tình mà K. đã dành cho mình.

Đọc xong tin nhắn của K, LSC tò mò muốn nghe bản nhạc tuy nhiên anh không nghe được. K. lưu lại địa chỉ điện thư nhưng vì lý do nào đó anh không thể hồi âm cho K. được.. Chắc cô ta tính chơi trò cút bắt với mình... Anh thầm nghĩ như thế và điều đó khiến cho anh hào hứng, kích thích nhưng có chút lo âu. Rì rọ, lần mò thật lâu, căn cứ vào cái tên tắt của địa chỉ điện thư anh suy đoán ra K. là ai để lưu lại dòng nhắn tin riêng cùng với địa chỉ điện thư của mình.

Kỷ niệm mù sương

Chương 3

6 giờ 30 chiều. Trụ sở cảnh sát vắng lặng dần đi vì hầu hết nhân viên văn phòng đã về nhà. Khanh ngồi im trên chiếc ghế da rộng. Đúng ra nàng đã đi về nhà nhưng không hiểu sao nàng cứ nấn ná ngồi lại trong văn phòng của mình. Nàng không muốn về nhà hay đúng hơn nàng sợ về nhà. Nàng sợ phải sống một mình trong căn nhà rộng. Nàng sợ cô đơn và trơ trọi. Nàng không biết phải làm gì cho qua hết hai ngày cuối tuần. Tuy nhiên rồi rồi cuộc nàng cũng phải đứng lên để đi về nhà, để đối diện với đời sống đơn côi của mình. Không ai có thể trốn chạy điều đó. Thu dọn các vật dụng linh tinh bỏ vào bóp xong nàng tắt đèn. Tay xách bóp, tay xách cái laptop nàng lặng lẽ rời văn phòng. Vừa ra tới cửa chuông điện thoại lại reo vang. Hơi cau mày nhưng cuối cùng Khanh cũng nhắc điện thoại.

- Hello

Bên kia vang lên giọng nói của một người đàn ông mà khi nghe xong Khanh lại mỉm cười. Không biết người bên kia đầu dây nói gì chỉ nghe Khanh trả lời.

- Tôi sẽ chờ ông

Gác điện thoại Khanh bước nhanh ra cửa. Dáng điệu của nàng hơi có vẻ vội vàng. Nàng cũng không thấy được một nhân viên dưới quyền giờ tay vẫy chào mình. Chiếc xe có phù hiệu cảnh sát vọt nhanh ra cổng đoạn nhập vào dòng xe cộ đông đúc của chiều thứ sáu. Lát sau Khanh dừng xe trước cửa nhà hàng Sài Gòn. Bước vào cửa nhà hàng có lác đác người ngồi Khanh cười nói với Hương.

- Cô đợi một người quen

Hiểu ý Hương đưa Khanh tới chiếc bàn đặt trong một góc kín đáo và yên tĩnh.

- Hương cho cô tách trà nóng với vài miếng chanh...

- Cô muốn trà sen hay hoa lài?

Ngẫm nghĩ giây lát Khanh chọn trà sen. Vừa uống một ngụm trà nóng nàng mỉm cười khi thấy người đàn ông bước vào. Dáng người không cao lắm, hơi gầy một chút, mái tóc đen dài, quần dài màu đen, giày da đen, áo sơ mi trắng dài tay được cuộn lên khỏi khuỷu tay,

nét mặt hơi mệt, ông ta thoát trông có vẻ gì là lạ. Đó là người đàn ông mà nàng đã gặp cách đây ba tháng. Châu.

- Bà chờ tôi có lâu không. Tôi bị kẹt xe..."

Khanh cười nhẹ. Nàng muốn cười thật nhiều nhưng không hiểu sao lại muốn dấu kín niềm vui của mình.

- Tôi mới vừa tới. Ông đi đường có mệt lắm không?

Châu cười tươi vì câu hỏi có chút săn sóc của Khanh.

- Cảm ơn bà. Chờ máy bay cũng mệt và nhất là lái xe từ Houston xuống đây. Tuy nhiên...

- Ông qua đây chắc lại tính tìm thêm thị trường tiêu thụ cho hãng?

Châu lắc đầu nhẹ nhẹ.

- Không. Tôi từ Atlanta qua đây chỉ có một việc...

Thấy Châu ngập ngừng Khanh nhã nhặn thốt.

- Ông thấy tiện thời nói còn không tiện thời thôi. Tôi không ép ông đâu...

" Tôi từ Atlanta qua đây chỉ để mời bà một bữa cơm tối. Sáng mai 10 giờ tôi lại lên máy bay trở về Atlanta..."

Khanh nhìn chăm chăm người ngồi đối diện với mình; người vừa buông ra một câu nói gây cho nàng ngạc nhiên, ngỡ ngàng và xúc động dị dàng.

" Ông nói thật?

" Tôi rất thành thật thưa bà... Tôi chỉ muốn gặp bà, ăn với bà bữa cơm, nghe bà cười nói rồi sau đó trở về..."

Châu im lặng. Khanh cũng im lặng cúi nhìn vào thực đơn. Nàng hơi bối rối khi chạm phải ánh long lanh của đôi mắt lá rậm. Dường như khi gặp Châu nàng mất đi cái vỏ cao ngạo, cứng rắn và tự tin của một " *Chief of Police* nhiều uy quyền. Nàng trở thành một người đàn bà tầm thường như bao nhiêu người đàn bà khác. Khanh không nghĩ là mình yếu đuối trước mặt Châu. Nàng chỉ biết một điều là qua lần gặp gỡ thứ nhì này nàng cảm thấy mình bị " *hút* bởi Châu. Ý nghĩ đó khiến cho nàng đỏ mặt đồng thời giận đối với chính mình. " *Ông là cái quái gì mà mình phải..*".

" Tôi trông bà có vẻ buồn..."

Châu nói nhỏ. Khanh cười.

" Tôi cũng bình thường. Còn phần ông?

" Tôi cũng vậy. Trời khi nắng khi mưa thời tôi cũng khi vui khi buồn... Gió mưa là bệnh của trời... thưa bà..."

Khanh bật lên tiếng cười ngắc vì câu ví von của bạn. Nàng cũng hiểu được cái ý ngầm của Châu trong câu nói sau cùng. Nó còn thêm một câu nữa mà Châu không nói hết.

Hương trở lại bàn đứng chờ.

" Bà có muốn tôi làm nghệ sĩ cuốn bánh tráng cho bà nữa không?

Dường như không muốn cho cô hầu bàn nghe những gì mình nói nên Khanh cười.

" Hương lấy cho ông Châu và cô hai ly rượu chát..."

Khi cô gái vừa đi được mấy bước Khanh thì thầm.

" Tôi còn muốn ông làm thêm nhiều thứ nghệ sĩ nữa nhưng tạm thời tôi bằng lòng cho ông cuốn bánh tráng đưa cho tôi ăn. Ba tháng nay tôi thèm cuốn bánh tráng của ông lắm..."

Khanh mỉm cười khi nghĩ tới ba chữ *chảy nước miếng* nhưng nàng không dám nói ra sợ Châu sẽ cười mình.

" Cám ơn bà nói thật. Tôi cũng thèm cuốn bánh tráng cho bà ăn tới chảy nước miếng..."

Không nhịn được Khanh ré lên cười hắc hắc. Nàng tự hỏi có cái gì kỳ lạ nên Châu nói đúng với điều mình đã nghĩ ra.

" Cô cho tôi chạo tôm..."

Châu nói với cô hầu bàn. Hai người cùng nâng ly rượu lên. Hai cái ly thủy tinh chạm vào nhau thành âm thanh vui vui.

" Ngày mai bà có làm gì không?

" Ông định rủ tôi đi đâu. Ừa mà sáng mai ông phải về Atlanta mà..."

" Nếu bà bằng lòng đi với tôi thời tôi sẽ ở lại bằng không..."

" Dường như ông cố tình làm cho tôi không thể từ chối...

Châu cười uống ngụm rượu.

" Tôi năn nỉ bà. Tôi chỉ muốn có một người bạn, một tri kỷ..."

Khanh cười nhìn Châu bằng cái nhìn dịu dàng.

" Tôi bằng lòng với một điều kiện..."

" Tôi xin nghe "

" Ông phải để tôi đài thọ tất cả tổn phí trong những ngày ông lưu lại đây. Ông là khách còn tôi là chủ mà..."

" Chắc tôi phải tuân lệnh bà *Chief of Police* của tôi..."

Khanh cười hắc hắc vì câu nói đùa này. Nhìn Châu nàng cũng đùa lại.

" Ông còn phải tuân lệnh nhiều lắm. Ông phải tự khai cho tôi biết cái bí mật của ông..."

" Ủa tôi tưởng bà có khả năng điều tra mà..."

Khanh hất mặt lên.

" Dĩ nhiên là tôi có đủ sức để điều tra nhưng đôi khi tôi muốn ông tự khai cho tôi biết..."

Châu cười lắc lắc đầu.

" Hông... Tôi nhất định không khai... Muốn biết điều gì về tôi bà nên tự mình tìm kiếm

Cô hầu bàn mang thức ăn ra đặt lên bàn. Châu lãnh phần cuốn cho Khanh ăn. Đó là một vinh dự. Khanh cười nói như thế và Châu cũng đồng ý.

" Ông có viết thêm cái truyện dài nào nữa không?

Khanh đột ngột hỏi một câu trong lúc Châu đang cuốn bánh tráng cho nàng ăn. Nghe câu hỏi này Châu cười thầm biết người bạn của mình đang tìm cách điều tra.

" Tôi có biết viết cái gì đâu mà viết. Bà hỏi làm người rồi..."

Khanh nhìn chăm chú vào mặt Châu trong lúc anh vừa cuốn bánh tráng vừa nói chuyện. Nàng muốn tìm kiếm nét vẽ gì khác lạ để bắt mạch. Tuy nhiên nàng chỉ thấy chút buồn rầu và vui tươi thoáng hiện theo từng ý nghĩ.

" Ông bướng lắm ông biết không?

" Dạ... Còn bà?

Dứt câu hỏi này Châu đưa cho Khanh cái đĩa đựng ba cuốn bánh tráng.

" Ông ăn đi chứ. Tự này giờ tôi đâu có thấy ông ăn...

Châu đùa.

" Tôi thấy bà là tôi no liền. Tôi ước gì có bà bên cạnh thời tôi sẽ không bị đói...

Khanh cười hắc hắc vì sung sướng.

" Tôi cũng vậy. Tôi ước gì có ông bên cạnh để tôi được cười hoài. Cười làm cho người ta trẻ lại...

Lấy một cuốn bánh tráng chấm vào chén nước mắm ớt, cắn một cái rồi nhai chậm chậm xong Châu hít hà.

" Cay... Cay mới ngon... Bà ăn thêm đi...

" Cám ơn ông...

Vừa ăn Châu vừa lên tiếng.

" Tôi có một đề nghị là mình nên bỏ đi tiếng *ông bà*. Nghe khách sáo và xa lạ...

Khanh cười chúm chiểm.

" Anh Châu chắc không thích Khanh gọi anh bằng ông à?

" Không... Khanh mà gọi tôi bằng ông làm cho tôi thấy tôi *lão*

Khanh cười chỉnh.

" Khanh cũng không thích anh xưng tôi..."

" Ăn xong rồi mình làm gì hả Khanh?

" Dạ... Khanh mời anh đi dạo quanh bờ hồ xong rồi tính sau..."

Ăn xong ra tới chỗ tính tiền Châu nhanh nhẹn móc bóp nhưng thấy Khanh lừ mắt anh vội rút lại. Theo sự chỉ dẫn của Khanh Châu lái xe ra hồ. Hai người im lặng đi bên nhau. Gió thổi tóc của Khanh bay vào mặt khiến cho Châu ngửi được mùi hương thoang thoảng.

" Anh Châu suy nghĩ chuyện gì?

Khanh hỏi nhỏ khi thấy Châu cúi đầu trầm ngâm.

"Tôi...

Nói tới đó Châu dừng lại mỉm cười rồi lên tiếng. Giọng của anh hơi khàn có lẽ vì xúc động.

"Cứ mỗi lần nhìn thấy hồ nước anh lại nhớ quê nhà. Quá khứ không bao giờ phai nhòa trong tâm tư của mình..."

Khanh liếc nhanh khung mặt khắc khổ, buồn rầu và u uẩn của người bạn trai mà nàng biết có nhiều điểm khác lạ.

" Anh nhớ hồi còn nhỏ nhà anh ở gần sông. Từ đó anh mê nước, thương sông biển như thương một người tình..."

"Hồi trước năm 75 chắc anh Châu ở bên hải quân?

Châu cười lắc đầu.

" Không. Anh thích biển, mê sông nhưng lại không muốn ở gần. Dường như ở xa mình mới nhớ nhiều hơn..."

" Như vậy là bây giờ anh nhớ Khanh ít hơn khi anh ở xa Khanh..."

Châu cười lặng lẽ vì câu vặn của người bạn gái đang đứng bên cạnh mình giữa tiếng gió thổi và tiếng lá cây rì rào hoài huyễn.

" Bây giờ anh ít nhớ Khanh vì ở bên cạnh Khanh anh tìm được sự bình yên cho tâm hồn của mình..."

Nói xong Châu nắm tay Khanh và nàng để yên không phản đối rồi lát sau mới từ từ rút lại.

" Khanh mến anh, coi anh như một người bạn. Một tri kỷ..."

Khanh nhấn mạnh ở ba tiếng cuối.

" Anh hiểu. Chúng ta bị ràng buộc nhiều quá tới độ khó mà tháo gỡ ra được phiên toái hay hệ lụy của đời sống... Hai mươi mấy năm qua anh sống trong cô đơn và lặng câm. Bỗng dưng anh gặp Khanh..."

Châu ngừng lại. Khanh đưa tay ra nắm lấy tay Châu.

" Khanh hiểu...

Nàng muốn nói thật nhiều nhưng không biết tại sao chỉ nói được hai tiếng ngắn gọn. Dường như nàng nghĩ không cần phải nói nhiều hoặc ngôn từ không chớ chất được tình cảm hay ý tưởng.

" Anh biết là Khanh hiểu. Hồi chiều nghe giọng Khanh trả lời điện thoại anh cảm thấy vui mừng vì...

Châu ngừng lại vì bàn tay của mình bị bàn tay mềm ấm của Khanh xiết mạnh hơn. Nàng còn lấy ngón tay trở của mình cào cào vào lòng bàn tay của anh như đùa giỡn.

" Khanh lạnh không?

" Dạ chút chút...

Ngập ngừng giây lát Khanh rút rề.

" Khanh mời anh về nhà nói chuyện...

Châu quay nhìn Khanh. Anh thấy đôi mắt của cô bạn gái sáng trong đêm tối.

" Mời anh về nhà nói chuyện thôi chứ không có gì đâu nữa nghe chưa. Anh chịu không?

Châu bật thành tiếng cười hạnh phúc khi nghe giọng nói tinh nghịch lẫn thân mật của Khanh.

" Anh chỉ muốn được ngồi nói chuyện với Khanh suốt đêm thôi...

Mở cửa cho Khanh lên xe xong Châu đi vòng qua phía bên kia. Nhìn hồ nước sáng mờ anh cười lặng lẽ. Ít ra anh cũng có được niềm vui nhỏ bé.

Khi bước vào phòng khách nhà của Khanh Châu có ngay một ý nghĩ *Có một mình mà ở chi căn nhà rộng quá...* . Mọi thứ trong nhà đều ngăn nắp và sạch sẽ dù không khí buồn và vắng lặng.

" Khanh ở một mình hả

" Dạ một mình. Tại sao anh Châu hỏi câu đó?

Châu nhún vai đùa.

" Anh sợ bị người khác phục kích mình...

Khánh ré lên cười ròn tan. Tiếng cười của nàng lớn hơn, tự nhiên và thoải mái hơn vì đây là nhà riêng của nàng.

" Mời anh ngồi

Châu ngồi xuống cái ghế nệm nhỏ dành cho một người ngồi. Từ trong nhà bếp Khanh hỏi vọng ra.

" Anh Châu muốn uống gì?

" Gì cũng được...

Liếc thấy một tủ sách cao lớn và dài đặt sát vào bức tường bên góc trái của phòng khách Châu bước tới quan sát. Đứng nhìn tủ sách làm bằng gỗ đỏ anh mỉm cười gật gù. Sách đủ mọi loại gồm hai thứ tiếng Việt Anh. Chính trị. Văn chương. Thơ. Tiểu thuyết. Truyện dài. Hai quyển thánh kinh nằm xen kẽ với mấy cuốn sách nói về thiền của D. T Suzuki. Alan Watts. Thomas Hoover. Roshi Philip Kapleau...

" Anh thích tủ sách của Khanh...

Châu quay lại cười nói với Khanh khi nàng đưa cho anh ly rượu lăn tăn bọt. Mắt long lanh Khanh vui vẻ nói.

" Đó là gia sản tinh thần của Khanh và bốn đứa nhỏ. Năm mẹ con đã bỏ khá nhiều tiền và công sức để sưu tầm sách...

Cầm lấy quyển An Introduction to Zen Buddhism tuy cũ mặc dù đã được bọc bìa cứng một cách cẩn thận của D.T Suzuki Châu cười nhẹ.

" Khanh đọc quyển này chưa?

" Rồi. Còn anh?

Không trả lời Châu hỏi lại.

" Hơi khó nuốt phải không? "

Khanh gật đầu cười. Xuyên qua câu hỏi Châu cho nàng biết là anh đã đọc rồi. Ngoài ra nàng cũng khám phá thêm lời nói chuyện đặc biệt của Châu. Nhiều khi nàng hỏi và Châu

trả lời bằng một câu hỏi. Cầm lấy cuốn The Three Pillars of Zen lên Khanh nở nụ cười tươi tắn.

" Nói ra anh đừng cười nha. Sau khi nghiền ngẫm quyển này xong Khanh thực hành thiền rồi khám phá ra cái hay hay của nó. Tuy mình không ngộ nhưng cũng có thể an tâm chút chút...

Khanh bật cười khi thấy Châu tròn đôi mắt lá răm nhìn mình với vẻ kinh ngạc pha mỉn mợ.

" Thế à... Anh cũng ngồi thiền như Khanh...

Tới phiên Khanh nhìn đắm đắm vào khuôn mặt ẩn ước nụ cười hơi có chút tinh nghịch của Châu lúc đó đang cúi đầu tìm kiếm cái gì.

" Vậy anh ngộ chưa?

" Chưa...

" Anh thấy chưa?

" Thấy rồi

" Thấy cái gì?

" Thấy Khanh

" Anh xạo... "

Khanh nói trong tiếng cười của mình và tiếng cười thoải mái của Châu. Đặt quyển sách về chỗ cũ Châu bước tới đứng cạnh cửa sổ. Bóng đêm mờ mờ sáng nhờ bóng đèn điện tỏa xuống từ cột đèn cao. Bãi cỏ xanh vàng có lẽ vì thiếu nước.

" Anh Châu thích đọc sách?

" Mê thời đúng hơn dù ít thời giờ...

" Anh Châu đọc sách gì?

" Sách gì cũng đọc. Bây giờ anh nghiên cứu về lịch sử nước nhà. Địa lý, phong tục tập quán, đông y và võ thuật...

Khanh le lưỡi.

" Eo ơi... Mấy thứ đó khô khan lắm...

Châu cười cười.

" Có thể có mà có thể không... Có thể sách khô khan song người đọc chưa hẳn...

" Khanh biết... Anh Châu là một người tình cảm, mơ mộng, đam mê và lãng mạn. Đúng không?

Châu uống cạn chút rượu còn trong ly.

" Anh đồng ý với nhận xét của Khanh...

" Anh Châu uống thêm nhé... Khanh mở chai rượu ăn mừng cho tình bạn của hai đứa mình...

Đưa ly rượu cho Khanh Châu cười.

" Mình uống cho tình tri kỷ...

Khanh bước tới chai rượu được ngâm đá cho lạnh. Rót lưng hai ly nàng tắt bớt một ngọn đèn đồng thời bấm nút dàn stereo. Âm thanh cất lên lãng đãng trong căn phòng chỉ có hai người. Tiếng hát chơi vui. Lời tự tình. Lời nỉ non. Lời thì thầm. Thật êm đềm. Thật dịu nhẹ.

- Từ ngày em đến nhẹ như giấc mộng mơ

Tình duyên trong sáng long lanh tắm ngàn hoa

Nụ tình xanh biếc lung linh ánh sắc ngời

Làn môi xinh thắm đưa tình anh lên ngôi

Em ơi, hãy hôn anh, hãy yêu anh

Rót lên anh mật ngọt ái ân

Cho đời anh xuôi nhạc trào dâng

Và nghe anh thì thầm lời yêu đương

Từ ngày em đến lòng anh ngát hồn thơ

Nồng nàn say đắm anh mê mãi người mơ

Tình em như gió đưa anh đến địa đàng

Người yêu anh hồi muôn đời anh yêu em

Qua ánh sáng mờ mờ Khanh nhìn Châu đang đứng bên cửa sổ. Gầy hao vóc dáng. Nửa khuôn mặt xương xương. Nàng liên tưởng đôi mắt lá rằm mệt nhọc vì ưu tư, khắc khoải, dằn vặt và xâu xé của nội tâm. Phải chăng ước mơ không thấy. Mộng tưởng không tìm ra. Nàng bước chậm và nhẹ như không muốn làm kinh động tới giây phút suy tưởng của bạn. Nhưng dường như Châu nghe được bước chân của nàng nên anh quay lại.

" Nhạc hay lắm...

" Anh thích nhạc của ai?

Khanh mỉm cười vì không biết vô tình hay cố ý nàng đã đổi cách xưng hô. Nàng gọi *anh* thay vì *anh Châu* như mấy phút trước đây.

" Cảm ơn Khanh

Đưa ly rượu cho Châu Khanh vắn.

" Anh cảm ơn điều gì?

" Anh cảm ơn điều gì Khanh đã làm...

Khanh chống chế.

" Khanh đâu có làm điều gì đâu...

" Khanh xạo...

Hai tiếng *Khanh xạo* được Châu nói ra với cung cách đặc biệt khiến cho Khanh phải ré lên cười hắc hắc.

" Em...

Khanh dừng lại khi thấy Châu đang nhìn mình mỉm cười. Nàng hiểu ý nghĩa của nụ cười đó. Mặt hơi hồng lên không biết vì rượu hay vì sung sướng hoặc thẹn thùng Khanh thì thầm.

" Anh thông minh hơn Khanh tưởng...

Uống ngụm rượu Châu cười.

" Còn Khanh khôn ngoan hơn anh tưởng...

Để tránh đôi mắt lá rau răm đang nhìn mình Khanh đánh trống lảng.

"Anh có tin vào số mệnh?

" Ở góc nhìn nào đó thời anh tin. Như chuyện hai đứa mình gặp nhau, quen nhau...

Liếc về phía tủ sách Châu tiếp.

" Phật giáo có nói tới thuyết nhân quả. Nó cũng tương tự như số mệnh... Bất cứ một hành động của chúng ta, trực tiếp hay gián tiếp đều phát sinh ra hậu quả ảnh hưởng tới hành động khác của chính mình hay người khác và ngược lại... Nếu không có người nào đó hun đít xe anh thì chắc mình không gặp nhau...

Khanh cười.

" Anh biết em muốn gì?

" Tuy không biết chắc nhưng anh có thể đoán...

Nhìn Châu dăm dăm giây lát cuối cùng Khanh cười hỏi.

" Em muốn gì?

" Em muốn hôn anh. Đúng không?

Khanh giật mình vì Châu nói đúng ý của mình. Nàng muốn hôn lên má của Châu chứ không phải hôn lên môi nhưng vì Châu nói đúng thành ra nàng phải tìm cách chống chế.

" Sai rồi...

Khanh cười hắc hắc. Châu cũng cười.

" Vậy là anh lắm hả...?

Khanh im lặng không trả lời vì biết không cần thiết phải trả lời câu hỏi đã có sẵn giải đáp.

" Khanh muốn mời anh bản nhạc này...

Khanh đưa tay ra và Châu cầm lấy hai bàn tay mềm ấm của người bạn tri kỷ. Nhạc chơi

vời. Lời ca buồn.

- Nằm nghe em hát trên vùng biển

Ôi giọng buồn như nắng gắt ngáy

Xao xuyến vàng trưa bờ cát xa

Như anh, như em còn hôm nay

Nằm nghe em hát trên vùng biển

Ôi ngọt ngào như sóng vỗ miên man

Xa khuất ngàn khơi màu nước xanh

Như tình yêu dành riêng đôi ta

Giữa khoảng trời xanh

Sóng gọi hồn anh

Em một mình và nỗi nhớ trong anh.

Ngày mai xa cách nằm nghe sóng gọi

Giọt buồn nào trong khoé mắt long lanh

Ngày mai xa cách nằm nghe sóng gọi

Những ngậm ngùi để nhớ nhau thêm

Nằm nghe em hát trên vùng biển

Anh chợt buồn khi nghĩ lúc xa em

Rồi mai có còn trong tiếng hát

Riêng một đời anh như mãi mãi bên em

Hai người vẫn đứng yên tại chỗ. Dường như họ chỉ mượn cơ khiếu vũ để được có nhau trong vòng tay, để làm đầy thêm kỷ niệm, để được hít thở mùi hương của nhau. Thứ mùi hương mà cả hai đều biết rằng họ sẽ áp ủ nó, nâng niu và gìn giữ nó trong suốt quãng đời còn lại.

" Anh nhảy hay lắm...

Châu bật cười.

" Cái này thời Khanh xạo thiệt rồi. Anh có nhảy đâu mà Khanh bảo là hay...

Cười hắc hắc vì bị bạn lật tẩy Khanh chống chế.

" Đâu cần bước đi mới gọi là nhảy hay. Thân thể anh không nhúc nhích mà đôi mắt lá rau răm của anh nhúc nhích, tâm hồn của anh xao động...

Khanh chột úp mặt vào bờ vai rộng rồi sau đó vòng tay xiết nhẹ thân hình ấm áp của bạn. Hơi ngạc nhiên về cử chỉ thân mật hơi khác thường và hiếm có của bạn Châu cười đùa.

" Khanh nguy hiểm nhưng anh thích cái nguy hiểm của Khanh...

Nhạc dứt. Châu buông tay rồi bước nhanh tới chỗ cái bình nước đá có chai rượu đang ngâm trong đó. Dường như anh cố tránh sự va chạm thân thể với Khanh bằng cách đi lấy nước đá. Khanh cũng nhận ra điều đó. Lúc này nàng cố tình quyến rũ Châu bằng hành động để thử xem phản ứng của anh ra sao. Bây giờ thấy Châu khôn khéo né tránh nàng cười thầm. Bước tới đứng sau lưng Châu nàng thì thầm.

" Anh có chuyện gì buồn?

Châu hơi rụt vai khi hơi thở thơm tho của Khanh phả vào cổ của mình đồng thời cũng không thấy được nụ cười tinh nghịch của cô bạn gái.

" Anh hơi buồn ngủ... Anh cần rửa mặt cho tỉnh...

Châu đi nhanh vào phòng tắm trong lúc Khanh buông mình xuống sofa. Trờ ra Châu tới ngồi cạnh Khanh rồi cầm ly rượu lên uống ngụm nhỏ. Hai người im lặng nghe nhạc và nghĩ ngợi.

" Bây giờ rồi Khanh?

" Dạ 12 giờ. Anh buồn ngủ?

" Không... Mai lên máy bay tha hồ ngủ...

Khanh thở dài trầm lặng. Ngày mai Châu về lại Atlanta và chắc còn lâu lắm hai người mới được gặp nhau. Nàng sẽ sống đơn côi, vò vò trong ngôi nhà rộng để gặm nhấm nỗi buồn của mình. Nhạc chìm xuống cung bậc u sầu trong ca khúc Tình Bỗng Khỏi Sương của Phạm Anh Dũng.

- Một ngày anh đã xa tôi

Đường mây hướng gió xa xôi nghìn trùng

Quanh tôi là cõi thinh không

Tìm đâu lại áng mây hồng vút bay

Một ngày anh bỏ nơi này

Công viên ghé đá giăng đầy bụi mưa

Và thu cũng sớm sang mùa

Hoang mang cành lá vàng úa trên đường

Một ngày tình bỗng khỏi sương

Tôi về gom chút tàn hương cuối trời

Hồn sầu mộng giấc chơi vơi

Tàn canh quạnh vắng trăng rời phố khuya

Rượu cạn. Nhạc không còn. Hai người đứng lên. Nhìn nhau giây phút Khanh cười.

" Good night anh...

" Good night Khanh

Châu hơi mỉm cười sau câu nói. Mở cửa phòng, leo lên giường anh nhắm mắt lại. Lần đầu tiên anh ngủ yên ở trong ngôi nhà không phải là nhà của mình.

Riêng Khanh chưa ngủ. Sau khi tắm rửa và thay quần áo ngủ nàng nằm dài trên giường và mở laptop để nói chuyện với LSC. Nàng cười vui khi biết mình có mail.

" K. thân. Đánh máy mỏi tay nên ngừng lại nghỉ mệt một chút. K. khỏe? Riêng anh cũng bình thường...

Suy nghĩ giây lát K. hồi âm.

" Anh còn thức? K. lên giường mới đọc thư anh...

Gần năm phút sau K. được hồi âm.

" Còn thức. Đang viết... Anh sẽ gọi cho K. vài câu thơ làm trong lúc hứng. Chúc K. ngủ ngon. Mai gặp lại...

Hơi mỉm cười Khanh tắt laptop xong tắt đèn. Trong bóng tối mờ mờ nàng tưởng tượng tới Châu và một người viết văn tên LSC. Nàng ước gì hai người là một.

Kỷ niệm mù sương

Chương 4

5 giờ chiều. Thứ năm. Khanh ngồi im trên chiếc ghế da quen thuộc trong văn phòng của mình. Trời đầu tháng 11. Ở thành phố này tuy mùa thu không rõ rệt song trời cũng gai gai lạnh. Không lạnh lắm nhưng cũng đủ để cho người ta biết mùa thu đã về và để cho lòng mình se sắt khi nhìn vài chiếc lá vàng rơi lác đác trên sân cỏ. Khanh chợt thở dài. Cái thở dài hiếm hoi đối với một vị cảnh sát trưởng mà nhân viên thuộc quyền đều biết qua tính tình cứng rắn và cương quyết. Mọi người đều nhận thấy sự thay đổi, dù không nhiều lắm nhưng đủ cho họ biết, nơi cấp chỉ huy của mình. Ngày xưa nàng vui vẻ, xông xáo, hay cười đùa với mọi người thời giờ đây nàng trầm lặng hơn và cũng bớt đi vào phòng trò chuyện với nhân viên. Dĩ nhiên mọi người đều không có gì phàn nàn vì Khanh vẫn làm tròn nhiệm vụ của mình.

Đang nghĩ ngợi mông lung Khanh giật mình khi nghe điện thoại cầm tay của mình reo lên điệu nhạc thánh thót.

" Hello

Từ bên kia đầu dây vang lên giọng nói thân quen mà Khanh đã chờ nghe trong mỗi mồn.

" Khanh khỏe?

Chỉ có hai chữ tầm thường nhưng Khanh cảm thấy đó là những giọt nước mưa mát tươi vào tâm hồn của mình.

" Dạ khỏe. Còn anh?

" Anh sắp chết rồi. Nhớ Khanh muốn chết...

" Xạo hoài

Khanh bật lên tiếng cười trong lúc đứng dậy đi ra khép cửa lại. Nàng nghe bên kia đầu dây tiếng cười tươi vui của Châu.

" Anh đang ở đâu?

" Bắt đầu rời Houston. Anh sẽ gặp Khanh tại Sài Gòn 6 giờ

" Khanh sẽ đúng hẹn...

Khanh nghe Châu buông một câu hăm dọa dễ thương.

" Khanh mà không đúng hẹn là anh sẽ tới tận văn phòng để công Khanh đi ăn tối đó...

" Anh dám làm?

" Sợ ai mà không dám. Khanh có dám để anh tới tận văn phòng công không?

"" Thôi người ta cười chết...

" Chief of Police gì mà nhát vậy?

Khanh lại ré lên cười hắc hắc.

" Dạ... Tại Chief of Police này bị bệnh yếu tim...

Ngưng nói chuyện Khanh đứng lên mở cửa bước ra khỏi phòng. Vừa ra tới hành lang nàng đụng đầu một nhân viên dưới quyền đang đi tới.

"" Hi David. Anh mạnh giỏi

Có lẽ hơi ngạc nhiên trước thái độ khác lạ của cấp chỉ huy nên David chậm trả lời. Khanh mau mắn tiếp.

" Anh chưa về nhà?

" Thưa bà... Tôi cũng sắp về. Chỉ muốn làm xong hồ sơ cho cái *case* này là tôi về...

Thân mật vỗ lên vai nhân viên Khanh cười nói.

" Làm ơn nói với Linda tôi gửi lời chào...

" Dạ cảm ơn bà. Bà khỏe không?

Khanh gật đầu cười.

" Cảm ơn anh tôi khỏe...

David lắc đầu nhìn theo cấp chỉ huy của mình đi vào văn phòng.

Vừa ngồi xuống gọi bình trà, nhìn qua khung cửa sổ rộng Khanh thấy Châu đang lững thững bước trên lối đi bộ. Hai tay thọc vào túi quần, đầu hơi cúi xuống, Châu bước với dáng điệu trầm mặc. Vóc dáng lừng khừng đó từ từ đi vào và cư ngụ trong tâm tư của nàng hơn nửa năm qua. Tuy chỉ là hình bóng khi nhạt khi mờ, lúc mất lúc có, Châu trở thành một người bạn tri kỷ để nàng có thể tâm sự, chốc cho nàng cười để quên đi nhọc mệt và sự căng thẳng trong đời sống của một cảnh sát trưởng nhiều bận bịu và bẽ bộn công vụ.

Định làm mặt buồn để chọc Châu nhưng Khanh không thể nào không cười được khi thấy Châu đón mình bằng nụ cười. Đợi cho bạn ngồi xuống ghế xong Khanh mới lên tiếng.

" Anh ốm hơn trước...

Châu gật đầu.

" Anh cảm hơn tuần mới khỏi. Vừa vào tới sở là nhận lệnh bay qua Houston...

Nhận thấy Châu có vẻ mệt mỏi Khanh ân cần.

" Khanh gọi cho anh chén súp nghe. Anh mới khỏi bệnh ăn súp tốt hơn. Lần này mình bỏ cái vụ cuốn bánh tráng cho anh đỡ cực...

Châu gật đầu uống ngụm trà sen bốc khói mà Khanh vừa rót ra.

" Khanh cũng ốm hơn... Anh ở chơi với Khanh đêm nay rồi sáng mai anh trở lại Houston

để làm cho xong công chuyện. Hy vọng mình sẽ có hai ngày cuối tuần...

Khanh cười với giọng sầm nẫm.

" Mình sẽ ở nhà cho anh tịnh dưỡng. Khanh sẽ nấu cơm cho anh ăn. Anh không được thức khuya và uống rượu nghe chưa...

Châu cười.

" Không uống rượu và thức khuya thời mình làm gì cho hết ngày giờ...

" Nói chuyện văn chương. Anh làm thơ đọc cho Khanh nghe...

" Anh mà làm thơ...

Châu nói nhỏ. Khanh cười chúm chím.

" Em biết anh làm thơ hay lắm. Em thấy hồn thơ trong mắt anh...

Châu bật cười.

" Em vừa làm thơ đó. Em là thi sĩ của lòng anh...

Khanh cười dịu dàng.

" Thấy chưa... Anh còn câu nào nữa hôn? "

Ra dầu cho cô hầu bàn Khanh gọi hai chén súp măng tây cua và hai cuốn gỏi cuốn. Vì đói bụng nên cả hai ăn cạn súp rồi bắt đầu ăn gỏi cuốn. Đang ăn Khanh hơi cau mày khi thấy đèn chớp tắt mấy lượt nơi chiếc máy truyền tin nhỏ nàng đặt trên bàn.

" Khanh xin lỗi anh

Cầm lấy cái máy truyền tin Khanh bước ra cửa. Lát sau nàng trở vào, ngồi xuống ghế rồi cười nhẹ.

" Khanh phải đi. Anh chờ Khanh được không?

Châu nhìn Khanh.

" Anh đi với Khanh. Anh muốn ở gần bên Khanh...

Dù phân vân nhưng khi nhìn vào đôi mắt lá răm Khanh không nỡ từ chối.

" Khanh đi chỉ huy nhân viên bắt tội phạm chứ không phải đi du dương với anh đâu nghe chưa...

Châu cười vì câu nói đùa của Khanh.

" Anh chỉ muốn đi theo đỡ đạn cho Khanh thôi...

Có lẽ không muốn mất thời giờ nên khi ra tới quầy tính tiền Khanh nói nhanh với Hương.

" Cô có việc cần phải đi gấp. Giữ cái bill cho cô...

" Dạ cô cứ đi... Minh quen biết mà cô...

Chiếc xe cảnh sát rời bãi đậu xe đoạn quẹo mặt. Tiếng bánh xe nghiêng ken két trên mặt đường nhựa làm cho Châu liếc nhanh sang bên phía tài xế.

" Anh nghĩ em lái xe cao bồi?

Khanh hỏi trong lúc bật đèn và mở còi hụ của cảnh sát. Chiếc xe Ford lúc vọt nhanh, lúc giảm tốc lực, chạy vun vút trên đường khiến cho Châu lo sợ và hồi hộp đồng thời cũng cảm thấy kích thích chút chút. Xe quẹo mặt thật gắt tại ngã tư rồi dừng lại. Châu thấy có ba xe cảnh sát đậu sát lề. Hai đầu đường có hai chiếc chặn bít không cho xe cộ lưu thông. Khanh mở cửa bước xuống đường. Ngay lúc đó một nhân viên cảnh sát đi tới. Tuy không biết nhiều về hệ thống chỉ huy cũng như tổ chức của cảnh sát nhưng nhìn trên cổ áo có hai sao Châu biết ông ta là người có cấp bậc và chức vụ khá cao. Tò mò muốn biết chuyện gì xảy ra anh mở cửa bước ra. Tinh ý thấy nhân viên của mình chăm chú nhìn Châu Khanh nói với ông ta.

" Bạn của tôi. Tụi này đang ăn tối với nhau...

Nhờ đứng gần Châu nghe được nội dung câu chuyện của Khanh với nhân viên. Một người đàn ông vào quán ăn đoạn rút súng bắt giữ thực khách trong đó làm con tin. Ông ta còn hăm dọa là sẽ bắn chết vài người nếu cảnh sát không thỏa mãn yêu cầu của ông ta. Châu buồn cười khi nghe ông ta yêu cầu cảnh sát cung cấp tiền bạc và xe cộ và để cho ông ta ra đi tự do. Gần đây có rất nhiều vụ lộn xộn như thế này xảy ra. Đa số các tội phạm đều là những người bị khủng hoảng tinh thần nên làm bậy. Tuy nhiên đôi khi họ cũng trở nên nguy hiểm cho tánh mạng của dân chúng.

Đứng cạnh Châu sau chiếc xe cảnh sát Khanh nhỏ nhẹ thốt.

" Khanh xin lỗi anh về chuyện lộn xộn này...

Châu cười hiền.

" Đâu phải Khanh muốn như vậy...

" Dạ... Thành phố này nhỏ nhưng thịnh thoả cũng có một vài lộn xộn. Ông phụ tá của em có thể giải quyết được. Bây giờ anh muốn mình về nhà hay trở lại nhà hàng...

Châu lắc lắc đầu mấy lượt. Nhìn Khanh anh nói với giọng thân ái và dịu dàng như nói với em gái của mình.

" Anh nghĩ Khanh nên ở lại đây cho tới khi nào nội vụ được giải quyết một cách ổn thỏa. Nếu Khanh bỏ đi ngang xương thời nhân viên sẽ không còn kính nể Khanh nữa. Vả lại...

" Khanh cũng biết điều đó nhưng chỉ sợ anh mệt. Anh mới khỏi bệnh...

Châu cười nhẹ.

" Cảm ơn sự lo lắng của Khanh nhưng anh cảm thấy khỏe rồi. Vả lại anh muốn thấy Khanh trở t*ai bất tội phạm* ...

Khanh mỉm cười nhìn Châu một cách âu yếm và biết ơn vì những lời anh vừa nói. Lấy tay xô nhẹ Khanh Châu cười cười đùa.

" Khanh đi đi... Anh chờ xem Khanh rút súng nhanh như cao bồi...

Bật lên tiếng cười Khanh bước nhanh tới chỗ các nhân viên đang đứng. Loa phóng thanh vang vang kêu gọi tội phạm buông súng. Từ trong cái nhà hàng nhỏ vang ra giọng nói.

" Tôi muốn gặp cảnh sát trưởng để điều đình...

Đứng hơi gần nên Châu nghe giọng nói rần rỏi của Khanh vang lên.

" Tôi là cảnh sát trưởng. Anh muốn gì?

" Tôi mời bà vào đây gặp tôi để nói chuyện...

Im lặng khá lâu Khanh mới trả lời.

" Tôi bằng lòng. Tôi sẽ vào gặp anh và tôi sẽ không mang vũ khí...

Ngừng lại giây lát Khanh rần giọng.

" Tuy nhiên để chứng tỏ thiện chí tôi muốn thấy anh phóng thích một vài con tin...

" Tôi bằng lòng... Tôi sẽ thả đàn bà và trẻ con ra trước...

" Cảm ơn ông. Tôi sẽ gặp ông sau...

Nghe rõ những lời đối đáp của hai bên nên dân chúng vỗ tay hoan hô về chuyện một số con tin sẽ được phóng thích. Mặc dù nhiều nhân viên dưới quyền ngăn cản nhưng Khanh quyết định đi một mình vào gặp tội phạm để điều đình. Thấy Châu đứng dựa lưng vào chiếc xe Khanh vẫy anh lại gần.

" Anh nghĩ sao?

" Tuy có chút nguy hiểm nhưng anh tin Khanh sẽ thuyết phục được hắn. Điều quan trọng là bình tĩnh. Đây là cuộc đấu trí giữa Khanh và hắn. Nếu cần cứ hù cho hắn sợ...

Nghe những lời chỉ dẫn của Châu Khanh an tâm. Mọi người đều hồi hộp và nhìn chăm chăm khi thấy vị cảnh sát trưởng của thành phố không ngại nguy hiểm vào gặp tội phạm để điều đình. Ngay cả Châu cũng thầm lo âu. Không ai có thể đo lường được hành động của một kẻ mà tâm trí không được bình thường. Có thể vì kích thích, hồi hộp hắn sẽ nổi nóng bất thành linh. Có thể hắn sẽ bắt Khanh làm con tin để đòi hỏi nhiều điều kiện khác hơn. Gần nửa giờ trôi qua mọi người thấy Khanh bước song song với một người đàn ông cao lớn ra khỏi nhà hàng. Châu mỉm cười khi thấy Khanh vẫy tay chào mọi người. Tiếng vỗ tay vang lên rào rào cùng với đèn nhấp nháy của máy chụp hình. Các phóng viên của nhật báo và truyền hình bao quanh để phỏng vấn. Phải mất hơn mười lăm phút Khanh mới thoát khỏi sự bao vây của mọi người.

" Anh chờ Khanh lâu hả?

Châu cười nhẹ.

" Ngày mai anh sẽ mua báo có hình của Khanh để làm kỷ niệm

Ngồi vào ghế tài xế Khanh cười chỉ vào ngực của mình.

" Hình thật này đẹp hơn nhiều...

Châu bật cười vui thích vì câu nói có nhiều ý nghĩa của cô bạn tri kỷ. Trờ lại nhà hàng để lấy xe xong Châu theo Khanh về nhà.

" Anh tắm rửa thay quần áo cho khỏe rồi Khanh mời anh ăn cháo cá...

Châu chép miệng trong lúc xách va ly vào phòng riêng của mình.

" Em nói nghe phát thèm. Giờ này mà ăn cháo cá thôi...

Đi ngang qua chỗ Khanh đang đứng anh bất thành linh hồn vào má nàng một cái. Cười hắc hắc Khanh vòng tay ôm chặt ngang hông Châu.

" Bắt được rồi... Khanh bắt được tên trộm ái tình rồi...

Châu cười ha hả.

" Anh thương Khanh mà. Không nổ tiếng súng mà Khanh giải quyết được thời anh phục Khanh lắm. Bởi vậy anh mới hôn Khanh...

Hơi nói lỏng vòng tay Khanh cười cười chỉ vào má bên mặt.

" Còn thiếu bên này nà...

Châu âu yếm đặt vào má cô bạn một cái hôn dài và đầm thắm. Khanh thở hắt hơi dài.

" Anh mà không ngưng chắc em xiêu anh ời...

Khanh thì thầm. Nhìn sâu vào đôi mắt long lanh với hàng mi cong dài Châu thở dài. Giọng nói vang chậm và buồn.

" Khanh là một người đàn bà tuyệt vời. Anh không biết lúc nào nhưng anh biết sớm hay muộn gì anh cũng yêu Khanh. Anh biết là anh đã có gia đình tuy nhiên...

Châu thở dài. Khanh ngược lên nhìn vào khuôn mặt buồn u ẩn của bạn.

" Khanh cũng thế. Bên anh Khanh có được niềm vui không gượng gạo. Ở cạnh anh, nghe anh nói, nhìn anh cười Khanh cảm thấy mình như sống một đời sống khác. Khanh biết anh có gia đình nên không thúc bách hay van xin anh điều gì ngoại trừ...

Khanh ngừng nói. Qua màn nước mắt nàng thấy đôi mắt lá rau răm đang nhìn mình với vẻ quan hoài và yêu thương vô hạn.

" Khi nào anh đến được với Khanh thời anh đến. Lúc nào anh nói chuyện được với Khanh thời anh nói. Hai đứa mình, mỗi đứa có một khoảng đời để sống...

Châu xiết nhẹ thân hình mềm ấm thoang thoảng hương hoa hoàng lan của Khanh. Vùi mặt mình vào mái tóc huyền anh thì thầm.

" Cảm ơn Khanh...

Xô nhẹ Châu ra Khanh đùa.

" Anh đi tắm đi... Anh thói hoặc hà...

Kệ... Thúi vậy mà có người thương

" Không có Khanh đâu nghen...

Nhìn theo bóng người bạn đi khuất Khanh lắc đầu bỏ vào phòng riêng của mình để tắm rửa và thay quần áo cho khỏe khoắn.

Châu hít hà khi ngửi mùi cháo cá. Ăn cháo xong Khanh đem cái laptop của mình ra phòng khách.

" Khanh định làm gì vậy?

" Khanh chỉ cho anh đọc cái truyện dài này hay lắm...

Vào website CT, mở truyện dài MKG ra Khanh cười cười.

" Anh có đọc truyện này chưa?

Nhìn thấy tên tác giả LSC, Châu cười cười.

" LSC... Tên yêu điệu như con gái...

Khanh cũng cười.

" Mới đầu Khanh cũng tưởng ông ta là con gái. Ông ta cũng cỡ tuổi anh, cũng ở trong lính như anh...

" Khanh quen với ông ta?

Thấy Châu nhìn mình đăm đăm Khanh giải thích.

" Quen thôi chứ không có gặp mặt cũng không nói chuyện điện thoại. Chỉ email qua lại thôi...

Nhìn Châu Khanh chum chĩm cười.

" Ông LSC cũng mơ mộng, lãng mạn không kém gì anh. Ông làm thơ tình cho Khanh đọc hoài hà...

" Thế à. Khanh có hình của ông ta?

Khanh lắc đầu.

" Không. Khanh có hỏi mấy lần mà ông ta bảo mình xí trai lắm nên không thích chụp hình...

" Anh có mấy người bạn cũng viết văn. Để anh hỏi họ có hình của ông không rồi anh gửi

cho Khanh...

Khanh buông một câu dò đường.

" Anh không viết văn mà sao anh lại quen biết nhiều người viết văn. Lạ nhỉ...

Châu cười nhẹ nhìn ra cửa sổ phòng khách.

" Lính với nhau mà Khanh. Vả lại anh thích đọc sách nên tìm cách làm quen với tác giả của các truyện mà mình yêu thích. Anh có nhiều quyển sách mà tác giả gửi tặng có chữ ký của họ nữa...

Một ý tưởng lờ mờ sáng trong đầu khiến cho Khanh tươi cười bảo Châu.

" Anh gửi cho Khanh quyển MKG của LSC được không...

" Được... Để anh mua sách của ông ta xong gửi cho Khanh

" Mà phải có chữ ký của ông Khanh mới chịu... Có chữ ký của tác giả mới quý...

Châu gật đầu.

" Được... Gì chứ chữ ký thời dễ ợt...

Châu nói nhỏ.

" Anh thích nghe nhạc...

Hiểu ý của Châu Khanh bước tới dàn stereo.

" Anh muốn nghe nhạc của ai?

" Nguyễn Đình Toàn...

- Đi trên đường phố này

Nghe như chiều đã đầy

Cả hồn người thương nhớ

Cây cao đổ bóng dài

Quê hương và cuối ngày

Chập chờn trong lá bay

Mùa thu thấp lá hai bên đường

Hay những tro tàn của tình xa vắng

Trời âm u nắng

Hay gió tha phương vẫn mang sầu riêng

Về gieo nỗi niềm

Trong vòm cây có tiếng chim,

Trong lòng anh có tiếng em

Điếu thuốc trên môi còn làn khói mềm

Âm thầm trong những bước chân

Mơ hồ như có tiếng ngân

Của một hồi chuông ai oán xa xăm

Bên hiên người cúc vàng

Bao nhiêu lần đã tàn

Còn ngậm màu lưu luyến

Ai đi ngoài muôn trùng

Xa lâu rồi cách lòng

Tình còn hay đã quên

Một ngày không nữa đang dần qua

Dội từng con sóng trong lòng ta

Bọt bèo trôi dắm nơi trời xa

Cảnh còn đây... dấu người đã mờ

Đen như con mắt đau cạn khô

Đỏ buồn soi sáng đôi giòng mưa

Người ngẩn trong mưa hay tình xưa

Làm chưa xong hết cuộc tiền đưa...

Khanh thờ dài. Cứ mỗi lần nghe nhạc của Nguyễn Đình Toàn nàng lại nhớ tới kỷ niệm lúc còn bé. Đêm đêm trên căn gác nhỏ yên tĩnh nàng lắng nghe ông nhạc sĩ tài hoa của mình nói chuyện qua chiếc máy thu thanh nhỏ xíu. Giọng nói trầm ấm, thiết tha của ông ta như rót vào tai, như ru nàng vào mộng mị diễm ảo của thời con gái.

Ngồi cách xa nhau một chút, đầu hơi cúi xuống, Châu im lặng nghe tiếng đàn, tiếng hát xao động ý nghĩ của mình. Khanh nhìn dăm dăm người bạn- tri kỷ. Anh là một xa vắng, lạc loài, bơ vơ phải không anh? Anh như một kẻ không bao giờ đồng hành với dòng người bao quanh. Anh như đi trước hoặc đi sau. Chắc là đi sau bởi vì mãi mê chạy đuổi theo mơ mộng phải không anh? Em biết anh đi chậm hơn bởi vì anh không thích bon chen.

- Ôi em là giọt sương

Long lanh đầu cành mai

Cho tim ta phút vui ở ngoài cuộc vui

Như hương lan thơm

bay đầy thêm nắng mới

Từ kiếp đau nào xưa

Tình đã lẫn tình đi

Trên môi em còn thấy

Trăm năm câu tình ghi

Trong cung đàn sầu ấy

Ta buồn như lá khô

Thời xuôi hát chim mừng

trong tiếng muôn trùng xa vắng

Người tha thiết yêu người

dấu dặt trong lòng tóc tang

Đời thấp nển chong đèn

mơ ước cho người đi tìm

Muôn cánh bướm thoát hình

còn muốn bay cùng tiếng em

Và tiếng hát đưa người đi

kiếm những người đã mất

Tình cũng nhớ mong tình

rơi nước mắt buồn tiếc thương

Tuổi xanh đã qua

thì như lá thu vừa chớm vàng

Ngày nào đó sẽ tàn rơi xuống

không một tiếng vang

Ru ta vào cuộc du

Ru đau tình ngẩn ngơ

Đưa em về giam kín trong thơ...

Khe khẽ thở dài Châu quay nhìn bạn.

" Bản nhạc này tên gì hả Khanh. Anh nghe hoài mà không nhớ tên...

" Dạ... Sương Mai... Anh thích?

Châu gật đầu. Khanh nhận thấy bạn của mình có nhiều điều khác với mọi người. Lắm khi nàng hỏi và Châu trả lời bằng cái gật đầu. Thoạt đầu nàng hơi bực nhưng riết rồi cũng quen. Dường như cũng biết cái tật xấu của mình nên Châu giải thích là hành động đi trước ngôn ngữ. Nàng cười vì biết ông bạn của mình nguy hiểm dù là sự nguy hiểm dễ thương.

" Khanh sẽ " *burn* " cho anh một đĩa nhạc của NDT để anh nghe và nhớ... "

" Nhớ ai?

Châu đùa và Khanh cũng đùa lại.

" Nhớ ai ai biết ai nhớ ai

Khanh ré lên cười hắc hắc sau khi nói xong.

" Anh thích Khanh nói chuyện. Khanh có cái nhạy cảm, khôn ngoan, tinh tế để quyền *dụ* người khác nghe Khanh nói...

Khanh cười nhẹ khi nghe bạn nhấn mạnh ở tiếng *dụ* .

" Khanh không có *dụ* anh đâu nghen...

" Đúng rồi... Anh biết Khanh không có *dụ* mà Khanh hút anh

Ngừng lại dường như để tìm lời Châu đùa.

" Em phải đi làm việc gì khác hơn là Chief of Police...

Khanh cười cười.

" Cũng như anh vậy. Anh phải là một người viết văn hơn là một kẻ dính líu tới thương mại... Gặp thời thế thế thời phải thế, phải không anh?

Châu gật gù.

" Khanh có cái mũi tinh lắm...

Khanh nhìn bạn với cái nhìn dò hỏi đoạn vắn.

" Anh muốn nói cái gì?

" Anh muốn nói Khanh có cái mũi tinh tới độ ngửi được cảm giác của người khác...

Khanh lắc đầu vì sự ví von của bạn.

" Khanh muốn uống cà phê. Anh uống cà phê nhé. Khanh pha cho anh một tách...

" Anh mà uống cà phê giờ này là anh không ngủ được...

Khanh nài nỉ.

" Thì mình thức nói chuyện...

Châu đầu hàng vô điều kiện khi nhìn vào ánh mắt long lanh và cái miệng xinh xinh hơi mím lại như muốn cười mà không cười.

Đang lúi húi pha cà phê Khanh cười hỏi khi thấy Châu cúi mũi vào cái laptop của mình.

" Anh đang làm gì vậy?

" Làm thơ...

Khanh kêu lên.

" Làm thơ... Đợi Khanh một chút...

Châu đùa.

" Lẹ lên... Khanh chậm là anh xóa mất

Rót nước nóng vào cái phin Khanh hăm he.

" Anh mà xóa là Khanh nghỉ chơi anh luôn. Khỏi có nhìn mặt anh nữa... "

Rót xong nước nóng vào hai phin cà phê Khanh hấp tấp bước ra phòng khách. Trên màn ảnh nàng thấy mấy dòng chữ.

- Ai bảo em cho ta trồng cây si

để bây giờ tình ta mọc chân đi

giữa lưng trời

Ta hỏi

ở đâu

Tình?

Cười hắc hắc Khanh gật gù.

" Hay... Vậy mà anh bảo không biết viết văn hay làm thơ...

Châu cười cười.

" Thơ này là thơ con cóc...

Khanh cười hắc hắc.

" Con cóc là cậu ông trời. Em sẽ *save* bài thơ con cóc của anh vào máy để sau này...

Khanh nheo mắt khiến cho Châu bật cười vì cử chỉ tinh nghịch và trẻ con.

" Trời mưa...

Châu nói nhỏ khi nghe tiếng mưa rơi lộp độp trên mái nhà. Đưa cho Châu tách cà phê Khanh cười.

" Anh uống thử

Nhấp một ngụm xong Châu tắc lưỡi.

" Ngon... Mỗi khi uống cà phê anh sẽ nhớ Khanh

Nhìn những giọt mưa hắt vào khung cửa sổ của phòng khách Châu thở dài nhẹ nhõm.

" Mưa làm anh nhớ nhà... Hồi còn ở bên nhà anh có ra thăm Hội An...

Châu ngừng lại vì thấy Khanh tròn mắt nhìn mình với vẻ ngạc nhiên lẫn mừng rỡ.

" Anh biết Hội An?

" Chút chút. Anh có người bạn thân ở Huế. Năm 69 ông ta mua vé máy bay cho anh ra Huế chơi với ông ta tuần lễ. Tụi này có đi Hội An hai ngày...

" Anh thích?

Hớp ngậm cà phê Châu gật đầu.

" Vô cùng... Cổ kính, bình yên, mộc mạc. Nó như trong giấc mơ của mình...

" Sao hồi đó anh không đi kiếm Khanh?

Khanh buông câu nói trong lúc tủm tỉm cười nhìn bạn rồi tiếp.

" Khanh cũng ở Hội An...

Tới phiên Châu mở to đôi mắt lá rau răm nhìn cô bạn gái.

" Sao lúc đó Khanh không la lên Anh Châu ơi Khanh đang ở đây nè...

Khanh ré lên cười.

" 69 thời Khanh đã vào Sài Gòn rồi... Anh có kiếm ở Hội An cũng không gặp Khanh đâu...

Uống ngậm cà phê Khanh tiếp.

" Khanh đang học đệ thất thời gia đình dọn vào Sài Gòn. Chờ xin vào Trưng Vương không được nên Khanh phải xin vào Lê Văn Duyệt Gia Định...

Khanh ngừng nói để cười khi thấy Châu tròn mắt nhìn mình đăm đăm.

" Có chuyện gì vậy?

Châu tủm tỉm cười.

" Bây giờ anh mới biết mình có một cô láng giềng xinh đẹp và dễ thương còn hơn cô láng giềng của Hoàng Quý hay Nguyễn Bình...

Khanh ré lên cười sặc sụa.

" Như vậy anh học Hồ Ngọc Cẩn rồi. Mình đúng là láng giềng với nhau mà tới bây giờ mới gặp...

Ngừng lại giây lát Khanh hỏi.

" Anh có tin vào số mệnh?

Châu chưa kịp trả lời Khanh nói bằng giọng quả quyết.

" Khanh tin... Bằng chứng là chuyện hai đứa mình gặp nhau rồi quen biết nhau... "

Châu cười gật đầu. Anh đủ khôn ngoan để không tranh cãi với Khanh về vấn đề phức tạp và hầu như vượt ra ngoài sự hiểu biết của mình. Huống chi anh còn thu lượm được kinh nghiệm bản thân về chuyện không nên tranh cãi với phụ nữ xuyên qua người phôi ngẫu của mình. " Một người nói ngang ba làng nói không lại Câu nói này khá đúng. Một người đàn bà mà nói ngang thời cả nước cãi cũng không lại chứ nói chỉ ba làng. Anh đã nhiều lần phải im miệng giả vờ lắng nghe không dám cãi với bà mẹ của con mình để mong được yên thân.

Thấy Châu cười im lặng Khanh hỏi dồn.

" Sao anh không nói gì hết. Bộ anh không tin vào số mệnh?

" Tin chứ... Nếu Khanh nói chuyện mình gặp nhau, quen nhau là do ở số mệnh thời anh tin...

Thấy Châu đưa tay ra che miệng ngáp Khanh đứng lên.

" Anh mệt thời mình đi ngủ... Mai anh còn phải thức sớm...

Châu cười thầm. Vì không muốn tranh luận với Khanh nên anh giả vờ ngáp để rút lui. Hai người đi vào phòng riêng.

" Chúc Khanh ngủ ngon

" Dạ... Anh ngủ ngon...

Trước khi Châu khép cửa lại Khanh còn cười đùa một câu.

" Khanh biết anh giả vờ nhưng Khanh tha cho anh vì thương anh bệnh mới khỏi. Mai một anh còn làm như thế là Khanh đét đít anh nghe chưa...

Nàng ré lên cười hắc hắc khi thấy Châu trợn mắt nhìn mình với vẻ ngạc nhiên và sùng

sốt. Khép cửa lại song Châu vẫn còn nghe tiếng Khanh cười hắc hắc một hồi mới dứt. Nằm dài trên giường anh nhớ lại khuôn mặt của người bên kia phòng. Tiếng tích tích vang từ máy điện thoại cầm tay khiến cho Châu ngơ ngác. Cầm nó lên Châu mỉm cười lắc đầu.

" Hello...

" Anh ngủ chưa?

" Chưa... Đang nghĩ về Khanh...

" Nghĩ gì?

Khanh nghe tiếng Châu cười trong điện thoại.

" Không có nói đâu...

Khanh năn nỉ.

" Nói đi... Nói cho Khanh nghe đi... Mai Khanh thức dậy sớm làm điềm tâm cho anh...

Châu cười nhỏ. Khanh nghe giọng cười của Châu thật ấm và thật hiền.

" Anh may mắn mới được gặp Khanh. Anh cầu mong tình bạn giữa chúng mình sẽ mãi mãi bền lâu...

Hai người ở trong một ngôi nhà, nằm ở hai phòng cạnh nhau, tâm tình qua điện thoại như cách xa nhau cả ngàn cây số.

" Khanh cũng mong như anh... Good night anh...

" Khanh ngủ ngon. Mai gặp lại...

Kỷ niệm mùa sương

Chương 5

Châu hơi ngạc nhiên khi thấy vợ bỏ không xem chương trình thường lệ để ngồi trong phòng nhìn mình sửa soạn quần áo trước khi đi xa.

" Anh đi mấy ngày?

Bỏ mấy đôi vớ vào trong va ly Châu trả lời nhát gừng.

" Không biết... Hăng không có nói. Chùng nào xong công việc thời về...

" Chùng nào thời anh xong công việc?

Châu cau mày.

" Anh đâu có biết được...

" Sao lúc này anh đi hoài hà?

" Lúc này công việc nhiều lắm...

" Bộ anh có bồ hả?

Câu hỏi của Hạnh làm cho Châu hơi giật mình. Liếc nhanh vợ anh an tâm khi thấy Hạnh đang nhìn ra cửa sổ.

" Ai nói với em anh có bồ. Ma nào thèm anh?

Châu cười đùa. Tuy nhiên Hạnh không cười. Nhìn chồng đăm đăm như để bắt mạch nàng nghiêm giọng.

" Có bồ anh cứ nói thiệt đi. Em không ghen đâu...

Châu cười lắc đầu. Dĩ nhiên là anh không tin vào lời nói của vợ.

" Em không tin anh. Em có cảm giác là anh có điều gì giấu em... "

Châu im lặng. Anh hiểu im lặng là vàng. Anh không muốn cãi vã với Hạnh vì biết có nói, có cãi, có giải thích cũng bằng thừa. Hạnh là mẫu người càng giải thích càng gây thêm nghi ngờ. Càng tranh luận càng thêm lớn chuyện. Một người đàn bà như Hạnh mà nói ngang thời cả thế giới cãi cũng không lại. Nàng không chấp nhận ý kiến hay giải thích của người khác. Nàng đặt những câu hỏi hay nêu ra ý kiến khiến cho anh nhiều khi tức hộc máu mồm mà phải im lặng không dám nói. Tuy nhiên hôm nay sự im lặng của Châu không còn hiệu quả nữa.

" Sao anh không nói gì hết vậy. Đúng là anh có bồ thiệt rồi nên anh mới im lặng. Người ta nói im lặng là nhìn nhận...

Châu cười hực. Hạnh bồi thêm.

" Bồ anh ở đâu? Tên gì? Đẹp hay xấu? Anh quen với cô ta lâu chưa?...

Châu thở dài đứng lên. Hạnh bắt đầu lớn tiếng.

" Anh đi đâu vậy? Bộ anh khinh tôi hay sao mà anh không thèm nói chuyện... Bây giờ tôi già tôi xấu nên anh đâu thèm tôi nữa..."

Châu liếc nhanh vợ xong làm bộ cầm cúi soạn quần áo. Hạnh nói trong nước mắt.

" Anh đi việc của hãnh hay là anh kiếm chuyện đi thăm bồ của anh..."

Châu chưa kịp lên tiếng Hạnh tiếp liền.

" Tôi sẽ đi theo anh để xem mặt bồ của anh như thế nào?"

" Em muốn đi thời cứ việc đi. Em có vé máy bay không mà đòi đi..."

Hạnh xụ mặt ngồi làm thinh giây lát mới tiếp tục nói.

" Anh Châu... Anh nói thiệt đi... Anh nói thiệt với tôi đi... Anh có bồ phải không? Anh đừng giấu tôi..."

Châu im lặng. Hạnh bước tới đứng trước mặt chồng.

" Tôi không ngờ hai mươi mấy năm tình nghĩa vợ chồng mà bây giờ anh lại đối xử như vậy. Tôi sẽ nói cho con Ngọc biết..."

Châu cau mày khi nghe câu hăm dọa của vợ. Nàng đã đánh đúng vào yếu điểm của anh. Nàng biết Ngọc là đứa con duy nhất của hai vợ chồng rất được Châu thương yêu và cưng chiều.

" Anh đã nói với em là anh không có bồ, không có quen biết với ai. Anh đi vì công chuyện của hãnh. Họ bảo anh đi đâu thời anh đi đó..."

Quay nhìn ra cửa sổ để không cho chồng thấy Hạnh cười thỏa mãn. Nàng đem đứa con gái ra dọa nạt và nàng đã thành công.

" Em tạm thời tin anh. Nếu em biết được anh có bồ thời lúc đó em sẽ làm cho anh điều đáng..."

Châu cố giấu tiếng thở dài. Nghe tiếng còi xe tắc xi anh nói.

" Anh phải đi..."

Hạnh để yên cho chồng hôn lên trán. Nhìn theo bóng chồng nàng lẩm bẩm điều gì.

Khanh nghe điện thoại của mình reo khi vừa ra khỏi cửa của Home Depot. Nhìn số điện thoại nàng biết ai là người gọi mình.

" Hi anh...

Khanh chào với giọng tươi vui. Giọng nói của Châu chậm rãi và ấm dịu.

" Khanh đang làm gì?

" Dạ Khanh đi mua cây về trồng. Khanh đang có một tuần *vacation*...

" Vậy hả. Khanh có muốn gặp anh?

" Muốn. Anh đang ở đâu?

" Anh đang ở phi trường New Orleans... Anh sẽ mượn xe đi Baton Rouge...

Nhìn đồng hồ đeo tay chỉ 1 giờ trưa Khanh nói nhanh.

" Khanh sẽ gặp anh khoảng 7 giờ tối. Anh chờ Khanh đi ăn tối nha...

Châu cười trong điện thoại.

" Anh lấy phòng ở Marriott. Khanh lái xe cẩn thận... "

Về tới nhà mang mấy chậu kiểng vào trong nhà xe xong Khanh hối hả bỏ quần áo và các thứ lặt vặt vào trong chiếc va ly lớn. Mười lăm phút sau nàng ra khỏi nhà rồi sau đó nhập vào xa lộ 10. Để bớt buồn chán và cũng để giết thời giờ nàng gọi cho Châu.

Giọng nói trầm và hơi khàn của Châu vang nho nhỏ.

" Khanh đang ở đâu?

" Chút nữa là Khanh sẽ ôm eo ếch của anh...

Châu nghe tiếng Khanh cười hăng hắc trong điện thoại.

" Xạo... Mới đây mà lẹ vậy...

" Chief of Police lái xe mà... Khanh mở đèn và hú còi chạy hai trăm mile một giờ...

Châu lắc đầu. Tuy đứng tuổi mà Khanh vẫn còn tính trẻ con hay đùa giỡn. Có lẽ nhờ vậy mà nàng trông trẻ hơn tuổi thật.

" Chạy nhanh quá coi chừng tai nạn chừng ới... "

Khanh bật lên tiếng cười sung sướng khi được Châu gọi bằng tiếng *cưng* âu yếm và thân ái. Vô tình anh đã lộ ra cho nàng biết tình cảm ngày một thêm khăng khít. Ngay cả nàng cũng vậy. Xa nhau chưa đầy hai tháng mà nàng cảm thấy nhớ nhung thật nhiều. Nhớ giọng nói. Tiếng cười. Ánh mắt nhìn. Dáng vóc trầm tư. Nét mặt buồn. Câu nói ngập ngừng. Châu của nàng là cái gì mong manh, xa vắng lẫn khuất, như có được trong tay mà như tan biến một cách nhanh chóng và dịu dàng không hay không biết.

" Nếu Khanh tới muộn anh nên kiếm cái gì ăn cho đỡ đói đi... "

Châu mỉm cười vì câu nói của Khanh.

" Anh nhin... Đói bụng ăn mới ngon... "

" Anh tính đưa Khanh đi ăn ở đâu? "

"" Ở đây có một nhà hàng nhỏ nhưng nấu ngon lắm nhất là seafood... "

" Sao anh biết rõ vậy. Chắc đã đưa bồ tới rồi. Nói thiệt đi... "

Châu nghe Khanh cười hắc hắc.

" Ủ... Anh sẽ đưa cô bồ dễ thương tới đó tối nay... "

" Ê mắc cỡ... Ai bồ với anh chứ Khanh hông có đâu ghen... "

Châu cười lớn và vui vẻ.

" Vậy hả. Khanh không chịu bồ với anh thời anh mời bà cảnh sát trưởng... "

" Khanh có người gọi. Xin phép anh ngưng nói chuyện và Khanh sẽ gọi lại anh... "

" Anh đợi Khanh..."

Tắt điện thoại Châu thờ phào đậu xe vào bãi đậu xe đông đúc. Làm thủ tục xong anh lấy chìa khóa đi về phòng của mình. Mở cửa anh nằm dài lên giường. Tự dưng anh cảm thấy mệt mỏi và buồn chán một cách vô duyên cớ. Tối hôm qua anh với Hạnh đã cãi vã với nhau. Từ lâu vì muốn yên thân anh đã nhịn nhục không gây gổ với vợ. Tuy nhiên lần này anh cảm thấy sự chịu đựng của mình đã vượt qua giới hạn. Hạnh day nghiêng, gây gổ với anh vì những lý do không đâu. Nàng phàn nàn là anh vắng nhà nhiều hơn trước. Anh đi đây đi đó mà không bao giờ rủ nàng đi với anh. Nàng để lộ sự ghen tuông vì nghi ngờ

anh có người khác. Châu không phủ nhận mà cũng không xác nhận bằng cách im lặng như anh đã làm nhiều lần trong quá khứ. Tuy nhiên lần này sự im lặng của anh khiến cho Hạnh giận dữ và càng càng thêm nặng lời nhiều hơn nữa. Rốt cuộc Châu phải vào phòng riêng đóng cửa lại để chấm dứt cuộc gây gổ. Sáng nay trước khi lên máy bay Hạnh lại kiểm chuyện. May là anh tới giờ để lên máy bay nên mới thoát nạn được. Đời sống gia đình không có hạnh phúc đã khiến cho anh buồn phiền. Mấy tháng nay nhờ quen biết với Khanh nên anh cảm thấy bớt cô đơn và khổ sở. Khanh như là niềm vui không gượng gạo. Khanh như sự cảm thông trọn vẹn. Khanh như một chia sẻ hoàn toàn. Khanh tới với anh không dẫn đo, suy nghĩ hay lợi dụng một điều gì. Nhiều khi anh ước gì gặp Khanh trước đây ba mươi năm. Tuy nhiên đời sống không luôn luôn như mình mơ ước. Suy nghĩ vẫn vơ anh thiếp dần vào giấc ngủ.

Điện thoại reo nho nhỏ khiến cho Châu thức giấc. Nhìn vào số điện thoại Châu biết Khanh gọi lại.

" Khanh tới chưa?

" Còn cách Marriott chừng mười phút...

" Anh chờ Khanh ở bãi đậu xe...

Rửa mặt, chải sơ tóc Châu ra khỏi phòng. Đang đứng trên lối đi bộ anh thấy chiếc xe Camry trở tới rồi từ từ ngừng lại. Bước tới mở cửa Châu nhìn vào bên trong.

" Khanh lái xe mệt không?

" Chút chút

" Khanh chịu để cho anh hôn là hết mệt liền

Khanh cười vui.

" Khanh đâu có cấm anh

Hôn lên mái tóc đen mềm mại Châu cười.

" Muốn nữa hay thôi

" Nữa...

Khanh nói gọn đoạn ngược lên như chờ đợi. Châu cúi xuống lưng chừng rồi bật cười.

" Nghèo mà ham...

Khanh phụng phịu.

" Nhớ nghe chưa. Mai một anh năn nỉ gãy lưỡi Khanh cũng không chịu đâu

Cười hắc hắc Châu khom người nhắc chiếc va ly ra khỏi xe.

" Lên phòng tắm rửa thay quần áo rồi mình đi ăn. Chờ Khanh anh đói bụng muốn xiu...

" Xiu đi Khanh công anh đi ăn...

Khanh cười thánh thót đi song song với Châu trên hành lang trải thảm. Thang máy chạy rì rầm.

" Anh không được vui. Có chuyện gì?

Khanh lên tiếng khi nhìn vẻ mặt hơi tư lự của bạn. Châu thở dài nhẹ nhẹ.

" Cũng không có gì quan trọng. Gây gỗ với nhau...

Khanh thở dài. Nàng hiểu hoàn cảnh của bạn. Đời sống là buồn khổ, chịu đựng và câm nín không nói thành lời.

" Khanh thương anh

Khanh hơi nghiêng người thì thầm vào tai của Châu mặc dù không có ai trong thang máy. Châu bá vai bạn.

" Còn gì nữa không?

Khanh cười lắc đầu.

" Không... Bây giờ chỉ thương, chỉ mến như bạn, như một tri kỷ...

Châu đùa trong tiếng cười khi lặp lại câu nói của bạn vài phút trước.

" Nhớ nghe chưa. Mai một Khanh năn nỉ gãy lưỡi anh cũng không chịu đâu...

Ré lên tiếng cười Khanh trề môi.

" Sức mấy mà năn nỉ. Có anh năn nỉ Khanh thời có... "

Nhìn vào mặt Châu trong lúc nói nàng thấy được nét môi cười và ánh mắt tươi vui của anh. Từ lúc quen nhau cho tới bây giờ tình cảm của hai người thuần túy là bạn. Hiểu người và hiểu mình. Đôi khi không cần nói nhiều mà nàng cũng có thể cảm thông và biết

Châu nghĩ gì. Lắm lúc chỉ nhìn nhau, nghĩ về nhau cũng đủ khiến cho nàng thương mến anh như một tri kỷ. Dĩ nhiên nàng cũng có những rung động và khát khao tình yêu của một người đàn bà nhưng là những rung động thầm kín và khát khao một cách dịu dàng. Nàng biết Châu cũng vậy. Tuy nhiên dường như tình yêu còn quá yếu nên nàng có thể chế ngự nó được. Nàng hiểu tới một lúc nào đó tình yêu sẽ lớn lên bằng với tình bạn và hai thứ tình cảm đó sẽ hòa hợp để hình thành một thứ tình tuyệt vời và vững bền. Đó là tình thương yêu giữa hai người bạn khác phái với nhau.

Thang máy ngừng lại. Cửa mở. Châu nhường cho bạn bước ra trước xong mới nói.

" Minh quẹo mặt phòng số 87...

Không riêng gì Khanh mà Châu cũng tỏ ra ngượng ngập và lúng túng khi bước vào phòng. Cả hai nhìn nhau mà mặt người nào cũng đỏ lên rồi sau đó lại quay đi. Cuối cùng Châu lên tiếng.

" Anh xin lỗi Khanh chỉ có một giường. Khanh ngủ trên giường còn anh ngủ trên sofa...

" Tội anh... Đau lưng chết...

" Anh cũng quen rồi... Khanh đi tắm rửa và thay quần áo xong mình đi ăn...

Trong lúc Khanh soạn quần áo Châu cười.

" Khanh phải diện cho đẹp nghe...

" Để làm chi?

" Để anh ngắm chứ làm chi...

" Anh ngắm rồi anh mê Khanh thời khô lắm...

Châu nói với giọng buồn buồn.

" Chẳng thà anh mê Khanh mà khô còn hơn không mê Khanh mà cũng khô...

Khanh ngược lên nhìn và thấy Châu cũng đang nhìn mình. Hai người nhìn nhau. Dường như mắt người nào cũng long lanh ngấn lệ. Lát sau cúi đầu xuống Khanh ôm quần áo đi vào phòng tắm. Châu lặng nhìn theo vốc dáng mảnh mai. Không có gì hết ngoại trừ tiếng thở dài.

Quán nhỏ chừng hai chục bàn nằm dọc theo bờ sông thuộc khu ngoại ô của Baton Rouge. Nhằm ngày thứ hai nên không đông khách lắm. Đôi bạn được đưa tới chiếc bàn hai chỗ ngồi cạnh cửa sổ ngó ra bờ sông. Nhằm mùa thu nên cửa sổ được kéo lên mang chút lạnh hắt hiu của gió từ nước sông thổi lên. Không lạnh lắm nhưng cũng làm cho Khanh phải kéo cao cổ áo ấm của mình lên.

" Khanh lạnh thì mình đắp vào trong kia cho ấm..."

Khanh lắc đầu.

" Lạnh nhưng Khanh thích. Khanh thích mùa thu và cái lạnh dịu dàng của mùa thu..."

" Với anh mùa thu đẹp nhất trong bốn mùa. Gió thu hiu hắt, lá vàng rơi..."

Khanh cười.

" Khanh biết. Nó hợp với tâm hồn mơ mộng và lãng mạn của anh..."

Người hầu bàn tới. Khanh gọi ly trà nóng và Châu cũng gọi trà nóng.

" Anh gọi cho Khanh món khai vị nghe..."

Khanh gật đầu cười vui sướng vì sự săn sóc của bạn. Khi người hầu bàn đem trà ra Châu gọi một đĩa Grilled Scallop và hai ly rượu chát. Chừng mười phút sau hai xâu scallop được mang ra. Chấm cục gân của con ốc vào đĩa muối tiêu chanh đoạn bỏ vào miệng mình xong vừa nhai Khanh vừa nói.

" Ngon. Em thích món này... Ăn nhiều mà không sợ lên cân..."

Uống hớp rượu Châu cười.

" Khanh càng mập càng đẹp chứ có sao đâu..."

" Xạo... Khanh mập như cái thùng phi anh có thương không?"

Châu cười hì hì.

" Thương nhiều hơn nữa. Cứ nhìn Khanh tròn trịa như cái hột mít biết đi..."

Khanh ré lên cười sặc sụa. Châu còn bồi thêm một câu nữa.

" Cứ nhìn Khanh tròn trịa như cái hột mít biết đi là anh thương Khanh nhiều hơn, anh cười nhiều hơn nữa. Khanh là niềm vui bất tận của anh mà

Khanh lại ré lên cười tới độ mặt đỏ au và nước mắt ứa ra. Đưa khăn lên chậm nước mắt nàng nói trong tiếng cười.

" Anh xạo. Sức mấy mà anh dám cặp kè với Khanh nếu Khanh tròn như hột mít

" Không tin Khanh cứ thử đi

Khanh xì tiếng dài.

" Ngu sao thử. Anh đừng có xúi dại

Cười lớn Châu gọi thêm đĩa gân ốc tai tượng và món cá hồng nướng cho hai người ăn chung với nhau. Chấm cục gân ốc tai tượng vào đĩa muối tiêu chanh Khanh cười đùa.

" Anh thích gân con ốc hả anh?

Châu cười chúm chím.

" Anh cần ăn gân để thành già gân

Câu nói đùa của Châu khiến cho Khanh không nhịn được phải bật thành tiếng cười. Vừa cười nàng vừa gật đầu vừa nói.

" Anh mà không già gân là anh *quýnh* không lại Khanh đâu...

Phải dẫn lắm cả hai người mới không hét lên cười. Riêng Khanh phải đứng lên đi vào restroom để cười cho đã. Khi nàng trở ra thấy Châu đã ăn gần hết xâu gân ốc tai tượng.

" Anh ăn nữa không Khanh nhường cho anh ăn...

Châu lắc đầu cười.

" Thôi đủ rồi. Khanh cũng cần ăn để thành già gân... Không già gân là Khanh *quýnh* không lại anh đâu...

Khanh lại cười sặc sụa. Hết cười nàng năn nỉ.

" Khanh xin anh đừng chọc cho Khanh cười nữa...

Châu gật đầu.

" Ăn xong mình ra công viên đi bộ. Gần đây có công viên cạnh bờ sông đẹp lắm "

Khoảng nửa giờ sau hai người đi dài theo lối đi bộ dọc theo bờ sông. Hơn tám giờ song trời đã tối. Ánh đèn điện sáng mờ mờ dọc xuống dòng sông. Người đi lơ thơ. Trời lạnh lạnh. Ủ mình trong áo ấm Khanh im lặng đi bên cạnh Châu.

" Anh lạnh?

Châu cười nhìn vào mắt bạn.

" Không. Còn Khanh?

" Khanh cảm thấy ấm áp trong vòng tay của anh...

Châu bồi hồi và xúc động vì câu nói của Khanh. Không biết nói gì hơn anh xiết thân hình mềm ấm của bạn vào sát mình. Khanh ngược lên cười. Châu cảm thấy nụ cười của bạn sáng lên niềm hạnh phúc hiếm hoi.

" Bây giờ Khanh mới hiểu câu nói của anh. Bên anh Khanh cảm thấy lòng mình thật thư thả, thật bình yên. Khanh bằng lòng với tình bạn của chúng mình đang có. Sau này mình yêu nhau và được sống cạnh nhau; điều đó nhiều hơn sự mong ước của Khanh...

Hôn lên mái tóc thơm mùi hoa hoàng lan, mượt mà và óng ả dưới ánh đèn đường của Khanh, Châu thì thầm.

" Anh...

Châu ngừng lại. Khanh ngược lên như chờ nghe. Ánh mắt của nàng long lanh ngời tình tự, như mời mọc, như khuyến khích bạn thổ lộ những gì thầm kín. Dừng lại bên gốc cây cạnh bờ sông Châu thì thầm.

" Anh muốn nhảy...

Khanh trợn mắt vì ngạc nhiên. Châu cười cười.

" Anh muốn hai đứa mình ôm nhau nhảy xuống nước

Khanh ré lên cười.

" Anh điên nhưng Khanh cũng muốn điên như anh

Ôm sát Châu vào lòng nàng thì thầm.

" Khanh lạnh. Mình về nghe anh...

Châu gật đầu. Hai người từ từ ra xe. Ngồi bên cạnh thấy Châu cứ liếc vào kính chiếu hậu hoài Khanh hỏi.

" Có chuyện gì mà Khanh thấy anh cứ nhìn vào kính chiếu hậu hoài?

Châu nói chậm và hơi có vẻ nghiêm trọng.

" Anh để ý là tự nãy giờ có một chiếc xe cứ theo sau mình hoài...

Khanh liếc nhanh bạn đoạn nghiêng người nhìn kính chiếu hậu. Nàng thấy một chiếc xe hiệu Impala làm bởi hãng Chevrolet đang theo sau mình cách chừng ba bốn chục thước.

" Anh quẹo phải đi anh

Châu hơi giảm tốc độ khi quẹo phải nơi ngã tư. Khanh cau mày khi thấy chiếc xe lạ cũng quẹo phải. Kinh nghiệm nghề nghiệp cho nàng biết là mình bị kẻ nào đó theo dõi.

" Anh nói đúng. Mình bị kẻ nào theo dõi. Không biết họ theo anh hay là theo dõi Khanh

Châu quẹo trái lần nữa và chiếc xe cứ bám theo xa xa. Trong lúc đó Khanh mở bóp của mình và nàng an tâm khi thấy khẩu Browning nhỏ nhắn đang nằm trong đó.

" Khanh tính sao

Châu hỏi nhỏ và Khanh cười vui.

" Kệ họ... Mình cứ về khách sạn... Sáng mai Khanh sẽ liên lạc với sở cảnh sát địa phương...

Tuy nói như vậy nhưng Châu thấy bạn im lặng suy nghĩ chuyện gì trong lúc anh lái xe về tới bãi đậu xe. Thay vì dùng thang máy Khanh lại nói với Châu về phòng bằng cầu thang và thỉnh thoảng cứ liếc chừng về phía sau lưng như có ý xem có người nào đi theo. Ngay lúc Châu mở cửa vào phòng nàng đặt tay vào cái bóp mở rộng. Sau khi bật đèn sáng nàng đi kiểm soát phòng tắm, tủ áo và cả dưới gầm giường nữa. Cởi giày Khanh nằm lăn ra giường.

" Bây giờ anh còn đòi ngủ ở sofa nữa thôi?

Châu cười lớn.

" Ngủ sao ngủ sofa. Ngủ trên giường nệm êm ấm lại có gối ôm

Vừa nói anh vừa buông mình xuống nệm đoạn vòng tay định ôm lấy bạn. Cười hắc hắc Khanh lăn ra xa.

" Khanh hông phải là gối ôm của anh đâu. Đừng có ham...

Trườn người theo Châu cười hì hì.

" Vậy Khanh cho anh gác đỡ ghiền nghe

" Hồng luôn. Cho anh thềm chảy nước bọt...

Khanh cười hăng hắc sau câu nói. Châu làm bộ thờ dài.

" Khanh đâu có thương anh

" Thôi để Khanh suy nghĩ lại...

Như muốn chuyển đề tài Khanh cười tiếp.

" Anh lấy dùm Khanh cái laptop. Khanh muốn lên mạng

" Chi vậy?

Khanh đùa.

" Nói chuyện với ông văn sĩ của lòng Khanh...

Châu cười chúm chiểm.

" A... Tình duyên của em với ông LSC tới đâu rồi. Anh hỏi mấy ông bạn văn của anh về LSC thời không ai có hình ảnh gì về ông ta hết...

" Khanh với ông chỉ là bạn thôi. Bạn văn chương. Tuy nhiên anh mà không để ý tới Khanh sớm sớm là Khanh bỏ với ông LSC. Lúc đó anh đừng có trách...

Châu cười lớn trước lời cảnh cáo của Khanh.

" Chừng nào Khanh hẹn gặp ông LSC Khanh dẫn anh đi theo để anh coi mặt và coi tướng ông ta dùm Khanh...

" Khỏi cần... Khanh biết ông ta đẹp trai lắm... Đẹp trai hơn anh nhiều..."

Khanh bật cười sau câu nói. Trong lúc nói nàng kín đáo để ý xem thái độ của Châu nhưng thấy anh vẫn giữ được cử chỉ tự nhiên không có vẻ gì giận dữ hay ghen tức. Điều này khiến cho nàng cảm thấy là lạ rồi sau đó đâm ra buồn buồn. Nàng tự nghĩ hay là Châu không yêu mình, không để ý tới mình hoặc không có chút tình ý gì với mình.

" Ông ta mời Khanh Giáng Sinh này tới nhà ông ta chơi cho biết

" Ông ở đâu?

" Ông bảo nếu Khanh bằng lòng thời lúc đó ông sẽ cho Khanh địa chỉ..."

Liếc nhanh Châu Khanh dọ ý.

" Anh nghĩ sao?

" Khanh nghĩ sao?

Khanh cười thầm khi nghe Châu tránh trả lời bằng một câu hỏi. Đồng thời nàng cũng nhận thấy nét mặt của bạn hơi có nét buồn thoáng qua nhanh. Tuy nhiên không biết suy nghĩ điều gì mà nét mặt của anh trở nên tươi vui cùng với câu hỏi vang lên.

" Khanh quen với ông ta bao lâu rồi?

" Khoảng hơn nửa năm...

" Ông ta có tỏ tình chưa?

Khanh cười.

" Chút chút

Thấy Châu nhìn mình chăm chú nàng cười giải thích.

" Ông ta bảo ông ta thích nói chuyện với Khanh, thích được nghe Khanh nói. Ông ta nói ông ta nhớ Khanh... Anh biết mà...

Châu tủm tỉm cười.

" Anh biết... Mới email qua lại mà còn như vậy huống hồ gì nói chuyện. Nghe Khanh nói chuyện trên điện thoại là ông ta sẽ ghiền, sẽ mê giọng nói ngọt như mật, như đường của em...

Khanh ngả lăn ra cười sặc sụa còn Châu thùng thảng tiếp.

" Anh nghĩ Khanh chưa nên đi gặp ông ta...

" Tại sao?

Khanh hỏi trong lúc mở một cái email của LSC.

" Có nhiều lý do nhưng theo anh có hai lý do quan trọng. Thứ nhất Khanh đừng nên đi thăm ông ta mà nên mời ông ta sang thăm Khanh. Đừng tỏ cho ông ta biết Khanh dễ dàng quá từ đó ông ta có thể coi thường...

Khanh gật đầu cười như đồng ý với Châu.

" Thứ nhì còn quá sớm để cho hai người gặp nhau. Chưa thấy mặt mà ông ta đã mê, đã nhớ Khanh. Nếu bây giờ gặp nhau có thể ông ta sẽ ngắt xiu hoặc tăng blood pressure mà ngủm thời tội cho ông ta...

Không nhận được Khanh ré lên cười. Dứt tiếng cười nàng nhìn Châu.

" Khanh có cảm tưởng là anh không muốn Khanh và ông ta gặp nhau...

Châu liếc nhanh người ngồi bên cạnh rồi buông gọn.

" Khanh khôn lắm

Khanh mỉm cười.

" Anh ghen phải không. Thú thật đi...

Nâng cằm cô bạn gái lên Châu nói trong khi nhìn vào đôi mắt nâu long lanh với hàng lông mi dài.

" Không những khôn mà Khanh còn ngoan nữa. Khanh khôn ngoan lắm...

Khanh chớp mắt.

" Thú thật đi... Anh ghen?

Thấy Châu còn do dự nàng cười hăm he.

" Anh chịu thiệt đi. Anh phải nhìn nhận là anh ghen với ông LSC thời Khanh mới không gặp ông ta...

Châu gật đầu thay cho câu trả lời.

" Không được. Anh phải nói là...

Khe khẽ gật đầu Châu nói từng tiếng một.

" Anh ghen. Anh sợ ông văn sĩ đa tình và lăng mạn sẽ lấy mất Khanh của anh...

Khanh ré lên cười sung sướng và thỏa mãn khi nghe Châu thú nhận.

" Anh đừng lo... Ông thích Khanh, mê Khanh nhưng Khanh không có tình ý gì hết.
Khanh xem ông như bạn...

" Khanh thích ông ta?

Khanh cúi đầu trầm ngâm vì thế nàng không thấy được cử chỉ hơi lạ của Châu. Anh như có điều gì băn khoăn, nửa như muốn nói mà nửa lại không rồi cuối cùng im lặng.

" Chút chút... Ít hơn anh...

Xoay cái laptop để màn ảnh đối diện với Châu Khanh cười.

" Anh đọc bài thơ ông ta gửi cho Khanh...

Châu dán mắt vào màn ảnh và thấy một bài thơ làm theo thể tự do với cái tựa Tháng 8 .
Ngồi tựa lưng vào vách Khanh mỉm cười nhìn Châu gục gặt đầu và khe khẽ ngâm nga.

" Một ngày

ta tự hỏi

làm sao không trí nhớ

để đừng nghĩ về em

làm sao cho ta thôi

chút mộng mơ tội nghiệp

để không nhớ tên em

Một ngày qua

ta tự nhủ

thôi đừng có nhớ em

cho mình buồn đau hơn

làm sao ngủ yên giấc

*để không thấy em cười
nỗi cô đơn lặng lẽ
ngấu nguyền trong hồn ta*

*Một ngày
một ngày qua
ta nghe
giọt nước mắt nào rơi
trong lệ loi hồn ta
một ngày
một ngày qua
nhớ
càng lúc càng không xa
tình không chịu lìa xa
ta hỏi
nhớ?
hay thương người ta?*

Ngâm nga xong bài thơ Châu gật gù.

" Hay... Anh ước gì anh làm được bài thơ như thế này để tặng Khanh...

Khanh cười chúm chím.

" Anh là thơ rồi nên anh đâu cần làm thơ...

Châu hơi nghiêng người và đưa tay ra nâng cằm Khanh lên. Hai người nhìn nhau. Môi run đợi chờ. Hơi thở bắt đầu rộn ràng. Châu hôn nhẹ lên má. Khanh cười.

" Tại sao anh muốn hôn Khanh mà anh dừng lại nửa chừng?

Châu trả lời sau tiếng thở dài.

" Tại vì anh biết anh sẽ yêu Khanh không sớm thời muộn. Dừng lại nửa chừng vì anh cố gắng không yêu Khanh. Anh biết nếu yêu nhau mình sẽ khổ... Khanh sẽ khổ

Khanh vắn.

" Sao anh biết là Khanh sẽ khổ?

Châu cười buồn không trả lời. Khanh chồm người hôn lên má Châu. Nhìn đồng hồ nàng cười tiếp.

" Thôi đi ngủ. Mai anh còn phải thức sớm... Hai đứa mình ngủ chung giường nhưng anh đừng lầm tưởng Khanh là cái gối ôm của anh nghe chưa

Châu cười.

" Dạ... Anh xin nhớ... Khanh là Chief of Police chứ không phải là cái gối ôm của anh..."

Khanh ré lên cười hắc hắc trong lúc với tay tắt đèn. Qua ánh sáng mờ mờ của bóng đèn ngủ nàng thấy đôi mắt lá răm của Châu sáng lên nét quyến rũ và mê hoặc lạ lùng. Xoay người nằm nghiêng để cổ không nhìn vào đôi mắt lá răm nàng hăm he.

" Ngủ đi... Đừng có lộn xộn... Bị đòn bị giờ..."

Kỷ niệm mù sương

Chương 6

10 giờ sáng. Theo chân một nhân viên cảnh sát Khanh bước vào căn phòng khá rộng. Một sĩ quan cảnh sát trọng tuổi, vóc dáng cao lớn và nét mặt vui vẻ đứng lên bắt tay nàng một cách thân thiện.

" Thưa bà tôi là đại úy Ben William, phụ tá cảnh sát trưởng của Baton Rouge..."

" Hân hạnh được biết ông..."

Như không muốn mất thời giờ Ben mở đầu cuộc trò chuyện.

" Tôi đã điện đàm với trung úy Adam North, phụ tá của bà..."

" Cảm ơn ông... Tôi đã nói chuyện với Adam và ông ta cho biết là George Smith đã được phóng thích khỏi nhà giam của tiểu bang Texas cách đây hai ngày...

" Chúng tôi cũng đã nhận được tin này và lên tiếng báo động cho nhân viên. Hẳn là một kẻ nguy hiểm...

" Thông minh, hung dữ và xảo quyệt cộng thêm thông thạo về vũ khí, George, theo tôi là một tội phạm khó truy tầm và đối phó hơn nhiều người khác. Mười lăm năm trước đây, tôi là nhân viên của ban truy tầm tội phạm của Houston và chính tôi là người đã phụ trách vụ án giết người của hắn. Sau khi được phóng thích người mà hắn tìm kiếm trước nhất chính là tôi...

Ben hơi mỉm cười.

" Bà ám chỉ hắn muốn trả thù?

Khanh trả lời bằng cái gật đầu. Trầm ngâm giây lát nàng nhẹ giọng.

" Đêm hôm qua sau khi đi ăn tối với một người bạn trai tôi thấy có một chiếc xe theo sau xe của tôi...

Ben gật gù cười.

" Tôi sẽ cho nhân viên canh chừng sự đi lại của bà. Ngoài ra bà cũng nên cẩn thận. Khó mà tránh né sự trả thù hèn hạ của một kẻ sát nhân như George...

" Cảm ơn ông... Tôi chỉ trình bày sự việc để khỏi gây rắc rối cho nhân viên cảnh sát địa phương dưới quyền chỉ huy của ông...

" Cảm ơn bà đã cho biết... Chúng tôi sẽ lưu ý về chuyện này... "

Khanh đứng lên bắt tay vị phụ tá cảnh sát trưởng của thành phố Baton Rouge. Ben vui vẻ tiễn nàng ra tận cửa. Ngồi vào xe song chưa nổ máy nàng im lìm suy nghĩ. Xuyên qua cuộc nói chuyện với Ben nàng cảm thấy ông ta không mấy quan tâm tới một kẻ sát nhân như George. Điều đó cũng dễ hiểu vì mỗi ngày trên toàn quốc có hàng trăm hay hàng ngàn kẻ giết người như George được phóng thích khỏi nhà giam của tiểu bang hoặc liên bang. Tuy nhiên riêng nàng lại thấy sự hiện diện của hắn như là mối đe dọa tới an ninh của mình. Nàng sợ và nghĩ trước hay sau gì hắn cũng trả thù bằng hành động gián tiếp hay trực tiếp. Bắt đầu từ giờ phút này nàng phải trông chừng trước sau phải trái, phải cẩn thận trong mọi hành vi và sự đi lại của mình. Điều này khiến cho nàng cảm thấy khó chịu vì bị mất tự do. Cảm tưởng bị George theo dõi khiến cho nàng mất đi sự bình an và yên ổn trong lúc đang đi chơi với Châu.

Điệu nhạc vang thánh thót làm Khanh giật mình. Nàng mỉm cười khi nhìn thấy số điện thoại của Châu.

" Hi anh...

Giọng của Châu vang lên nhỏ và có chút mệt mỏi.

" Khanh đang ở đâu?

Vì không muốn Châu lo sợ nên nàng phải nói dối.

" Khanh đang lái xe vòng vòng...

" Vậy hả. Khanh ăn trưa chưa?

Nhìn đồng hồ thấy hơn 1 giờ chiều Khanh nhõng nhẽo.

" Chưa... Khanh chờ anh dẫn đi ăn trưa muốn xiu rồi...

" Vậy hả... Tội chưa... Anh chờ Khanh ở một nhà hàng Việt Nam tên Huế Việt & Cuisine. Địa chỉ là 1295 N. Sherwood Forest Dr...

" Dạ... Khanh gặp anh sau

Tắt điện thoại Khanh từ từ lái xe ra khỏi sở cảnh sát. Thỉnh thoảng nàng nhìn vào kính chiếu hậu để quan sát thử xem có ai theo dõi mình không. Phải mất hơn hai mươi phút nàng mới tìm thấy nhà hàng Huế Việt. Kéo ghế cho nàng ngồi Châu hỏi với giọng sẵn sốc.

" Khanh khỏe... Anh trông Khanh có vẻ âu lo... Chuyện gì vậy Khanh?

Khanh lắc đầu cười.

" Dạ không có chuyện gì. Khanh buồn vì ngày mai anh phải trở lại Atlanta...

" Anh cũng buồn như Khanh... Anh xin lỗi Khanh

Khanh ứa nước mắt.

" Anh đâu có lỗi gì... Khanh biết anh có gia đình khi mình quen nhau mà...

Châu nắm lấy tay của Khanh và nàng để yên. Mân mê những ngón tay của bạn Châu thì thầm.

" Khanh vui đi... Hãy hưởng hết ngày vui của chúng mình

Khanh cười.

" Anh nói đúng. Tại sao Khanh lại buồn vì những chuyện không đâu. Anh gọi gì chưa?

" Anh đợi Khanh tới. Khanh muốn ăn gì?

" Bún bò Huế. Một tô thật cay...

Châu gọi hai tô bún bò Huế.

" Anh làm xong việc chưa?

" Xong rồi... Nhưng anh còn ở lại đây thêm một ngày nữa. 5 giờ chiều mai anh mới lên máy bay. Mình còn hơn một ngày... Ăn trưa xong mình về phòng lấy quần áo rồi đi Gulfport chơi...

Khanh reo nho nhỏ.

" Mình đi biển hả anh?

" Ừ... Mình đi biển. Anh đã mượn phòng nhìn ra bãi biển để cho Khanh ngắm cảnh mặt trời lặn và mặt trời mọc...

" Hai đứa mình chứ một mình Khanh đâu có vui...

Vừa nhai bún bò Châu vừa gật đầu.

" Ừ... Hai đứa mình sẽ đi dạo trên bãi biển "

Ăn nhanh và trả tiền xong hai người lái xe về khách sạn. Có lẽ vì mãi nghĩ tới chuyện đi biển nên Khanh không để ý tới chiếc xe Buick theo sau mình quãng xa xa. Khi nàng đậu vào bãi đậu xe của khách sạn, chiếc xe Buick cũng đậu phía bên kia.

Adam càu nhàu vì điện thoại reo ba lần mà người bên kia đầu dây vẫn không bắt.

" Khanh... Pick up... Pick up... Khanh...

Tuy nhiên sau năm lần reo Khanh vẫn không trả lời. Dồn mạnh điện thoại về chỗ cũ Adam đứng lên. Mở cửa lái đầu nhìn ra không thấy ai ông ta lẩm bầm mấy tiếng đoạn quay trở vào thu dọn giấy tờ rồi xách cặp đi ra hành lang. Ngang qua căn phòng còn mở

cửa có mấy nhân viên đang ngồi nói chuyện ông ta dừng lại.

" Ai trực đêm nay?

" Thừa tôi...

Một nhân viên lên tiếng. Adam ra lệnh bằng giọng nghiêm nghị.

" Tôi cần anh gọi cho bà Tran. Nếu bà trả lời anh nói là tôi có chuyện khẩn cấp và quan trọng muốn nói với bà... Nhớ cho kỹ nghe chưa...

Tuy đã dặn nhân viên như vậy nhưng trên đường về nhà ông ta gọi cho Khanh một lần nữa và nàng không trả lời điện thoại.

Châu ngừng xe trước khách sạn Marriott tọa lạc trên con đường chạy sát với bãi biển. Mở cửa cho Khanh anh hỏi.

" Khanh thích?

Bước ra khỏi xe, hít hơi dài không khí có mùi biển mặn Khanh cười nhìn bạn.

" Thích. Khanh cảm ơn anh... Khanh sẽ nhớ mãi những ngày mình có nhau...

Ôm vai Khanh Châu thì thầm.

" Anh cũng vậy... Đây là kỷ niệm mà anh không bao giờ quên...

Vì chỉ ở có một đêm nên cả hai không mang theo nhiều quần áo. Chỉ một va ly nhỏ cho hai người.

" Mình lên phòng nghỉ một một chút...

Quay nhìn bạn Khanh đùa.

" Anh âm mưu gì đây?

Châu cười khì.

" Đâu có. Anh chỉ đưa Khanh lên phòng rồi bắt cóc Khanh luôn...

Khanh ré lên cười.

" Anh nên nhớ bắt cóc chief of police tội nặng lắm đó...

" Hồng sao... Bà này tình nguyện bị bắt cóc

Khanh cười hắc hắc vì câu nói của Châu. Mở cửa vào phòng Khanh nằm xoải chân tay trên chiếc giường rộng. Thấy Châu đứng tần ngần nàng vỗ vỗ tay lên nệm.

" Anh nằm nghỉ một chút đi...

Châu cười gượng.

" Anh sợ...

" Anh sợ gì?

" Anh sợ anh bị " *hút* bởi Khanh và anh...

Khanh cười chúm chiểm.

" Anh đừng lo. Khi nào Khanh hút anh thời anh biết liền hà...

Châu cười cười ngồi xuống nệm.

" Nằm bên Khanh nè

Khanh đặt tay lên nệm cạnh chỗ mình đang nằm. Châu chưa kịp nằm nàng đã vòng tay kéo anh xuống rồi xoay người ôm lấy Châu.

" Sao hôm nay Khanh dạn vậy

Khanh cười hăng hắc.

" Tại anh đó

" Anh có làm gì đâu

Khanh nhìn sâu vào đôi mắt lá rậm của bạn.

" Tại anh làm cho Khanh mỗi ngày mỗi thương anh nhiều hơn, mến anh nhiều hơn và cảm anh nhiều hơn...Những cái đó sẽ dẫn đến tình yêu...

" Yêu...

Châu buông một chữ. Khanh gật đầu.

" Bây giờ chưa nhưng sẽ...

" Khanh đừng vội vàng... Anh có thừa kiên nhẫn để chờ đợi. Bây giờ Khanh diện cho đẹp để mình đi chơi tối nay...

Tay xách cái va ly Khanh cười nói với Châu trước khi đi vào phòng tắm.

" Khanh sẽ diện cho anh xù luôn "

Nửa giờ sau. Đang ngồi đọc báo nghe tiếng tăng hắng Châu ngược lên. Không còn cái vỏ bọc của một Chief of Police nghiêm nghị và khô khan nữa. Khanh của anh là một người đàn bà có vóc dáng kiều mị, kiều sa và tình tứ. Mắt long lanh vời vời. Son môi màu cam mượt bóng. Tia nhìn âu yếm. Nụ cười quyến dụ. Skirt trắng gọn gàng, áo thun màu xanh lá mạ hở cổ không sâu lắm nhưng đủ làm cho Châu tưởng tượng rồi cảm thấy xôn xao từng ý nghĩ. Khanh mỉm cười khi nhìn nét mặt đờ đẫn của Châu.

" Khanh đẹp như...

Châu ấp úng vì không tìm ra lời để nói. Không một người đàn ông nào có thể tỉnh táo khi đứng trước một người đẹp tình tứ, quyến rũ và hấp dẫn. Khanh bước tới một bước. Châu cảm thấy mặt đất rung chuyển như tâm hồn mình đang run rẩy và trái tim đang tăng dần nhịp đập.

" Anh...

Giọng nói êm, thật êm. Hơi thở của Khanh thơm mùi hoàng lan phả vào mũi khiến cho Châu rung mình.

" Xiu chưa?

Châu gật đầu liên tiếp.

" Từ lâu lắm rồi... "

Khanh cười hắc hắc trong lúc đưa tay cho Châu xỏ áo choàng vào. Nhìn vào trong cái xách tay của mình Khanh thấy khẩu súng vẫn còn đó. Yên tâm nàng khoác tay Châu ra khỏi phòng.

Tay trong tay, đôi bạn dạo từng bước trên bãi biển. Trăng mờ mờ đổ ánh sáng mờ lung xuống mặt nước màu trắng đục như sữa. Sóng vỗ ì ầm hoài hũy. Gió thổi mái tóc thơm mùi hoa hoàng lan của Khanh bay vào mũi Châu.

" Khanh lạnh?

Châu thì thâm bên tai. Khanh mỉm cười.

" Chút chút

Châu ghì lấy thân hình mềm ấm vào sát mình hơn khiến cho Khanh lẫn người.

" Ấm lắm... Tay của anh ấm...

Khanh ngừng lại. Hai người đứng im nhìn ra biển. Xa thật xa biển như vùng nước đen mờ.

" Biển ban đêm đẹp hả anh?

Châu cười nhẹ.

"" Biển lúc nào cũng đẹp. Như tình yêu lúc nào cũng tuyệt vời bất chấp không gian và thời gian... "

Khanh xoay người nhìn Châu. Anh thấy mắt nàng thăm sâu, long lanh sáng cũng như nụ cười lặng lẽ nở ra trong vùng ánh sáng mờ mờ. Hơi thở nàng thơm nồng hương tình tự. Hai cánh tay của Khanh chột quăn quanh cổ Châu và kéo lại gần hơn khiến cho anh phải cúi đầu xuống như là một cử chỉ tuân phục tình cảm đang cuộn trào. Mắt chạm mắt. Môi gần môi. Hơi thở quyện lấy nhau trong tiếng thì thầm dịu dàng nhưng chất ngát niềm vui òa vỡ.

" Anh yêu em

Khanh oằn người vì sức mạnh của nụ hôn mà nàng đợi chờ từ lúc quen nhau, hẹn hò nhau của tháng ngày dang dở nhớ thương và mong đợi. Nụ hôn bần bật thiếp mê, đưa dẫn nàng vào vùng trời mù sương kỷ niệm của tiếng cười, giọng nói thì thầm, bàn tay ân cần và tình cảm chan chứa.

" Em yêu anh... Anh ơi...

Lời nói yếu mềm của Khanh tan loãng trong gió biển mẩn mẩn. Vòng tay của người tình xiết mạnh thêm. Nụ hôn chảy trên bờ môi, mi mắt, tóc đen thơm mùi hoàng lan, làn da mơn man của đắm mê vô chừng khiến cho Khanh cảm thấy thân thể mình bênh bồng như khói sương.

" Anh ơi... Anh ơi...

Khanh kiễng chân, rướn người lên cao hơn để cho thân thể mình dán chặt vào thân thể của người tình cũng như làn môi ngọt ngào của nàng dính cứng vào bờ môi nóng cháy từng sói thịt đường gân.

" Anh cảm ơn em

Châu thì thầm. Khanh úp mặt vào ngực người tình giây lát rồi ngược lên cười.

" Em phải cảm ơn anh mới đúng. Anh cho em tình yêu tuyệt vời...

Nâng cảm người yêu lên Châu hôn nhẹ bờ môi bóng mượt.

" Em biết tại sao tình yêu của mình tuyệt vời?

" Tại sao "

" Bởi vì em là một người đàn bà tuyệt vời

" Anh nịnh em?

Nhìn vào đôi mắt nâu đen huyền hoặc Châu thì thầm. Khanh có cảm giác lời nói cùng hơi thở của người tình như làn hương tình yêu mon man trên làn da mịn màng của mình.

" Em thương anh cái gì đây?

Cười bằng mắt môi của mình Khanh trả lời bằng cách ghi xiết thân hình đang tăng dần nhiệt độ của người tình.

" Khuya rồi mình về...

" Dạ...

Khanh cúi mặt dẫu nụ cười. Đôi tình nhân quay lưng đi về phía có ánh đèn sáng bỏ lại sau lưng biển đen với tiếng sóng vỗ hoài hũy.

George Smith. Đó là tên cúng cơm của hắn nhưng người ta quen gọi hắn bằng biệt danh *Tay Sắt*. Tuy không nằm trong băng đảng hoặc phe nhóm nào nhưng Tay Sắt lại được giới bất lương của thành phố Houston sợ sệt và nể trọng vì cá tính đặc biệt của hắn. Thứ nhất George là một kẻ có học thức chứ không phải dốt chữ. Cái bằng kỹ sư của Texas A&M đủ chứng tỏ cho mọi người biết điều đó. Học thức cộng thêm sự khôn ngoan, chịu

khó suy nghĩ và sự xảo quyệt biến hắn trở thành như một cố vấn hay quân sư cho các "gang" sống ngoài vòng pháp luật. Thứ nhì George là một kẻ tàn bạo. Giết người không duyên cớ đã dành hắn còn có cái tính là thích thưởng thức tội ác của mình. Dường như hắn cảm thấy sung sướng khi nhìn người khác đau khổ. Hắn khoái nhìn các nạn nhân của mình khóc lóc, van xin, lạy lục trước khi bị hắn đâm, cứa cổ hay bắn vào đầu nạn nhân phát súng tử hình. Thứ ba George là kẻ có tính thù hận sâu đậm. Kẻ nào vô phước trở thành kẻ thù của George thì hắn sẽ báo thù cho bằng được. Mười lăm năm trước đây; Khanh, lúc đó còn là nhân viên thuộc ban truy tầm tội phạm của thành phố Houston, đã ra làm chứng trước tòa. Sự hiện diện trước vành móng ngựa cũng như lời khai của nàng khiến cho bồi thẩm đoàn tuyên án George 25 năm tù về tội sát nhân có dự mưu. Tuy nhiên nhờ hạnh kiểm tốt hắn đã được phóng thích sớm hơn. Sau khi ra khỏi nhà giam của tiểu bang George trở lại Houston để tìm kiếm kẻ thù của mình.

Bãi đậu xe của Mariott im vắng vì ít có người thức dậy vào lúc sáu giờ sáng. Một người đàn ông vóc dáng cao gầy, mặc áo khoác dày cộm và đội mũ lưỡi trai che khuất mặt mày đi nhanh tới chỗ chiếc xe Camry của Khanh đang đậu. Dáng điệu tự nhiên như là chủ nhân hắn rút chìa khóa mở cửa đoạn khom người mở cốp xe rồi cúi đầu tìm kiếm cái gì. Mười phút sau hắn đẩy nắp lại xong khóa cửa rồi thông dong đi về phía bãi đậu xe đối diện. Không ai để ý tới hành động của hắn và nếu có người nào thấy cũng tưởng là hắn đang sửa xe của mình. Lát sau chiếc Impala bốn cửa sơn màu xanh từ từ rời bãi đậu xe của khách sạn và sau đó nhập vào dòng xe cộ lưu thông.

12 giờ trưa. Mở cửa cho Khanh ngồi vào ghế lái xong Châu hôn nhẹ lên môi.

" Em lái xe cẩn thận. Anh sẽ gọi cho em ngày mai..."

Gật đầu Khanh vòng tay kéo đầu người yêu xuống và hôn ghì lên đôi môi của Châu.

" Em yêu anh... Anh nhớ gọi cho em nha... Anh mà không gọi là em nghỉ chơi anh luôn..."

Mỉm cười Châu im lặng nhìn chiếc Camry từ từ ra khỏi bãi đậu xe rồi biến mất. Anh cảm thấy trống vắng, bơ vơ như vừa mất đi một điều gì hiếm hoi và quý báu. Bây giờ anh mới biết mình thực sự yêu Khanh.

Theo dòng xe cộ lưu thông Khanh lái chiếc Camry nhập vào xa lộ 10 từ Baton Rouge đi về Lafayette với vận tốc 75 mile một giờ. Vừa lái xe nàng vừa hồi tưởng lại đêm hôm qua. Ôi Châu của nàng. Châu mặn nồng say đắm. Châu cuồng nhiệt đam mê. Châu cho nàng cảm giác nóng hừng hực của ái ân muôn đời không quên lãng. Châu là tình yêu mật

ngọt chín mùi. Thứ tình yêu của lứa tuổi không còn trẻ nhưng cũng không già. Thứ tình yêu của ngóng trông mòn mỏi. Đợi chờ và khát khao để có bên nhau nụ cười. Để nghe bên tai tiếng nói dịu dàng thân ái. Để có thể chịu đựng cái xấu lẫn cái tốt.

Đang mơ tưởng Khanh thoáng thấy đèn thắng của chiếc xe trước mặt bật cháy đỏ rực. Theo phản ứng tự nhiên nàng đạp thắng rồi giật mình sợ hãi vì thắng nhẹ hều. Nhồi thắng mấy lần liên tiếp xong nàng đạp thắng lần nữa. Vô ích. Chiếc Camry lao đi với tốc độ 75 mile một giờ. Liếc nhanh vào kính chiếu hậu nàng bẻ tay lái để đổi hướng cho xe của mình vào lề đường. Cũng may là chiếc Camry đang ở *lane* trong cùng nên không đụng vào xe nào hết. Khanh kéo thắng tay. Tiếng bánh xe nghiêng trên mặt đường nhựa rít thành âm thanh lạnh lẽo và khói bốc khét nghẹt. Xe từ từ dừng lại. Khanh nghe trống ngực của mình đập thình thịch. Nhờ vào kinh nghiệm của một nhân viên cảnh sát cũng như sự bình tĩnh mà nàng thoát chết hoặc không gây ra tai nạn trên xa lộ trong giờ đông đúc xe cộ.

Khanh ngược lên khi thấy Adam bước vào phòng làm việc của mình. Ngồi vào ghế người phụ tá cảnh sát trưởng nói với giọng trầm và nghiêm nghị.

- Tôi và hai chuyên viên đã khám xét chiếc xe và tìm ra một điều quan trọng. Một kẻ nào đó đã cắt ống dẫn dầu thắng của chiếc Camry một cách có tính toán để mưu sát bà...

Khanh cau mày. Lặng thinh giây lát nàng nhỏ nhẹ lên tiếng.

" George..."

Adam chậm chậm gật đầu.

" Có thể là hắn. Mật báo viên nằm vùng của cảnh sát báo cáo về sự hiện diện của hắn ở Houston. Tôi nghĩ kẻ theo dõi bà ở Baton Rouge là hắn và kẻ cắt ống dẫn dầu thắng xe của bà cũng là hắn. Bà biết thằng George thù dai lắm. Nó không bao giờ quên vụ bà bỏ tù nó...

Châu cười nhẹ.

" Tôi biết điều đó...

Adam nhìn Khanh xong nói với giọng thân mật.

" Kể từ giờ phút này bà nên cẩn thận. Thằng George nó còn làm nữa...

Khanh nhìn người phụ tá thân tín của mình.

" Cứ để cho hắn làm. Rồi có một lúc nào đó hắn sẽ vấp phải lỗi lầm để cho mình có đủ chứng cứ bắt giam hắn...

Nói xong Khanh đứng lên thu dọn các thứ lặt vặt để về nhà. Adam còn đưa nàng ra tận xe mới trở vào.

Vừa quẹo xe vào đầu ngõ Khanh nghe điện thoại reo.

" Hi anh...

Nàng mỉm cười khi nghe giọng nói âm dịu của Châu.

" Em hết đau vai chưa?

" Dạ bớt nhiều rồi anh... Nhớ anh quá anh ơi...

Khanh nghe tiếng thở dài của người tình ở bên kia đầu dây.

" Anh cũng vậy. Thôi ráng chịu đi cưng. Ai bảo em yêu anh làm chi...

Khanh cười hắc hắc.

" Chèn ơi... Tưởng anh an ủi em chứ anh còn đồ thừa cho em. Anh dụ khị em chứ bộ...

Khanh nghe tiếng Châu cười.

" Chief of Police mà bảo người ta dụ khị. Em hăm dọa anh thời có. Em bảo anh không yêu em em bắt bỏ tù...

Khanh cười hắc hắc.

" Đúng rồi đó... Em sẽ gởi trát tòa đòi anh qua đây hầu tòa. Anh sẽ bị em nhốt vào tù một tháng mới thả anh ra...

Khanh nghe tiếng cười vui thích của người yêu vang lên.

" Anh thách em đó. Em mà bỏ tù được anh thời em mới đúng là Chief of Police... "

Kỷ niệm mùa sương

Chương 7

Khanh vui như được mẹ cho quà lúc còn bé. Nàng nhận được gói quà của Châu gởi từ Atlanta. Lái xe vào nhà chứa xe và đóng cửa lại cẩn thận nàng theo cửa hông đi vào nhà

bếp. Mân mê phong bì màu vàng lớn và nặng giây lát nàng mới dùng kéo cắt rồi lấy ra hai quyển sách. Đó là quyển MKG và NKBK của LSC. Nơi trang đầu tiên của hai quyển truyện dài đều có dòng chữ: Thân tặng Khanh... và chữ ký của tác giả. Ngoài ra Châu còn gởi mấy dòng được đánh máy trên mảnh giấy: Em yêu... Gởi cho em hai quyển sách có chữ ký của nhà văn LSC để em đọc cho đỡ buồn. Sẽ điện thoại cho em sau... Quan sát hai quyển sách thật kỹ xong Khanh vào phòng ngủ lấy ra quyển MKG do LSC đã gởi tặng cho mình; nàng biết ba quyển sách đều do một người viết ra vì tuồng chữ giống hệt với nhau. Một điểm đáng chú ý là cả ba đều được gởi từ thành phố Atlanta. Tuy nhiên điều này không đủ yếu tố cho nàng xác định Châu là LSC. Nàng không có tuồng chữ của Châu để so sánh. Bực mình nàng lẩm bẩm.

" Anh khôn lắm anh ơi nhưng em sẽ khám phá ra anh cái bí mật của anh. Lúc đó em sẽ đề anh ra để đét vào đít anh mấy roi..."

Nói tới đó nàng ré lên cười hắc hắc khi tưởng tượng ra cảnh Châu nằm dài trên thảm cho nàng đét đét. Cười xong nàng lại xụ mặt vì chưa nghĩ ra cách nào để khám phá bí mật của người yêu. Nàng nhớ lại lần đầu tiên gặp nhau Châu có nói anh vốn là sĩ quan an ninh tình báo trong quân đội trước kia. Lúc đó nàng nghĩ anh *xạo* nhưng bây giờ nàng lại nghĩ anh nói thật. Chỉ có mấy ông làm nghề Z28 mới hay giữ kín bí mật đồng thời biết cách giữ kín bí mật về đời tư cùng các hoạt động của mình. Phần nàng cũng từng là cựu nhân viên trong ban điều tra tội phạm của Houston trước khi trở thành Chief of Police của Pearland City. Bây giờ gặp Châu, mang ý nghĩ anh là nhân viên an ninh tình báo nàng cảm thấy nhiều hào hứng và kích thích khi tham dự vào trò chơi Z28 với một người thân thương.

" *Mình nhất định không chịu thua anh... Mình phải tìm ra bí mật của anh...* "

Khanh lẩm bẩm. Nhìn lên cuốn lịch thấy chỉ còn ba tuần lễ là tới Giáng Sinh Khanh nghĩ ra một ý kiến mới và nàng thầm thích thú về điều này. Mở laptop nàng vào nhà sách Tự Lực để tìm mua mấy quyển sách tặng Châu nhân dịp Giáng Sinh. Biết người tình đang nghiên cứu về sử địa nên nàng chọn ba quyển về sử và hai quyển về địa lý. Sau đó nàng vào thuvienvietnam.com để đọc một truyện mới của LSC vừa được đăng cách đây hơn tuần lễ. Vì lơ đãng nàng đi lạc vào mục tiểu sử của các tác giả. Lần trước nàng đã xem qua nhưng không có chi tiết nào nói về đời tư của LSC. Dò tìm giây lát nàng bấm vào cái khung nhỏ có tên LSC. Thiếu chút nữa là nàng la làng khi thấy hàng chữ hiện ra.

" Tên thật là Nguyễn An Châu sinh năm 1945 tại Vĩnh Long. Di tản sang Hoa Kỳ năm 1975. Là một nhà văn tài tử, LSC có rất nhiều truyện dài và truyện ngắn đăng rải rác trên mạng..."

Tuy chỉ có những dòng chữ đơn sơ nhưng bao nhiêu đó khá đủ cho nàng đoán Châu là LSC. Nàng chỉ tiếc là không có hình ảnh để mình nhận diện. Nghĩ mình đã khám phá ra

cái bí mật của Châu khiến cho nàng mừng rỡ muốn la làng. Tắt laptop nàng lẩm bẩm.

" Ảnh ghê thiệt. Vậy mà ảnh giấu mình, nhất định bảo là " *nghệ sĩ cuốn bánh tráng* " .

Khanh ré lên cười hắc hắc khi nghĩ tới điều đó. Nàng ước gì người yêu đang ngồi trước mặt để cho nàng điều tra hoặc lấy khẩu cung. Không chịu được nàng gọi cho Châu nhưng khi cầm điện thoại lên nàng lại thở hắt hơi dài bỏ điện thoại xuống. Châu không được tự do như nàng. Anh có vợ. Từ lúc hai người quen nhau cho tới bây giờ Châu chỉ gọi nàng và gọi vào những lúc nhất định. Điều đó đôi lúc cũng làm cho nàng buồn và tức bực. Nhiều lúc buồn rầu nàng muốn được nghe Châu nói những lời âu yếm. Lắm khi cô đơn vò vớ trong ngôi nhà rộng nàng cần nghe giọng nói trầm âm, thiết tha và khuyên nhủ. Đôi khi cần hỏi ý kiến mà không gọi được Châu nàng sùng, nàng giận vì cái giờ giấc hắc ám của người yêu. Có một lần nàng nói thẳng ra cho Châu biết về ý nghĩ " *giờ giấc hắc ám* " đó. Châu chỉ thở dài và xin lỗi nàng. Nàng biết Châu là con người nặng tình cảm, yếu đuối trước tình cảm, cho nên cách giải quyết của anh cũng nghiêng theo tình cảm. Bỏ thì thương mà vương thì tội. Ly dị vợ để sống với nàng thì Châu sẽ hạnh phúc nhưng vẫn mang trong lòng những băn khoăn và ray rứt cho một người đã từng sống với mình hai mươi mấy năm dài. Huống chi người đó chính là mẹ của con mình. Sự liên hệ tình cảm này là điều khiến cho Châu ngại ngùng không dám ly dị dù anh biết không được sống với Khanh anh cũng khổ sở và buồn rầu. Thở dài vì những ý nghĩ làm nhức đầu Khanh mở laptop để email cho Châu xong ngồi chờ. Mười lăm phút. Nửa tiếng. Nàng đi tới đi lui rồi cúi kính với chính mình. Một tiếng đồng hồ trôi qua vẫn không có hồi âm. Đột nhiên tiếng chuông điện thoại reo lên khiến cho nàng giật mình.

" Hello

Khanh nghe bên kia đầu dây lẩn trong tiếng kêu o o nho nhỏ là tiếng nói trầm và chậm của người mà nàng muốn nghe.

" Anh xin lỗi không trả lời cho Khanh được. Anh đang trồng cây hoa anh đào...

Khanh muốn xì nẹt Châu nhưng nghe giọng nói trầm buồn của người yêu nàng cảm thấy thương thương và mũi lòng nên bỏ qua.

" Anh làm xong chưa. Nếu không anh cứ việc làm tiếp đi. Khanh chỉ muốn nói chuyện chơi mà thôi...

Khanh nghe tiếng Châu cười nhỏ.

" Xong rồi... Mua cây cả tháng để nó héo queo rồi bây giờ anh mới có rảnh để trồng. Em khỏe?

" Dạ... Em bình thường... Chỉ có điều là...

Nói tới đó Khanh dừng lại nhưng Châu hiểu được. Nàng chưa kịp nói tiếp Châu cười trong điện thoại.

" Anh cũng vậy. Anh nhớ...

Khanh nghe Châu ngưng nói và dường như tiếng người nói loáng thoáng.

" Anh xin lỗi Khanh phải ngưng câu chuyện. Chốc nữa rảnh anh gọi lại Khanh...

" Dạ... Khi nào anh gọi lại cho Khanh cũng được... "

Tắt điện thoại Khanh cảm thấy buồn buồn. Nàng hiểu hoàn cảnh của Châu và đâm ra thương cho người yêu. Kể từ khi lập gia đình cho tới hôm nay đã hai mươi mấy năm, Châu sống cô đơn và lạnh lẽo như cái bóng. Anh không có một người bạn để chuyện trò hay tâm sự. Anh quen nhiều người lắm nhưng không tìm ra một tri kỷ. Những người bạn của Châu là những quyển sách cũ. Ngoại trừ nàng ra không ai biết một người có tâm hồn lãng mạn, mơ mộng và đam mê lại là một người cô đơn. Trong những lần gặp nhau Châu đã nói cho nàng nghe sự cô đơn, buồn rầu mà anh phải chịu đựng. Nàng hiểu nỗi đau thầm lặng của Châu bởi vì nàng cũng đã ở trong hoàn cảnh đó hơn ba mươi năm. Nàng lấy một người chồng mà nàng không yêu thương. Đã thế chồng nàng lại lớn hơn nàng những mười lăm tuổi. Không tình yêu, cách biệt tuổi tác cộng thêm tính tình khác biệt khiến cho hai vợ chồng càng ngày thêm xa cách. Có thể hai người không bao giờ xa cách bởi vì họ có bao giờ gần nhau đâu mà bảo càng ngày càng thêm xa cách. Chồng nàng là một người đàn ông độc đoán, ích kỷ, thương mình nhiều hơn thương vợ con cho nên ghen tuông một cách vô lý. Khanh lắc đầu như không muốn nghĩ về những gì xảy ra trong quá khứ của mình. Nàng muốn quên, quên tiệt khổ đau quá lâu, quá dài.

Chuông điện thoại lại reo. Khanh chụp lấy cái điện thoại cầm tay.

" Anh hả... Anh làm xong việc chưa mà gọi Khanh...

Có tiếng Châu cười nhỏ.

" Xong rồi. Anh như đứa con nít phải làm xong việc mới được đi chơi...

Khanh cố dấu tiếng thở dài tuy nhiên Châu lại nghe được.

" Khanh có điều gì buồn?

" Dạ đâu có anh. Khanh vui vì được nói chuyện với anh..."

" Tại sao Khanh lại thở dài?

" Tại Khanh thương anh. Khanh thấy anh khổ...

" Anh chịu khổ quen rồi. Vả lại...

Nói tới đó Châu lại ngừng. Như muốn chuyển đề tài Khanh hỏi.

" Tên thật của anh là gì?

" Ủa anh nghĩ Khanh biết rồi mà...

Khanh lắc đầu như đang ngòl đối diện với Châu.

" Khanh biết nhưng muốn anh tự xác nhận...

" Có chuyện gì vậy. Tên thật của anh là Nguyễn An Châu...

Khanh tiếp theo liền.

" Anh sinh năm 1945 tại Vĩnh Long phải không?

Có tiếng Châu cười bên kia đầu dây.

" Sai rồi em ơi. Anh sinh năm 1945 tại Bến Tre?

Khanh cụt hứng vì câu trả lời của Châu.

" Em nhớ là anh nói với em anh sinh ra ở Vĩnh Long mà "

Khanh nghe có tiếng cười tươi vui pha chút đùa cợt của Châu.

" Nơi sinh của anh mà anh không biết sao. Khanh nhớ lộn rồi

Khanh bậm môi vì tức tối.

" Như vậy anh tên Nguyễn An Châu, sinh năm 1945 tại Bến Tre?

" Có chuyện gì vậy Khanh. Anh nghe giọng nói của em như có vẻ bức..."

Cố giấu sự tức tối của mình Khanh đáp với giọng tự nhiên và bình thường.

" Dạ đâu có chuyện gì. Em chỉ hỏi cho biết thôi...

Khanh càng thêm càu khi nghe giọng cười mà nàng cảm thấy như trêu chọc của Châu vang lên bên kia đầu dây.

" Khanh đã nhận được quà Giáng Sinh của anh chưa?

" Chưa...

"" Anh gửi hôm thứ hai... Chắc tuần tới Khanh sẽ nhận được. Hy vọng em sẽ thích món quà của anh tặng...

Khanh đùa.

" Em không thích quà của anh đâu. Em thích anh Châu hơn. Em muốn anh đóng thùng gửi anh Châu của em qua đây cho em... Đó là món quà em cần trong mùa Giáng Sinh...

Khanh nghe tiếng người yêu cười vui vẻ bên kia đầu dây ở Atlanta.

" Giáng Sinh cận quá nên anh không gửi *anh Châu* được. Tết Nguyên Đán thời may ra...

" Anh mà hứa cuội là em nghỉ chơi với anh

" Không chơi với anh thì em chơi với ai?

Khanh cười hắc hắc.

" Em sẽ chơi với ông văn sĩ của lòng em. Ông mê em không thua gì anh đâu

Khanh nghe tiếng cười của Châu vang vang.

" Vậy hả...

Đang nói chuyện bỗng dưng Khanh nghe điện thoại bị cắt một cách đột ngột. Ngạc nhiên nàng gọi lại cho người yêu nhưng chỉ nghe tiếng tích tích mà thôi. Vì lý do nào đó Châu không trả lời. Bực mình nàng tắt máy điện thoại xong mở laptop lên mạng để check mail. Nàng mỉm cười khi thấy nhiều, rất nhiều thư của LSC.

"" K. thân... Mấy ngày nay thư cho K. mà không thấy K. trả lời. Buồn ghê. Rồi lại lo khi nghĩ K. bị bệnh. Biết K. sống một mình lại không có con cái ở gần nên anh càng thêm lo...

Khanh cười thầm.

" Cảm ơn anh. Sở dĩ em không hồi âm cho anh được vì ông bố đang ở bên cạnh. Em mà hồi âm là ông ký đầu em...

Mở lá thư kế tiếp nàng đọc thật chậm.

" K. thân... Chiều thứ bảy "*Má của các con anh*" đi shopping... Nhà vắng chỉ có một mình định viết tiếp cái truyện dài nhưng óc trống, đầu nặng vì nhớ hay thương người ta? Ngày xưa có người bảo *anh yêu là viên thuốc đắng bọc đường*. Bây giờ có tuổi mới biết cái đắng của tình yêu như thế nào. Mình nghĩ về người ta mà người ta không nghĩ về

mình là một cái đấng. Mình nhớ người ta mà người ta không nhớ mình. Thêm một cái đấng. Mình yêu người ta mà người ta không yêu mình. Lại thêm một cái đấng nữa. Mình thương người ta mà người ta không thương mình. Đấng thêm nữa. Đấng ghét..."

Khanh lắc đầu mỉm cười nghĩ ông này *weird*. Ông viết văn, làm thơ, suy tư, mơ mộng nhiều quá nên bị *chạm điện*. Khanh cười hắc hắc vì nghĩ Châu cũng giống như vậy. Có lúc hai đứa tay trong tay, đang âu yếm và tình tự bỗng nhiên anh lại nói tới cái gì viễn vông như giấc mơ hồi hương rồi buồn rầu ra khiến cho nàng phải vỗ về, an ủi. Thoạt đầu nàng hơi ngạc nhiên rồi sau đó quen dần để khi nào người yêu buồn nàng lại có hân hạnh xoa dịu nỗi buồn. Khanh ngần ngại nửa muốn hỏi âm nửa lại không. Hỏi âm thì sợ Châu buồn. Không hỏi âm thì sợ ông văn sĩ cũng buồn. Nàng thích đọc truyện của ông ta. Thích nói chuyện văn chương và đôi khi cũng tâm tình với ông ta. Nàng xem ông ta như là bạn, thuần túy là một người bạn văn chương, có thể cười đùa, trêu chọc mà không làm phiền lòng nhau. Suy nghĩ giây lát Khanh trả lời.

"" Kính anh... K. đã đọc hết các thư của anh nhưng lại chậm trả lời vì nhiều lý do. Thứ nhất là K. không có ở nhà. K đi thăm bố. K. nghĩ chắc anh sẽ buồn vì chuyện này nhưng sớm hay muộn gì K cũng phải nói cho anh biết. K. thích anh nhưng rất tiếc anh là người đến sau, tới chậm hơn người khác. K chỉ xin một điều là mình xem nhau như bạn. như tri kỷ. có thể tâm sự. an ủi. giải bày cho nhau. K. không muốn mất anh. mất một người bạn đồng thời là một *ông văn sĩ* được K. mến mộ nhất..."

Bấm vào chữ *send* xong Khanh rời chỗ ngồi. Tự dưng nàng thêm ly cà phê. Bên ngoài trời tối xầm lại. Ngồi trong nhà nhâm nhi ly cà phê nóng. Nhìn những hạt nước mưa bay bay nàng cảm thấy chút buồn dịu nhẹ, lâng lâng. Nàng nhớ tới Châu. Nụ hôn ngọt ngào, dài tới độ nàng phải nín thở, máu trong người sôi lên khi bờ môi tham lam và cuồng nhiệt của Châu ủ ấp mắt môi, tay chân và thân thể của mình. Châu là đam mê chín nừ. Châu là ái ân mệt mỏi. Châu là yêu thương không ngừng nghỉ. Khanh nhắm mắt lại để mặc cho cảm nghĩ đẩy nàng đi xa. Xa thật xa. Xa hơn ngày tháng chờ đợi để gặp lại người yêu, ở cách xa nàng nghìn cây số và có nhiều cách trở.

Khanh nhíu mày khi thấy một chiếc xe lạ đậu trên đường ngay khung cửa sổ phòng khách của nhà mình. Tay cầm ly cà phê nàng nhẹ bước vài bước và nép mình sau tấm màn nhìn chăm chú vào chiếc xe Impala màu xanh kiểu 1998. Vài phút sau chiếc xe từ từ lăn bánh rồi biến mất. Tuy nhiên nàng vẫn còn đứng im lìm suy nghĩ. Dường như nàng đã thấy qua chiếc xe này rồi. Châu. Baton Rouge. Tia sáng chột nỏ bùng ra. Khanh nhớ lại những ngày ở Baton Rouge với Châu. Anh lái xe và nói cho nàng biết có kẻ theo dõi hai người. Kẻ lạ cũng lái chiếc Impala màu xanh. Khanh chột nghĩ tới George. Nhắc điện thoại nàng

gọi cho Adam nói về chiếc Impala màu xanh kiểu 1998. Ông ta bảo sẽ gọi lại cho nàng biết sau. Vẫn còn đứng tại cửa sổ Khanh hồi hộp khi thấy chiếc Impala màu xanh lại quay trở lại và chạy chậm chậm ngang qua nhà mình. Đứng đợi hồi lâu vẫn không thấy chiếc xe Khanh hơi an tâm trở lại phòng khách ngồi uống cà phê. Mưa vẫn rơi rả rích. Gió hất những hạt mưa vào cửa sổ. Nàng chợt thấy cô đơn và buồn rầu. Nhớ Châu vô cùng. Nhớ quay quắt. Nhớ đòi đoạn ruột gan. Mở laptop nàng gõ cho Châu mấy chữ.

" Nhớ anh quá anh ơi...

Lát sau nàng lại thấy dòng chữ hồi âm.

" Anh muốn gặp em ngay bây giờ...

Cười sung sướng nàng gõ lại:

" Em cũng vậy...

Lát sau dòng chữ hiện ra.

" Anh sẽ lái xe qua thăm em...

Cười vui Khanh hỏi:

" Bao giờ?

Châu trả lời.

" Ngày mai

Khanh gõ lại.

" Thật không. Anh nói thật không?

Khanh không tin vào mắt mình khi nhìn hàng chữ.

" Anh sẽ đi lúc 4 giờ sáng. Tới nhà em 8 giờ tối. Chờ anh..."

Phải dần lẩm Khanh mới không nhảy cồm lên vì vui sướng. Nàng lẩm bẩm.

" Anh ơi... Em nhớ anh...

Đang lái xe trên xa lộ 10 từ Baton Rouge đi Pearland Châu nghe điện thoại của mình reo.

" Hi em...

Giọng của Khanh tràn ngập niềm vui.

" Hi anh. Anh đang ở đâu?

" Anh qua khỏi Baton Rouge chừng ba chục mile...

" Sao chậm vậy. Anh lái trăm mile một giờ đi...

" Thôi đi... Anh không có nghe theo lời xúi dục của em đâu. Chạy trăm mile một giờ đáng cảnh sát bắt anh bỏ tù hả...

Châu nghe người yêu cười hắc hắc bên kia đầu dây.

" Nếu bị cảnh sát chặn anh cứ khai là em bảo anh chạy trăm mile một giờ...

" Ngu sao nghe lời của em. Em đang ở đâu?

" Trên đường về nhà. Em sẽ ghé chợ mua rau về làm bánh cuốn và nấu bún riêu cho anh ăn...

" Anh không muốn ăn bún riêu...

Giọng của Khanh vang lên nhiều ngạc nhiên.

" Sao vậy. Em tưởng anh thích bún riêu...

" Anh thèm thứ khác hơn. Anh thèm ăn cái môi của em...

Khanh ré lên cười thật lâu mới nói và giọng nói vẫn còn trong tiếng cười.

" Thiệt hôn. Hay là anh qua tới đây rồi anh ngủ khò...

" Đêm nay anh nhất định không ngủ. Mình sẽ nói chuyện suốt đêm cho đã... Bây giờ mình ngưng nói đi để anh lái xe...

" Ok bye. Gặp lại anh...

Đang ở trong bếp, nghe có tiếng chuông Khanh bước ra mở cửa. Chút mệt mỏi trong mắt. Tóc điểm sương bạc nhiều hơn. Châu đón nàng bằng nụ cười. Khanh thì thầm.

" Anh

Châu bước vào. Cửa đóng kín. Vòng tay ấm áp của Châu quấn lấy người tình. Nụ hôn. Bờ môi. Hương hoàng lan trên tóc. Áo nồng mồ hôi. Đôi tình nhân hôn nhau một nụ hôn dài đúng ba tháng của đợi chờ, ngóng trông và tưởng nhớ.

" Nhớ anh quá anh ơi...

Khanh thì thầm trong tiếng rộn ràng của tim và trong hơi thở gấp.

" Em ôm hơn...

Châu nói trong khi vòng tay vẫn không rời thân hình mảnh mai của người yêu. Khanh cười bằng mắt.

" Tại nhớ anh đó...

Nhìn sâu vào đôi mắt nâu Châu đùa.

" Chief of Police mà lãng mạn quá không được...

Khanh nũng nịu.

" Tại anh đó. Anh cấy vào em mỗi tình si quá lớn...

Châu trợn mắt nhìn đắm đắm người yêu rồi cười nhẹ.

" Em làm thơ hả. Hay đó...

Khanh cười rũ.

" Em cóp của ông LSC đó... Ông email cho em mấy chục bài thơ tình uớt át. Ông làm thơ tình hay không kém anh đâu...

" Thế à... Đọc cho anh nghe đi...

" Hông... Cái này là bí mật của tình yêu

Khanh cười giòn sau câu nói. Châu năn nỉ.

" Em đọc cho anh nghe đi...Please...

Mặc dù Châu kéo dài tiếng *please* nhưng Khanh vẫn lắc đầu quầy quậy

" Hông. Anh muốn nghe thơ của ông LSC thời mình trao đổi...

" Trao đổi gì. Anh đâu có gì để trao đổi với em...

Khanh nhìn vào mặt người yêu như để bắt mạch rồi cười cười.

" Bí mật của anh đó...

Châu làm thinh. Khanh cười tiếp.

" Ăn bánh cuốn xong rồi mình sẽ tính chuyện trao đổi...

Khanh cười khi thấy thái độ không được tự nhiên của người yêu.

" Anh ngồi xuống ghế đi... "

Châu ngồi xuống ghế. Hai đĩa bánh cuốn và chén nước mắm được đặt lên bàn. Khanh ngồi đối diện với người yêu. Nàng hơi mỉm cười khi thấy Châu trầm ngâm.

" Em làm bánh cuốn ngon...

Châu lên tiếng như muốn phá tan bầu không khí im lặng và nặng nề.

" Anh có viết văn?

Khanh buông một câu dò đường trong lúc uống ngụm nước lạnh. Châu chưa kịp lên tiếng nàng hăm he.

" Anh phải nói thật à nghe. Anh mà dối là em nghỉ anh liền...

Nuốt nhanh miếng bánh cuốn Châu gật đầu.

" Có...

" Tưởng anh dám nói không chứ...

Châu cười chúm chím.

" Viết văn em lấy bút hiệu gì?

Khanh tròn mắt nhìn người yêu vì ngạc nhiên. Thấy người yêu do dự chưa trả lời Châu lập lại câu nói của nàng.

" Em phải nói thật à nghe. Em mà nói dối là anh nghỉ em ra...

Trong lúc Châu nói Khanh suy nghĩ thật nhanh.

"" Ông hù mình hay là ông biết. Chưa chắc ông đã biết sự thực. Coi chừng trùng kè của ông...

Nghĩ như vậy nên nàng cười trả lời.

" Anh biết rồi anh còn hỏi...

Cười cười Châu thầm phục sự khôn ngoan của người yêu vì trả lời như thế chẳng khác gì như không trả lời.

" Như vậy em nhìn nhận là em có viết văn?

Châu hỏi với giọng nghiêm nghị. Biết mình không thể chối cãi điều này Khanh mím môi.

" Có... Em viết bậy bạ cho vui vậy mà...

Châu cười buông lửng lơ câu nói.

" Thì anh cũng viết bậy bạ cho vui vậy mà...

Khanh ré lên cười hắc hắc.

" Xạo... Anh viết bảy tám cái, nào tiểu thuyết, truyện dài, có truyện cả ngàn trang mà anh dám bảo là viết bậy bạ cho vui...

Hớp ngậm nước lạnh cho thông cổ Châu nhìn người yêu. Khanh cảm thấy lòng mình run rẩy vì tia nhìn âu yếm, nồng nàn và kính mến của anh.

" Anh có đọc một truyện ngắn nói về mối tình đầu của em. Cảm động lắm bởi vì em diễn tả sự thật của đời mình. Truyện ngắn thôi nhưng cô đọng, xúc tích... Anh thích nhất là câu cuối... Chỉ cần một...

Châu đọc lên ba chữ đầu tiên. Tuy chỉ có ba chữ nhưng cũng đủ làm cho Khanh ứa nước mắt. Cuối cùng như để che đậy xúc cảm nàng cười đùa.

" Hân hạnh lắm... Làm sao anh biết em viết văn?

Bí mật. Anh có nói với em là trước kia anh phục vụ trong ngành an ninh tình báo của Quân Lực VNCH...

Khanh gật đầu.

" Anh có nói mà em không tin. Té ra em định giá anh hơi thấp...

Châu cười.

" Nghe em nói chuyện, email với em nhiều lần anh đi từ ngạc nhiên này tới ngạc nhiên khác. Tò mò anh mở cuộc điều tra và cuối cùng tìm ra em là ai...

Khanh ré lên cười.

" Giỏi. Muốn thưởng không...

" Không... Bây giờ em ngồi im để anh lấy khẩu cung...

Khanh lắc đầu.

" Sức mấy... Em chưa hỏi tội anh... Em chưa đánh đòn anh là may cho anh lắm đó...

Ăn xong miếng bánh cuốn cuối cùng Châu đứng lên.

" Anh đi tắm cho tỉnh xong rồi mình nói chuyện tiếp...

" Ừ... Tắm xong rồi anh ra đây đưa lưng để em nhéo anh cho đỡ tay...

Khanh cười hắc hắc sau câu nói. Châu cũng cười khi.

" Em không cần bảo...

11 giờ đêm. Nhạc êm êm. Từ trong phòng tắm bước ra Khanh cười lắc đầu khi thấy Châu nằm ngủ trên sofa. Nàng biết người yêu mệt vì suốt ngày lái xe. Ngồi xuống ghế nâng đầu người yêu đặt vào lòng mình. Thấy Châu mở mắt nàng thì thào.

" Anh cứ ngủ đi. Em chỉ cần nhìn anh...

Châu cười.

" Anh thiếp một chút thôi. Bỏ công lái xe hơn ngàn cây số để thăm em thời ngủ uống lắm... Pha cho anh ly cà phê đi...

Khanh đứng dậy đi vào bếp. Châu nhoài người bấm nút dàn stereo. Âm thanh lãnh đãng trong vùng ánh sáng mờ mờ.

- Lối rêu xưa sẽ mờ dấu chân người

người buồn cho mai sau,

cuộc tình ta tan mau

Thoáng như chiếc lá vàng bay

mùa thu qua,

mùa thu qua hững hờ

Nhìn nhau cho thêm đau,
nhìn nhau cho mưa mau
Mưa trên nụ cười
mưa trên tình người
lệ nào em sẽ khóc ngàn sau

Với đôi tay theo thời gian tôi còn
một trời mây lang thang,
một mình tôi lang thang
Lá vẫn rơi bên thềm vắng
từng thu qua,
từng thu qua vỹ vàng
Nhìn nhau cho thêm đau,
nhìn nhau cho mưa mau
Mưa trên cuộc đời mưa như ghen lời
lệ này em sẽ khóc ngàn sau ...

Một mai khi xa nhau
người cho tôi tạ lỗi
dù kiếp sống đã rêu phong rồi
Giọt nước mắt xót xa
nhỏ xuống trái tim khô một đời tôi tê tái

Lắng nghe muôn cung sầu hắt xuống đời

Một trời tôi thương đau,

một trời em mưa mau

Sống buông xuôi theo ngày tháng

từng thu qua vời trông theo đã mờ

Lệ rơi trên tim tôi,

lệ rơi trên đôi môi

Yêu nhau một thời

xa nhau một đời

Lệ này em nhỏ xuống hôn tôi

Yêu nhau một thời

xa nhau một đời

Lệ này em nhỏ xuống hôn tôi...

Ngồi tựa lưng vào ghế Châu đón lấy ly cà phê sữa nóng từ tay người yêu rồi hớp ngụm nhỏ.

" Ngon. Buổi tối trời mưa mà uống cà phê nhìn mưa rơi...

Khanh cười nhẹ. Châu hỏi nhỏ.

" Làm sao em tìm ra bí mật của anh?

Khanh cười hắc hắc. Giọng của nàng ngập hạnh phúc và mừng vui. Bỏ vào phòng ngủ giấy lát nàng ôm ra một chồng sách đặt lên mặt bàn. Mở trang đầu tiên của quyển MKG nàng hỏi.

" Đây là thủ bút của anh?

Châu nhẹ gật đầu. Khanh liếc người yêu. Cầm cái thiệp Giáng Sinh lên ngắm nghía giấy lát rồi mở rộng ra đưa trước mặt Châu nàng cười.

" Anh viết cái thiệp này phải không?

Châu nhìn sững cái thiệp Giáng Sinh rồi lắc đầu.

" Anh ngu thật... Phải nói là anh không nghĩ tới điều đó...

" Anh khôn lắm nhưng có thể anh quên... Tuy nhiên nhờ anh quên mà em mới được hạnh và sung sướng khi biết ông vẫn sĩ LSC và ông Nguyễn An Châu là một người...

Khanh cười hắc hắc khi thấy nét mặt ngượng ngùng của Châu vì bị người yêu khám phá ra bí mật mà mình muốn giấu. Đưa bàn tay với năm ngón tay có móng tay nhọn và dài Khanh nhe răng như hăm he, như dọa nạt.

" Đưa lưng đây cho tôi néo một trăm cái vì cái tội...

" Tội gì?

Châu chống chế. Khanh nói với giọng rất nghiêm nhưng ả ước ầu yếm.

" Tội gì hả? Tội gạt em chứ tội gì. Anh làm em mất ăn mất ngủ mấy tháng nay. Em cứ tưởng ông LSC với anh là hai người khác nhau nên lo ông này buồn, sợ ông kia giận, phân vân không biết thương ai bỏ ai...

Châu trừng mắt.

" Tại em chứ bộ... Ai bảo em thương hai người một lúc...

Khanh lắc đầu thờ dãi.

" Em đâu có thương ông. Em chỉ mền thôi...

Châu cười hờn nhẹ lên môi người tình.

" Vậy em thương anh?

Khanh đùa trong tiếng cười.

" Hông. Em hông có thương anh mà cũng không thương ông LSC nữa... Thương nhiều khổ quá

Vòng tay kéo người yêu sát vào lòng mình Châu thì thầm.

" Trễ rồi cưng...

Châu ử mặt mình lên mái tóc thơm hương hoa hoàng lan của người yêu. Nhạc cất lên

buồn và lắt lầy trong căn phòng mờ mờ.

- Ngồi nhìn đôi mắt em nhòa trong bóng đêm,

Ngàn vì sao như rơi xuống bên thềm.

Ngồi nhìn nhau không nói

loài cỏ hương lên tìm mắt đêm đen tìm môi khô tên.

Gọi tình yêu cho ấm hương thơm đôi môi trong đêm chơi vơi

Gọi lên áng mây dịu em đến đây vui anh ngủ say

và cỏ cây như quán quýt bên tình ta

Ta ru giấc em ngủ vui trên lá,

hơi thở em ngọt ngào giòng suối,

nghe đắm say chìm vào trời quên.

Nên một lần có bên nhau

ngoài trời vẫn qua mau

niềm vui đến không lâu

Xin đời còn đẹp cho nhau mãi

Dù có xa nhau

đừng để thương đau còn đến mai sau

Làn môi thôi lấp tên người

Em ơi hãy nói

em ơi hãy nói

dù đời chia xa tình ta mãi mãi một cõi riêng.

Đừng nói cho nhau

ngàn tiếng thương đau còn đến mai sau

Làn môi thôi lấp tên người

Em ơi hãy nói

em ơi hãy nói

dù đời chia xa tình ta mãi mãi là một cõi riêng.

Kỷ niệm mù sương

Chương 8

1 giờ sáng. Khanh bị đánh thức vì tiếng chuông reo. Cựa mình nàng chậm chạp nhấc điện thoại. Không biết đầu dây bên kia nói gì chỉ nghe nàng nói với giọng còn chút ngái ngủ.

" Tôi sẽ có mặt ở đó...

Quay qua thấy Châu đang nhìn mình nàng vỗ về.

" Em phải đi có chuyện. Anh cứ ngủ tiếp đi... Một hồi em về...

Choi tay ngồi dậy Châu cười.

" Anh muốn đi với em...

" Không được đâu... Người ta cười...

" Cười anh hay cười em

Khanh nói trong lúc xỏ vội chiếc quần jean.

" Cười hai đứa mình...

" Vậy hả... Ai cười hở mười cái răng...

Thấy người yêu thay quần áo nàng hỏi nhanh.

" Anh muốn đi thật à?

" Thật chứ. Anh đi theo xem em thi hành nhiệm vụ của một Chief of Police như thế nào để mai mốt anh viết về em...

Vừa xỏ đôi giày Khanh vừa cười nói với giọng âu yếm.

" Anh đúng là kỳ cục. Ở nhà sướng mà không chịu. Đi thi đi... "

Mặc thêm áo ấm đôi tình nhân theo cửa hông ra nhà xe. Mười lăm phút Khanh lái xe vào khu nhà sang trọng và to lớn. Đèn xe của cảnh sát chớp chớp. Hai chiếc xe cảnh sát đậu trước một ngôi nhà bằng gạch đang bật đèn sáng trưng. Trời vẫn còn mưa rả rích. Khanh mở cửa bước ra ngoài. Châu thấy nàng đứng nói chuyện với một nhân viên rồi sau đó hai người đi vào trong ngôi nhà. Độ nửa tiếng sau Khanh trở lại xe. Thò đầu qua cửa sổ nàng cười nói với Châu.

" Anh chịu phiên đơi em một chút nữa nghe...

" Em cứ tự nhiên lo làm việc đi. Anh đơi em bao lâu cũng được...

Nhìn người yêu với ánh mắt tình tứ và âu yếm Khanh đùa.

" Anh dễ thương quá anh ơi... Muốn em thưởng không?

Châu cười hắc hắc.

" Anh chờ em hỏi câu đó muốn hực hơi

Nhìn quanh quất thấy không có ai ở gần Khanh hôn lên môi người bạn tình một cái.

" Thôi nghe đừng có nhõng nhẽo. Bị đòn đó...

Dứt câu nàng trở lại chỗ nhân viên đang xem xét phạm trường và chụp hình đủ thứ. Lát sau xe cứu thương tới. Châu thấy hai người mặc đồng phục đẩy cái xe cấp cứu vào nhà rồi lát sau lại trở ra. Trên xe có một xác người phủ tấm vải màu trắng. Khanh trở lại. Mở cửa xe, ngồi vào ghế nàng cười vui.

" Mình về nhà... Anh buồn ngủ không?

Châu lắc đầu.

" Hết buồn ngủ rồi

" Vậy mình về nhà nằm nói chuyện. Anh kể chuyện tình yêu cho em nghe...

" Anh đâu có biết chuyện tình yêu nào đâu

Xì tiếng nhỏ Khanh nạt.

" Xạo... Mặt anh mà không bồ bịch tùm lum... Em không tin... Anh phải kể hết cho em nghe từ lúc anh biết yêu lần đầu tiên cho tới khi gặp em...

Châu le lưỡi.

" Trời ơi... Chuyện đó dài lắm kể bao giờ mới hết..."

" Thì anh cứ kể từ từ... Mình còn cả đời với nhau...

Khanh liếc nhanh vào kính chiếu hậu. Nàng hơi mím môi vì biết Châu cũng đang nhìn mình. Thấy người yêu mấp máy môi định nói nàng lên tiếng trước.

" Em yêu anh. Em muốn sống bên anh suốt đời. Em biết anh còn bị ràng buộc nhưng em nói thật lòng mình để cho anh tùy nghi quyết định. Em không ép buộc hay thúc hối anh. Em chỉ cho anh biết là em chờ anh.. Em đợi anh. Khi nào đến được anh cứ đến...

Châu trầm ngâm. Khanh nói với giọng buồn buồn trong lúc quẹo xe vào xa lộ.

" Có người nói là Khi cánh cửa này đóng thì sẽ có 2 cánh cửa khác mở ra...

Châu cười chúm chím.

" Cửa mở ra mời anh vào mà anh phải đụng đầu em ở trong đó thời anh mới vào. Nếu không có em chờ thời dù cho có thích anh cũng không vào...

Không nhận được Khanh ré lên cười hắc hắc vì câu nói đùa rất có lý và rất có ý nghĩa của người yêu.

" Thật hôn... Hay là thấy người nào ngoắc là anh chạy ào vào...

Châu cười ha hả.

" Ai mà dám ngoắc. Chief of Police đứng gác cửa ai mà dám ngoắc anh...

Câu nói của người yêu khiến cho Khanh cười sặc sụa. Châu đột nhiên lên tiếng.

" Anh để ý tự nãy giờ có chiếc xe cứ theo mình hoài...

Liếc vào kính chiếu hậu Khanh gật đầu.

" Em biết... Để em gọi máy báo cho nhân viên

Khanh bốc máy liên lạc với nhân viên xong cười với người yêu.

" Em bảo nhân viên bí mật theo dõi chiếc xe lạ rồi. Bây giờ mình về nhà. Em muốn gói đầu lên tay anh, nghe anh kể chuyện tình yêu...

Đang nằm đọc sách trong phòng riêng của mình Châu đặt cuốn sách xuống nệm khi thấy Ngọc, đưa con gái út của mình bước vào.

" Hi daddy...

Ôm chằm lấy ba Ngọc cười cười.

" Ba đi chơi vui không?

" Vui... Chùng nào con mới trở lại trường rồi...

" Ngày mai con mới đi...

Liếc nhanh ra cửa nó thì thầm.

" Má sùng ba... Má giận ba lắm đó...

" Giận ba chuyện gì?

" Má đoán ba có bồ

Châu nhìn con gái đăm đăm giây lát rồi mới hỏi.

" Đoán hay là biết...

Ngọc nói gọn một chữ *biết*...

Châu thở dài. Anh cũng nghĩ có ngày Hạnh sẽ biết vì sự vắng mặt thất thường của mình càng ngày càng nhiều hơn và lâu hơn. Hai vợ chồng ít nói chuyện với nhau. Họ hoàn toàn có nói cũng chỉ là lời thăm hỏi thông thường.

" Ba...

Châu ngược nhìn con gái. Ngập ngừng giây lát nó lên tiếng.

" Ba đừng giận con nha ba...

" Ừ ba hứa. Có chuyện gì?

Ngọc cười vui. Nó an tâm vì lời hứa của ba. Nó biết tính của người cha yêu thương của mình. Không hứa thời thôi mà hứa là sẽ giữ lời.

" Má bắt con phải mở email của ba cho má đọc. Má đọc hết các email của ba nói chuyện với bạn của ba... Con xin lỗi ba...

Ngọc rơm rớm nước mắt. Ôm con gái vào lòng Châu vỗ về.

" Đừng khóc... Con không có lỗi gì hết... Đã tới lúc ba cũng nên nói cho má con biết sự thật...

Ngọc tròn mắt nhìn ba của mình.

" Như vậy là ba có bồ thật hả ba?

Châu cười. Anh biết mặc dù mở email nhưng Ngọc không đủ sức để hiểu hết những gì mình đã nói chuyện với Khanh.

" Ủ... Ba có người bạn...

Ngọc cười ngỏn ngễn.

" Ba... Ba có hình bạn của ba không?

Châu cười nhẹ.

" Có...

" Đâu... Ba đưa cho con xem...

" Trong này nè...

Châu cười khi chỉ vào trán của mình. Ngọc phụng phịu.

" Không... Con muốn coi hình cô bồ của ba...

Châu hơi lưỡng lự nhưng sau cùng vì cưng chiều con gái anh bằng lòng. Ngọc nhìn chăm chú vào bức ảnh rồi cười.

" Cô ấy đẹp và *attractive*...

Châu cười. Anh biết con gái không biết chữ "*quyến rũ*" nên phải dùng tiếng Anh. Như vui miệng anh kể sơ về cuộc gặp gỡ của anh với Khanh. Ngọc buột miệng kêu thành tiếng kinh ngạc khi biết Khanh lại là Chief of Police. Nhìn ba nó đùa.

" Ba coi chừng. Ba mà *run away* là cô ta sẽ bỏ tù ba...

Nó cười hăng hắc sau câu nói. Cười một lát nó nói với giọng buồn buồn.

" Con thương ba. Con thương má. Lúc nào con cũng muốn có ba má bên cạnh. Tuy nhiên con cũng muốn ba được hạnh phúc. Ba cứ làm những gì mà ba nghĩ sẽ mang lại hạnh phúc cho ba...

Châu ứa nước mắt. Nhìn đứa con gái mà mình thương yêu nhất anh thở dài.

" Cảm ơn con...

Ngọc cười vui.

" Dĩ nhiên là con sẽ buồn vì ba má xa nhau nhưng con lớn rồi. Mai mốt con sẽ lập gia đình sống đời sống riêng của con. Do đó sự buồn rầu của con nhỏ nhoi so với niềm vui và hạnh phúc của ba. Con không khuyến khích ba ly dị nhưng con chấp nhận... "

Châu mỉm cười vì câu nói của con mình. Anh biết nó đã trưởng thành, chịu khó suy tư và đủ khôn ngoan để không can dự vào chuyện riêng tư của cha mẹ. Từ lúc mới biết đi Ngọc là đứa con gái rất thương mến cha. Nó luôn luôn quấn quít bên anh và hai cha con đã có những kỷ niệm êm đềm. Khi Ngọc đi học đại học xa nhà, hai cha con ít gặp nhau và cũng ít trò chuyện nhưng không vì thế mà tình thương giữa hai cha con lại suy giảm. Riêng Ngọc lúc nào cũng xem cha của mình như là một người bạn, tuy không đồng tuổi tác song rất thông cảm và hiểu biết. Hai cha con có thể ngồi nói chuyện một cách thoải mái về nhiều vấn đề phức tạp như tôn giáo, văn chương nghệ thuật, thể thao và chính trị.

" Ba vẫn còn xem pro football?

Ngọc hỏi ba của mình. Châu lắc đầu nhẹ.

" Thịnh thoảng thôi. Ba bận viết truyện...

" Con thích ba viết bằng tiếng Anh để con đọc...

Châu cười đùa.

" Thì con học tiếng Việt đi...

Ngọc lắc đầu.

" Khó quá... Và lại cũng không có ai để nói chuyện...

Châu biết điều đó. Bạn cùng trường là người Mỹ do đó nó không có cơ hội nói tiếng Việt thành ra lâu ngày quên hết. Bây giờ chỉ nói được vài chữ mà thôi. Tuy nhiên anh tạm hài lòng là nó còn hiểu được khi nghe anh và Hạnh nói chuyện với nhau bằng tiếng Việt. Thấy Hạnh thập thò ngoài cửa Ngọc nói nhỏ.

" Thôi con để ba nói chuyện với má...

Khẽ gật đầu Châu theo sau con gái đi ra phòng khách. Hạnh ngược nhìn chồng. Châu hơi mũi lòng khi thấy ánh mắt buồn bã của vợ.

" Mình cần nói chuyện với nhau. Anh đồng ý không?

Trái với điều anh dự đoán Hạnh lại có thái độ trầm tĩnh và dịu dàng hơn sau khi nói.

" Anh đồng ý. Đã tới lúc chúng mình nên ngồi xuống để nói chuyện...

" Em đã nói chuyện với cha...

Châu mỉm cười. Hạnh là một người rất mộ đạo và nàng không bao giờ thay đổi được điều này. Bất cứ việc gì khó khăn, nan giải nàng đều nhờ vào sự cố vấn của vị linh mục. Đó là một ưu điểm nhưng đồng thời cũng là một khuyết điểm của nàng. Ngoài ra đôi khi nó cũng làm cho Châu khó chịu mặc dù anh không nói ra. Anh biết nói ra cũng không thay đổi được. Hai vợ chồng có những điểm khác biệt sâu xa. Châu là một người rất kín miệng. Bất cứ việc gì phiền muộn, vui buồn anh không hề rảnh cho ai biết mà ôm ấp và giữ chặt trong lòng của mình. Còn Hạnh. Nàng phải nói ra, nói ra hết vì không thể chịu đựng được. Gặp chuyện gì khó khăn, nan giải Châu tìm tòi, tra cứu, suy nghĩ rồi quyết định một mình mà không hề hỏi ý kiến của bất cứ ai ngay cả anh chị em. Trong lúc đó Hạnh nói với người này, hỏi ý kiến của người kia để rồi phân vân không biết quyết định ra sao và cuối cùng đi gặp cha. Điều mà Châu bức mình nhất là nghĩ tới chuyện vợ chồng riêng tư của mình lại có người thứ ba nghe biết. Tuy nhiên Hạnh không nghĩ như anh. Châu biết có nói, có phản nản cũng vô ích vì sẽ được nghe một câu trả lời cố hữu Ai bảo anh lấy một người có đạo như em làm vợ... . Hạnh hoàn toàn không biết rằng câu trả lời của mình như lưỡi dao cứa thêm vào mối dây liên lạc sắp đứt giữa nàng và Châu. Có lẽ nàng không chịu suy nghĩ sâu xa hơn để tìm hiểu người bạn đời của mình là một người như thế nào. Có lẽ nàng tin tưởng vào tình cảm hai mươi lăm năm giữa hai vợ chồng. Có lẽ...

" Anh đã có một người nào đó?

Hạnh tránh dùng chữ *bồ* hoặc *người yêu*. Châu hơi mỉm cười gật đầu.

" Em đoán đúng. Anh đã gặp một người khác..."

Câu trả lời của chồng khiến cho Hạnh ngạc nhiên. Nàng nghĩ Châu sẽ chối, sẽ không nhìn nhận hoặc im lặng không trả lời.

" Cô ta tên gì? Ở đâu? Đẹp hay xấu?

Hạnh hỏi liên tục và Châu cười cười không chịu trả lời.

" Sao anh không trả lời. Anh *phải* trả lời cho em biết...

Châu hơi cao giọng.

" Tại sao anh phải trả lời cho em biết. Em có quyền hỏi còn trả lời hay không là quyền của anh... "

Nghe chồng nói cứng Hạnh làm thinh. Bình thường là nàng sẽ nói, nói liên miên hoặc khóc lóc; nhưng bây giờ nàng nhớ tới lời dặn dò của cha sở. Ông ta khuyên nàng nên dịu dàng, mềm mỏng và đừng có những hành động, thái độ hoặc cử chỉ đi quá đà vì nó sẽ gây ra những hậu quả tai hại. Ông ta vạch cho nàng thấy là mối dây tình cảm của hai vợ chồng đã bị nứt rạn. Muốn cứu vãn nàng phải khôn ngoan hầu lôi kéo chồng trở lại với mình.

" Em tò mò muốn biết. Anh không nói thì thôi... "

Châu nhìn vợ. Nhìn Hạnh. Nhìn người đàn bà đang ngồi trước mặt của mình. Có một thời anh đã thương yêu và mê đắm nàng. Tuy nhiên sau thời gian dài chung sống anh cảm thấy sự si mê và thương yêu giảm dần dần. Nhiều lần anh ngồi im trong bóng đêm tự lục vấn, tra khảo để tìm ra nguyên nhân tại sao tình yêu của mình đối với Hạnh cứ mỗi ngày một suy giảm. Tình yêu của anh giống như con suối từ từ cạn khô nước vì cái nguồn nước xuất phát không còn nữa. Hai vợ chồng có những điều khác biệt. Khi yêu nhau hai người không thấy được điều đó hoặc giả họ làm lơ hay nghĩ, với tình yêu những khác biệt đó sẽ được san bằng. Hạnh thực tế còn Châu mơ mộng và lý tưởng. Châu lãng mạn còn Hạnh chừng mực; phải nói quá chừng mực. Châu đam mê và suy tư còn Hạnh thời không có. Những khác biệt này khiến cho hai vợ chồng thiếu sự cảm thông và hiểu biết nhau. Sự cảm thông và hiểu biết chính là nguồn cung cấp nước cần thiết để cho con suối tình yêu tồn tại. Châu chỉ khám phá ra điều này sau khi anh gặp Khanh. Trò chuyện với Khanh thật dễ dàng, vui vẻ và thoải mái như nói chuyện với một người bạn thân lâu ngày mới gặp lại. Hai người có thể bàn luận chuyện văn chương, nghệ thuật, kỷ niệm hồi còn ở Việt Nam hay bất cứ điều gì. Biết nói và biết nghe. Đó là một điểm tuyệt diệu nhất của Khanh mà Châu không tìm thấy nơi Hạnh. Hạnh là người yêu, người vợ nhưng không là tri kỷ trong khi Khanh là một tri kỷ. Cho dù sau này anh và Khanh, vì lý do nào đó không chung sống với nhau được; anh vẫn cảm thấy gần gũi và thương mến Khanh như là một tri kỷ.

" Khanh ở Texas. Còn xấu hay đẹp thời tùy...

" Anh yêu cô ta?

Tuy Hạnh hỏi một câu ngắn gọn, chỉ có bốn chữ nhưng Châu lại trầm ngâm suy nghĩ. Cuối cùng anh lên tiếng như cố gắng giải thích ý nghĩ của mình cho Hạnh hiểu.

" Tình cảm của anh đối với Khanh không thuần túy là tình yêu giữa hai người khác phái. Khởi đầu nó là tình bạn...

Châu ngừng lời khi thấy nụ cười mỉa mai của Hạnh cùng câu nói vang lên.

" Em tưởng là không có tình bạn giữa hai người khác phái. Anh đã nói như vậy mà...

Châu gật đầu.

" Đó là ý nghĩ của anh hai mươi lăm, ba chục năm về trước. Bây giờ anh mới biết anh lầm khi anh gặp Khanh... Với anh Khanh là một người bạn văn chương... Một tri kỷ...

Châu ngừng nói. Dường như anh do dự không muốn thổ lộ tâm tình.

" Nói tóm lại là tình cảm của anh đối với Khanh không giống như tình cảm của anh đối em. Mình là vợ chồng nhưng mình không là bạn. Có những điều anh nói với Khanh thời anh lại không nói được với em...

" Tại sao?

Hạnh ngắt lời chồng bằng vẻ cáu kỉnh. Châu thở dài. Tiếng thở dài của anh chất chứa buồn rầu và sự chịu đựng âm thầm. Nhìn vợ anh từ từ lên tiếng.

" Anh cũng không hiểu tại sao. Dường như có một cái gì đặc biệt khiến cho anh hiểu Khanh từ đó dễ dàng nói ra những gì mình nghĩ. Lắm khi anh không cần nói nhiều mà Khanh vẫn hiểu, vẫn thông cảm... "

Châu ngừng lại khi thấy nét mặt của Hạnh hiện ra vẻ ghen tức với Khanh và nhất là những lời anh vừa nói ra vì nó chạm tới tự ái của nàng. Anh muốn thành thực bày tỏ ý nghĩ của mình để từ đó tìm ra một giải quyết êm đẹp cho gia đình. Ngay tới giờ phút này anh vẫn còn phân vân, do dự chưa biết phải làm gì. Ly dị Hạnh để sống với Khanh? Câu hỏi giản dị này lại khiến cho anh thao thức và mất ăn mất ngủ. Thật ra Hạnh không có làm điều gì cho anh có một lý do để ly dị ngoại trừ tình yêu. Mười mấy năm qua anh đã biết điều đó và vẫn sống, vẫn âm thầm chịu đựng để sống chung với người vợ mà tình yêu ngày một cạn dần. Anh sống vì bổn phận nhiều hơn. Anh không muốn bốn đứa con lâm vào hoàn cảnh mồ côi cha như anh hồi còn nhỏ. Anh không muốn làm một người cha thiếu bổn phận và vô trách nhiệm, bỏ rơi con cái để hưởng hạnh phúc của riêng mình. Đó là lý do chính đáng khiến cho anh âm thầm chịu đựng buồn khổ để nuôi nấng và dạy dỗ con cái. Bây giờ con đã lớn anh có quyền nghĩ tới hạnh phúc riêng tư của mình. Tuy nhiên dù không yêu anh vẫn thương Hạnh. Nàng là một người đàn bà không có gì đáng chê trách. Nàng là một người vợ hiền nhưng điều đó chưa đủ cho Châu. Bây giờ là lúc anh cần một người bạn nhiều hơn một người tình hay người vợ. Châu hiểu mình cũng có thể kéo lê cuộc sống cũ nếu không có sự xuất hiện của Khanh. Nàng là định mệnh của anh. Nàng là người của số mệnh đồng thời cũng là tình yêu và hạnh phúc mà anh đã mỗi

mòn ngóng trông, tìm kiếm. Sống với Khanh anh sẽ sung sướng và nhất là tìm được sự bình yên của tâm hồn.

Châu ngược nhìn Hạnh đang rửa nước mắt. Anh cảm thấy thương nàng. Phải chi nàng la hét, mĩa mai, cay đắng, anh ít khổ tâm hơn là khóc. Anh biết mình là kẻ yếu đuối trước tình cảm.

" Anh muốn làm gì em cũng chịu. Tuy nhiên em chỉ xin anh hãy từ từ. Năm tới con Ngọc sẽ ra trường và làm đám cưới vào tháng 6. Sau đám cưới của con rồi anh có muốn ly dị để chung sống với người khác em cũng để cho anh được tự do. Em chỉ xin anh là cho em, cho chúng mình có thời giờ để tìm hiểu và thông cảm nhau. Em không muốn mất anh..."

Châu thở dài. Anh không thể từ chối lời năn nỉ của Hạnh dù anh nghĩ có thể mọi sự đã trở muộn rồi. Và lại anh cũng không muốn thặng tay quá để buồn lòng nàng và nhất là con cái. Anh cũng muốn cho nàng có một dịp may thứ nhì dù không mấy tin tưởng là hai người có thể thay đổi để chung sống với nhau thời gian nữa.

Đang nấu cơm tối Khanh nghe điện thoại reo.

" Hi em... Khanh mỉm cười khi nghe giọng nói vui vẻ một cách khác thường của Châu.

" Anh có chuyện gì vui?

Châu cười hắc hắc.

" Sao em biết anh vui?

Châu vắn và Khanh cười thánh thót.

" Anh nói em có cái mũi ngửi được cảm tưởng hoặc ý nghĩ của người khác, nhất là người khác lại là anh. Anh quên rồi à...

Châu phá ra cười lớn.

" Em nhắc anh mới nhớ...

" Bây giờ anh có chuyện gì vui nói ra đi...

Châu từ từ kể lại cuộc nói chuyện với Hạnh. Nghe xong Khanh trầm ngâm rất lâu mới dịu dàng thốt.

" Em khuyên anh đừng nên hấp tấp và vội vàng để sau này sẽ ân hận. Anh hãy suy nghĩ cẩn thận trước khi quyết định. Em yêu anh và muốn được chung sống với anh nhưng em không muốn anh vấp phải lỗi lầm. Mình cần có thời gian để chứng nghiệm xem mình có yêu nhau, thương nhau, hiểu nhau thực sự... Nhiều khi anh chưa thấy cái xấu của em... "

Châu cười hì hì.

" Em đâu có cái gì xấu đâu. Em quyến rũ trong ánh mắt. Em sexy trong giọng nói... Em lãng mạn trong tiếng cười...

Khanh ré lên cười hắc hắc khi nghe người yêu tán tỉnh.

" Thôi đi ông ơi... Người ta bảo khi yêu trái ầu cũng tròn...

Châu bật lên tiếng cười ròn rã.

" Anh có bao giờ hết yêu em đâu mà thấy cái xấu của em... Vả lại anh cũng không đủ thời giờ để yêu em thời đâu có thời giờ để tìm tòi ra cái xấu của em... Cuối tuần này anh qua thăm em...

Khanh kêu lên nho nhỏ.

" Thôi đừng có qua... Tuần này em bận lắm. Phải họp hành liên miên... Sắp tới mùa bầu cử rồi nên phải họp hành để phác họa kế hoạch bảo đảm an ninh cho các ứng cử viên đi vận động...

" Em xạo... Anh biết em xạo nhưng mà anh bỏ qua cho em đó. Lần sau mà em còn xạo là anh nghỉ em ra...

Khanh cười hắc hắc vì bị người yêu lật tẩy.

" Nói vậy chứ anh cũng bận. Anh phải viết cho xong cái truyện dài anh đã hứa...

Được dịp Khanh nói vuốt theo liền.

" Phải đó... Anh chịu khó viết đi... Viết nhiều, viết nhanh và viết cho hay nghe chưa... Em ghiền đọc mà anh viết chậm như rùa...

Khanh nghe bên kia đầu dây tiếng của người yêu vang nhỏ.

" Anh không có viết chậm như rùa đâu. Tại quý nên để dành và viết dần dần cho em đọc. Như vậy mới thấm...

Khanh bật cười khi nghe Châu ăn miếng trả miếng.

" Quý cái gì?

Khanh hỏi trong lúc đang chiên cá.

" Quý em chứ quý ai...

" Em đang làm món cá hồi sauce cà chua... Thơm lắm... Chưa ăn mà ngửi cũng đủ phê rồi...

Châu kêu lên một cách thảm nảo.

" Trời ơi mùi hoa hoàng lan trên tóc của em mà hòa với mùi cá sauce cà thời xa hơn ngàn cây số anh còn ngửi được. Chắc ngày mai anh phải bay qua nhà em ăn cơm...

Khanh cười hắc hắc.

" Ủ... Qua đi... Em chờ anh... mà anh chậm là em ăn hết... "

Kỷ niệm mùa sương

Chương 9

Chiếc xe van ngừng ngay trước cửa sau khi Khanh vừa rời khỏi nhà chừng nửa giờ. Một người đàn ông trong bộ đồng phục của hãng sửa chữa máy điều hòa không khí bước xuống xe mang theo một thùng đồ nghề nhỏ. Hắn gõ cửa chính ba lần. Không có ai trả lời. Lầm bầm mấy lời hắn rút trong người ra xâu chìa khóa. Chỉ cần mấy giây đồng hồ hắn mở cửa bước vào phòng khách rộng và vắng. Đứng nhìn quanh quất giây lát hắn bước nhanh tới chỗ tủ sách quan sát đoạn mở thùng đồ nghề lấy ra một vật tròn nhỏ giống như cái nút áo. Tuy chỉ bằng cái nút áo nhưng đó là cái mike " có sức ghi âm cực mạnh, có thể thu nhận bất cứ âm thanh nào xa hơn mười mét. Lôi mấy cuốn sách ra hắn gắn cái nút áo vào vách tường xong đặt mấy cuốn sách trở về lại chỗ cũ. Đi vòng vòng quanh nhà hắn còn gắn thêm một cái mike ở dưới bàn ăn và một cái trong phòng ngủ của Khanh. Đi ngang qua thấy cái laptop để nơi sofa hắn mỉm cười gật đầu tỏ vẻ thích thú. Chỉ cần giây lát hắn đọc hết các email của Khanh. Mười lăm phút sau hắn khép cửa chính và khóa lại cẩn thận xong mới trở ra xe.

Đậu xe bên lề đường giây lát Vinh mới xuống xe. Đứng nhìn ngôi nhà nhỏ, tồi tàn và lụp xụp nằm dưới tàn cây rườm rà hắn lầm bầm mấy lời rồi bước đi. Chỉ cần ba bước hắn đã đứng trước cánh cửa sơn màu xanh đậm. Không ngần ngại hắn gõ cửa. Đầu tiên hắn gõ một tiếng dài, hai tiếng ngắn rồi một tiếng dài. Cánh cửa mở ra rồi đóng sầm lại sau khi Vinh bước vào.

" Tôi là George. Mời ông ngồi

George đưa tay ra bắt tay Vinh. Thông thả ngồi xuống ghế Vinh ngấm quan sát George, kẻ đang đứng đầu danh sách của America s Most Wanted . Riêng George cũng âm thầm suy tính và tìm hiểu vì lý do nào mà một undercover agent của sở cảnh sát Houston lại tìm gặp mình để thương lượng.

" Chúng ta không có nhiều thời giờ...

George lên tiếng như thúc giục. Hiểu ý Vinh mở lời.

" Mục đích của tôi là muốn thương lượng với ông một chuyện. Đó là chuyện đối phó với Khanh...

George hơi cau mày khi nghe nói tới tên kẻ thù của mình. Vinh mỉm cười thông thả tiếp.

" Ông thù Khanh còn tôi cũng thù hận nàng không kém gì ông. Ông muốn giết chết nàng, phần tôi lại không muốn Khanh chết...

George nhìn người đàn ông nhỏ thó, gầy gò đang ngồi trước mặt mình. Dường như hắn chưa hiểu được cái ý trong câu nói của Vinh nên chỉ buông một câu.

" Mời ông cho nghe tiếp...

" Tôi biết mối thù của ông đối với Khanh sâu xa lắm cho nên ông mới tìm cách giết chết nàng. Tôi yêu nàng nhưng tôi cũng hận nàng vô cùng. Tôi yêu nàng nhưng không được nàng yêu lại. Điều đó khiến cho tôi khổ sở và đau buồn. Gần đây tôi khám phá ra một chuyện khiến cho tôi ghét nàng, hận nàng và thù nàng. Nàng có bồ...

George chậm chậm gật đầu.

" Tôi biết chuyện này. Tôi đã thấy ông bồ của Khanh. Hai người có vẻ xứng đôi lắm...

George cười ha hả nhưng hắn chợt ngưng bật tiếng cười khi thấy ánh mắt của Vinh sáng lên nét giận dữ, tàn độc và thù hận. Ánh mắt của Vinh giống như ánh mắt của con chó sói đang bị người ta dồn vào đường cùn.

" Khanh đã làm cho tôi đau khổ và nàng sẽ phải trả giá cho hành động của mình...

" Ông định giết nàng?

George hỏi gọn và Vinh chậm chậm lắc đầu.

" Tôi thù Khanh nhưng tôi sẽ không giết Khanh. Ông và tôi khác nhau ở điểm đó mặc dù chúng ta cùng mục đích là trả thù Khanh. Tôi nghĩ giết chết Khanh cũng không làm nổi đau đớn trong lòng tôi thuyên giảm. Tôi muốn Khanh sống để chịu đòn đau, sâu khổ như

tôi đang chịu đựng. Giết chết nàng là tiện nghi cho nàng nhiều quá, là làm cho nàng sung sướng. Ông có nghĩ như thế không? "

George im lặng. Tuy không nói nhưng hẳn thầm công nhận Vinh có lý. Giết Khanh chết thời dễ dàng cho nàng quá. Chết, nàng sẽ hết lo âu, sầu khổ, đớn đau. Chỉ bằng để nàng sống mà ôm lấy thương đau suốt đời.

" Tôi đồng ý với ông. Ông có cách nào hay hơn là giết chết Khanh?

Giọng nói của Vinh rít lên qua hai hàm răng cắn chặt, vọng ra âm u như tiếng con chó sói tru giữa đêm trăng.

" Tôi không giết Khanh mà tôi giết thằng bỏ của Khanh. Tôi sẽ bắn vào đầu thằng Châu. Tôi sẽ giết chết hạnh phúc của Khanh. Tôi sẽ để cho nàng sống mà gặm nhấm khô đau vì mất người yêu...

George nhìn sững Vinh. Hắn bắt đầu hiểu ra lối trả thù thâm độc của gã cảnh sát Việt Nam, thoát trông không có vẻ gì đặc biệt nhưng lại có cách trả thù tàn nhẫn và độc địa không ai ngờ.

" Tôi sẽ cho Khanh chết dần, chết mòn, chết khô vì héo hon sâu muộn. Tôi sẽ làm cho nàng âu lo, sợ hãi, mang nặng ám ảnh là mình sẽ chết, sắp chết nhưng lại không chết cho tới lúc kẻ thù cho phép nàng chết...

Ngừng lại Vinh nhìn George. Kẻ được liệt vào hàng đầu của America s Most Wanted rùng mình, cảm thấy lạnh sống lưng khi chạm phải ánh mắt băng lạnh của Vinh.

" Đó là lý do khiến cho tôi gặp ông. Tôi và ông sẽ hợp tác với nhau giết sống Khanh, hù cho nàng và thằng bỏ của nàng không có được giây phút bình yên để âu yếm, tình tự với nhau, để cho hai đứa nó sợ sệt, ăn không ngon và ngủ không yên...

George mỉm cười thích thú. Tự dưng hắn có một partner lý tưởng cho cuộc trả thù mà bấy lâu nay hắn đã tốn nhiều công sức mà vẫn chưa thực hiện được.

" Ông có ý kiến gì tôi xin nghe

Vinh nở nụ cười khi nghe George mở lời.

" Trước khi tới đây tôi nghĩ ông là một kẻ cộng tác khôn khéo. Bây giờ điều tôi nghĩ không sai lắm. Đây là kế hoạch của tôi...

Vinh thấp giọng nói. Hắn nói tới đâu George gật đầu tới đó. Khi trời xam xam tới George mới mở cửa đưa Vinh ra tận xe.

Đang sắp sửa đi về Khanh vội ngược lên khi nghe tiếng gõ cửa rồi Adam bước vào.

" Tôi đã tìm ra chủ nhân chiếc Impala đã theo dõi bà. Nó đã bị ăn cắp cách đây tuần lễ... Ngoài ra tôi còn tìm ra chỗ ngủ của thằng George...

Khanh hơi nhòm người khi nghe câu nói cuối cùng của Adam.

" Tuy nhiên khi mình tới nơi thì nó đã đi trước. Thằng này khôn dần rồi. Nó làm sạch tang chứng trước khi dọn đi...

Khanh gật đầu cười.

" Muốn bỏ tù thằng George mình phải kiên nhẫn và khéo léo. Cứ theo sát nó cho tới khi nào mình có đủ tang chứng...

Nói xong Khanh đứng lên. Hiểu ý Adam cười thốt.

" Chúc bà một weekend vui vẻ

" Ông cũng vậy. Đi nghỉ hè ở Denver nhớ mua quà cho tôi nghe...

Cười ha hả Adam nói đùa.

" Bà đâu cần quà của tôi. Bà cần ông Châu hơn...

Khanh cười vui vì Adam nói đúng ý của mình. Khép hờ cửa, tay xách bóp nàng theo Adam ra khỏi phòng. Bước chậm chậm trên hành lang dài theo bãi đậu xe nàng ước một điều mà nàng biết sẽ không xảy ra chiều nay. Châu tới đón nàng đi ăn xong ra biển hóng gió. Châu bây giờ ở cách xa nàng cả ngàn cây số.

" Anh ơi... Em nhớ anh...

Vừa ngồi vào ghế, chưa kịp mở máy xe Khanh nghe điện thoại reo. Nhìn vào màn ảnh nàng hơi cau mày khi thấy chữ " unknown .

" Hello

" Xin lỗi có phải bà đại úy Khanh Trần không ạ?

Khanh do dự không trả lời. Nàng tự hỏi người trong điện thoại là ai, quen hay lạ mà lại biết tên mình, nhất là số điện thoại riêng của mình.

" Xin lỗi ông là ai?

" Tôi là người quen của bà. Tôi biết bà mà bà lại không biết tôi. Sao bà mau quên vậy...

Khanh đi từ thắc mắc này tới thắc mắc nọ. Giọng nói của kẻ lạ trong điện thoại nghe như giọng của robot. Dường như kẻ lạ đã giả giọng bằng cách cho giọng nói của mình đi xuyên qua một dụng cụ lọc âm trước khi truyền qua điện thoại.

" Xin lỗi ông tên chi?

Khanh cau mày khi nghe tiếng cười của người lạ.

" Thừa bà đại úy... Bà ăn tối chưa?

" Mỗi ngày tôi chỉ ăn có một bữa thôi...

" Chắc bà ăn ít để giữ eo?

Khanh khó chịu vì câu hỏi có vẻ sàm sỡ của người lạ. Nàng chưa kịp nói gì người lạ nói một câu mà khi nghe đoạn đầu Khanh giật mình vì kinh ngạc.

" Không những giữ eo mà tôi đoán bà còn giữ cả thân hình trẻ như gái đang xuân... Phải không bà đại úy dễ thương của tôi... hà... hà... hà...

Tiếng cười của người lạ như trêu chọc khiến cho Khanh ứa gan. Nàng chưa kịp cắt điện thoại giọng nói eo éo lại vang lên.

" Muốn biết tôi là ai bà hãy tới nhà hàng Hương Giang đúng 7 giờ tối nay. Chào bà..."

Người lạ đã cúp điện thoại mà Khanh vẫn còn ngồi thừ ra nghĩ ngợi mông lung. Người lạ là ai? Liên hệ như thế nào với mình? Hẳn phải là người quen thân lắm mới biết được số điện thoại riêng của mình? Làm thế nào mà hắn biết được số điện thoại? Nàng cố gắng nhớ lại tên tuổi của những người đã có số cell của nàng. Không nhiều mà cũng không ít đâu. Châu, bốn đứa con, ông chồng cũ, gia đình của anh chị em, mấy người bạn thân... Kẻ ra có tới mấy chục người. Kẻ lạ mặt có thể là một trong số những người vừa kể trên hoặc hắn biết được nhờ những người đó. Suy nghĩ rất lâu Khanh gọi cho Adam và thuật lại vắn tắt câu chuyện.

" Bà cứ tới chỗ hẹn đi. Tôi sẽ phái nhân viên của mình theo dõi hắn. Có thể hắn là partner của thằng George... Tuy nhiên tôi nghĩ là hắn sẽ không chường mặt ra đâu. Không có ai ngu dại gì mà đi hẹn như thế..."

Khanh cũng cùng ý nghĩ với Adam. Kẻ lạ sẽ không dám chường mặt ra vì biết chắc là nàng sẽ không tới chỗ hẹn một mình. Tuy nhiên nàng vẫn phải tới bởi vì nàng không muốn bị hắn cười là chết nhác hay lạnh căng. Bàn chuyện với Adam giây lát nàng lái xe trở về nhà. Sửa soạn xong thấy chưa tới giờ nàng gọi Châu để thuật cho anh biết về cuộc

hẹn với người lạ. Nàng hy vọng người bạn tình của mình sẽ có ý kiến về chuyện này nhưng Châu không trả lời. Hơi thất vọng nàng vội rời nhà. Trước khi khép cửa nàng còn mở bóp kiểm soát lại khẩu súng đang nằm trong đó.

Đúng năm phút trước bảy giờ Khanh quẹo xe vào bãi đậu xe của nhà hàng Hương Giang. Tất cả đều không có vẻ gì khác lạ. Dù biết người lạ sẽ không tới nhưng Khanh cũng cảm thấy chút hồi hộp. Nàng mong hân xuất hiện để tóm cổ và nhận diện xem hân là ai. Nhà hàng khá đông người vì nhằm vào giờ người ta đi ăn. Khách Mỹ, Việt ngồi rải rác khắp nơi. Theo chân người hầu bàn Khanh vừa đi vừa liếc nhanh một vòng. Nàng an tâm khi thấy một nhân viên của mình hóa trang thành khách ăn đang ngồi đọc báo nơi cái bàn trong góc. Gọi tách trà nóng nàng chợt nhớ tới Châu. Anh rất thích uống trà xanh. Nàng mỉm cười khi nghĩ tới cái tật xấu dễ thương của người yêu. Châu thích uống trà thật đậm và cà phê cũng thật đậm bởi vậy tình yêu của Châu cũng đậm đà, cũng nồng cháy và nóng bỏng tới độ làm mềm trái tim, làm sôi máu nóng và tan chảy tâm hồn của nàng. Nhạc trỗi lên chơi vui, mơ hồ như tiếng thì thầm, lời tình tự của Châu trong ca khúc...

- Anh đến thăm em đêm 30

còn đêm nào vui bằng đêm 30

anh nói với người phu quét đường

xin chiếc lá vàng làm bằng chứng yêu em...

Khanh nhớ lại có lần nàng hỏi đùa Châu là anh sẽ mua cái gì để làm quà cầu hôn nàng. Châu trả lời một câu mà mỗi khi nhớ lại nàng đều bật cười và thương anh nhiều hơn.

" Anh đã email cho ông tơ bà nguyệt và họ hứa sẽ gởi cho anh một cuộn dây tơ hồng. Anh sẽ đi nhặt những chiếc lá phong màu vàng đẹp nhất vào mùa thu và tự tay anh may cho em chiếc áo cưới để làm quà cầu hôn em..."

Mặc dù biết Châu xạo mà nàng cũng rung rung nước mắt vì cảm động trước món quà hiếm có và lãng mạn của người yêu.

- Tay em lạnh để cho tình mình ấm

môi em mềm cho giấc ngủ anh thơm

sao Giao Thừa xanh trong đôi mắt mòn

trời sắp Tết hay lòng mình đang Tết

Tháng ngày đã trôi qua

tình đã phai pha

người khuất xa

chỉ còn chút hương xưa

rồi cũng phong ba

rụng cùng mùa

Dòng sông đêm

hồn đen sâu thao thức

ngàn vì sao mọc

hay lệ khóc nhau

đá buồn chết theo sau

ngày vực sâu

rớt hoài xuống hư không

cuộc tình đau...

Khanh chợt thở dài hắt hiu. Khoảng hai tuần lễ nữa là Giáng Sinh. Nàng cảm thấy tro trọi và buồn rầu vào những ngày cuối năm. Mùa đông năm nay đến sớm hơn thường lệ. Lá vàng rơi. Gió lất lẩy. Nàng muốn gọi Châu. Muốn được nghe giọng nói trầm ấm, thiết tha. Muốn được nghe lời tình tự dịu dàng và lãng mạn. Tuy nhiên nàng ráng dằn vì đang ở nơi công cộng và nhất là đang ở chỗ hẹn với gian phi. Châu gọi một đĩa bánh cuốn để ăn phân nửa còn phân nửa dành cho bữa ăn trưa ngày mai. 7 giờ 30 tới. Đúng như lời Adam đoán, kẻ lạ không xuất hiện. 8 giờ. Khanh kín đáo gật đầu chào từ giã nhân viên của mình khi anh ta đi ngang qua bàn. Uống cạn tách trà nóng nàng gọi tính tiền rồi thông thả ra khỏi nhà hàng. Trời đêm lấm tấm sao. Gió lạnh lạnh. Người đi lơ thơ trên lối đi bộ. Đang đi về chỗ đậu xe của mình Khanh hơi chậm bước.. Tự nhiên nàng muốn gọi cho

Châu. Mở bóp nàng ngừng lại lục tìm cái cell của mình. Vừa đưa cái điện thoại lên nàng thoáng thấy ánh lửa phụt sáng kèm theo tiếng nổ khủng khiếp. Khanh cảm thấy có sức lực vô hình đẩy thân thể của mình bay trong không khí và nàng chìm vào trong cơn mê thiếp.

Đang ngồi đọc lại truyện dài vừa viết xong để sửa lỗi chính tả và dấu hỏi ngã Châu cảm thấy hồi hộp và lo âu. Cảm giác lo âu và hồi hộp này lớn dần lên khiến cho tay chân của anh run rẩy và mồ hôi vã ra trên trán. Anh chợt nghĩ tới Khanh. Nàng đang làm gì? Ở đâu? Có bị chuyện gì không? Hồi tưởng lại chuyện chiếc xe lạ theo dõi mình ở Baton Rouge Châu càng thêm lo âu. Không chịu được anh gọi cho Khanh. Điện thoại bị đứt liên lạc. Điều đó khiến cho anh càng thêm sợ hãi. Thường thường nếu Khanh có bận chuyện không trả lời được thời chuông vẫn reo và voice mail phát ra để cho anh nhắn lại. Đêm này là im lặng. Hoàn toàn im lặng. Thứ im lặng nặng nề báo hiệu việc gì xảy ra cho Khanh. Nhìn đồng hồ đã hơn 12 giờ đêm Châu thở dài. Phải đợi tới sáng mai anh mới có thể gọi sở cảnh sát ở Pearland để hỏi thăm. Sau một đêm trằn trọc, tới sở làm anh gọi thẳng vào văn phòng của Khanh ở Pearland.

Hello...

Châu nghe tiếng đàn ông trả lời.

Thưa ông tôi tên Châu, bạn của Khanh...

Oh... Ông Châu... Cảm ơn ông gọi. Tôi định gọi cho ông mà bận quá. Tôi là Adam...

Linh cảm có chuyện chẳng lành cho người bạn Châu hấp tấp lên tiếng.

Adam... Chuyện gì vậy?

Xe của Khanh bị đặt mìn... May là Khanh chưa có ngồi trong xe...

Khanh có bị gì không?

Khanh bị ngắt xiu... Mới tỉnh lại hồi sáng... Ông đang ở đâu?

Atlanta... Tôi sẽ có mặt ở bên đó chiều nay...

Ok... See you soon...

Adam ngưng nói. Ngồi thờ giây lát Châu gọi người quen làm ở một công ty du lịch. 11 giờ sáng anh lên phi cơ đi Houston.

Khanh mở mắt sau giấc ngủ trưa. Nàng mỉm cười vui sướng khi thấy đôi mắt lá răm đang âu yếm nhìn mình.

Em khỏe?

Nhiều lắm sau khi thấy anh...

Nhẹ hôn lên môi bạn Châu thì thắm vào tai.

Em đau ở đâu chỉ cho anh biết. Anh hôn lên chỗ đau là em sẽ hết liền...

Bật lên tiếng cười nhỏ Khanh không nhỏ.

Chỗ nào cũng đau hết... Anh...

Châu cúi xuống hôn lên trán, má, mắt môi và mái tóc thoang thoảng hương hoa hoàng lan của bạn. Khanh thì thắm.

Em cảm ơn anh đã qua thăm...

Châu cau mày.

Em không cần cảm ơn. Anh tình nguyện mà. Anh sẽ ở lại đây một tuần...

Thấy Khanh mở miệng định hỏi anh tiếp liền.

Anh đã xin phép hăng rồi. Anh cũng gọi cho Hạnh biết. Chùng nào em mới xuất viện?

Không biết... Bác sĩ nói cần scan cái đầu của em để xem có gì trục trặc rồi sau đó ông ta mới cho em về nhà...

Cười cười Châu đùa.

Chụp hình cái đầu của em bác sĩ sẽ thấy cục đá bụi thật bụi ở trong đó. Cục đá nó làm cho cái đầu này bướng và lì...

Vừa nói Châu vừa xoa vào trán khiến cho Khanh cười hắc hắc.

Em đâu có bướng, có lì với anh...

Ở đó mà không bướng... Ở đó mà không lì... Người ta năn nỉ thiếu điều gây cái lưỡi mà tỉnh bơ...

Khanh nhìn người yêu.

Ráng đi... Chùng nào anh gây cái lưỡi lúc đó em sẽ xiêu lòng...

Châu lè lưỡi ra thật dài khiến cho Khanh phải lấy hai tay che mặt và cười hắc hắc. Hơi

lắc lắc đầu Châu cười hỏi.

Em đói bụng?

Khanh lên giọng nhõng nhẽo.

Đói muốn xỉu nè...

Em ăn gì anh đi mua cho. Phở, bún bò Huế, bánh cuốn...

Khanh chép miệng.

Phở... Em thèm ăn phở...

Châu cười.

Anh mua đem về đây rồi anh dứt cho em ăn nghe...

Khanh thì thầm.

Đưa cái mặt đây hôn một chút. Nhớ anh muốn dứt hơi...

Châu cười chìa má cho người yêu hôn xong bước nhanh ra khỏi phòng. Nửa tiếng sau anh trở lại với một gói thức ăn. Mùi phở bốc lên khiến cho Khanh nuốt nước bọt. Nàng cảm thấy phở ngon hơn khi được Châu dứt cho mình ăn.

Bước vào phòng Adam cười ha hả nói đùa khi thấy Châu đang ngồi dứt cho Khanh ăn phở.

" Bà may mắn lắm mới có một helper như ông Châu...

Vừa nói ông ta vừa bắt tay Châu.

" Tôi đã hỏi bác sĩ và ông ta nói ngày mai bà sẽ về nhà. Nhưng bà phải tịnh dưỡng ít nhất nửa tháng...

Khanh cười.

" Nằm nhà nửa tháng buồn chết...

Châu vọt miệng.

" Anh sẽ ở bên em...

Adam cũng nói theo.

" Khanh cần ông ở bên cạnh. Có ông săn sóc Khanh sẽ mau lành bệnh hơn...

Khanh hơi đỏ mặt khi nghe câu nói của Adam. Cười vui vẻ Châu nhìn người yêu.

" Thấy chưa. Adam nói đúng đó. Phải có anh bên cạnh em mới mau hết bệnh...

" Em đâu có cấm anh đâu...

Khanh muốn nói nhiều hơn nhưng vì có Adam đứng đó nên nàng chỉ nói có mấy tiếng rồi nín luôn. Trò chuyện giây lát Adam cáo từ. Châu đưa ông ta ra tận cửa. Nàng thấy hai người đứng ngoài hành lang nói chuyện khá lâu.

Khanh thở hơi dài nhẹ nhõm khi ngồi vào ghế xe. Đợi cho Châu seatbelt mình xong xuôi nàng mới lên tiếng.

" Cực anh chưa... Bây giờ anh còn ham nuôi bệnh em nữa không...

Hôn nhẹ lên má người yêu Châu cười.

" Còn... Còn ham dài dài... Anh còn muốn ở bên em để nuôi em lúc già nua nữa...

Khanh cười hắc hắc.

" Anh nuôi em hay là em nuôi anh. Lúc em già thời anh lụm cụm rồi anh ơi...

Châu bật thành tiếng cười trong lúc lái xe ra khỏi bệnh viện. Dưới sự chỉ đường của Khanh anh lái xe chậm chậm trên xa lộ rồi quẹo vào con đường nhỏ. Qua hai lần quẹo nữa anh mới thấy ngôi nhà của Khanh hiện ra. Đậu xe vào nhà chứa xe xong anh mở cửa dìu người yêu vào tận phòng ngủ mới trở ra xe mang các thứ lật vật vào nhà. Có lẽ mệt mỏi nên Khanh ngủ liền sau khi nằm lên giường. Phần Châu ra nhà bếp để nấu bữa cơm chiều.

" Anh nấu cái gì mà thơm vậy anh?

Châu mỉm cười quay lại khi Khanh vừa ôm mình vừa hỏi.

" Cháo cá... Anh nấu cháo cá cho em ăn...

Ngả đầu lên vai người yêu Khanh thì thầm.

" Em thương anh...

Xoay người lại Châu vòng tay ôm lấy người bạn tình của mình. Nhìn sâu vào đôi mắt nâu chứa chan tình cảm anh nói bằng giọng dịu dàng.

" Anh cảm ơn em đã thương anh. Tình thương của em làm cho đời sống của anh nhiều ý nghĩa hơn... Anh hạnh phúc bên em...

Nói xong Châu hôn lên mắt của người bạn tình. Khanh mỉm cười vòng tay quanh cổ. Hiểu ý Châu lắc đầu.

" Em còn mệt... Bây giờ em ngồi xuống đi... Anh lấy cháo cho em ăn...

Hai người vừa húp cháo nóng vừa thủ thỉ tâm tình với nhau xong kéo ra phòng khách. Vừa ngồi xuống sofa Châu lên tiếng.

" Anh thích nghe nhạc...

Khanh mỉm cười. Nàng không hiểu tại sao Châu lại thích nghe nhạc mỗi khi ngồi ở tại phòng khách nhà nàng. Tuy thắc mắc nhiều lần song nàng chưa có dịp để hỏi. Mãi cho tới hôm nay nàng mới cười hỏi.

" Tại sao anh thích nghe nhạc mỗi khi ngồi ở phòng khách nhà em?

Châu cười cười.

" Có ba lý do chính. Thứ nhất là sự yên tĩnh. Mình không thể thưởng thức âm nhạc ở một nơi ồn ào huyên náo. Thứ nhì là phong cảnh. Phòng khách nhà em có cửa sổ nhìn ra khung trời rộng để mình có thể tưởng tượng và mơ mộng. Thứ ba là dàn stereo của em hay ở chỗ không cũ quá mà cũng không mới quá. Nhiều người tưởng surround sound hay chứ thật ra nó lại làm biến đổi tính trung thực của âm thanh...

Khanh cười chưa kịp nói Châu tiếp liền.

" Còn một lý do quan trọng nhất mà anh chưa đề cập là em...

Hơi tựa đầu vào vai người bạn tình Khanh thì thầm.

" Em thời sao?

" Em là người biết thưởng thức nhạc...

Khanh ngả ngửa vào lòng người yêu.

" Em cũng là người biết thưởng thức anh nữa...

Châu gật đầu khi nghe Khanh nói đùa. Nhìn xuống anh thấy đôi mắt nâu long lanh. Đôi môi ướt hé mở. Khuôn mặt trắng xanh hơi có vẻ mệt mỏi nhưng vô cùng quyến rũ ở nét hơi có vẻ mệt mỏi vì vừa qua cơn chấn động của sự chết hụt. Có lẽ cái cảm tưởng mình vừa chết hụt khiến cho nàng cảm thấy yêu đời và yêu người hơn.

" Anh ơi...

Giống như con mèo con làm nũng Khanh rút vào lòng người bạn tình để tìm lấy sự che chở và hơi thở nồng nàn của tình yêu. Châu cúi xuống. Hai khuôn mặt thật gần. Hơi thở rộn ràng. Nụ hôn đến trong sự hòa hợp dịu dàng và cảm thông tuyệt vời.

1 giờ trưa. Nằm dài trên sofa Châu nhìn ra khung cửa sổ. Nắng vàng rực. Trời xanh. Nhạc thật buồn. Lời ca như thở than của một người mãi mê tìm lại quá khứ êm đềm.

- Ta gặp nhau một chiều nắng quê hương

Áo em vàng như màu nắng sân trường

Ta mang nắng nhốt vào lớp học

Lúc tan trường thả nắng tung tăng

Nắng ở đây lai màu Mỹ lai Tây

Áo ai vàng theo màu nắng phương này

Ta thao thức thấy là mơ ngủ

Nắng lên rồi sao lòng giá băng thay

*Hồi anh em ai nhớ màu nắng cũ
Nhấp cùng ta vài ngụm đắng đời thay
Ta kiên nhẫn ngồi bên bờ thất vọng
Vẫn chờ trông ngày thấy nắng Việt Nam*

*Thôi từ đây thôi đành tắt trong nhau
Nắng sân trường êm đêm phút ban đầu
Bay theo hướng gió nào xa lạ
Trái tim người nhẹ hẫng như mây*

*Ta gặp nhau một chiều nắng Cali
Nắng khô tan em từng lá nhu mì
Ta chưa xót đứng nhìn rơi rụng
Nắng phai lòng hay lòng cỏ phai...*

Thở dài Châu bỏ quyển sách xuống. Anh nghe lòng mình chùng xuống vì những lời than đó. Đứng dậy đi lang thang trong phòng khách anh dừng lại trước tủ sách bằng gỗ đỏ của Khanh. Anh hơi cau mày khi thấy bụi bám đầy trên kệ và các cuốn sách nằm ngổn ngang không đúng theo thứ tự. Lôi hết các quyển sách đặt xuống thăm xong anh vào nhà bếp nhúng nước ướt cái khăn lau rồi bắt đầu lau từng ngăn một. Đang lau đột nhiên một vật đập vào mắt Châu. Đó là vật gì màu đen nhỏ bằng cái nút áo nằm trên tường. Tò mò và ngạc nhiên anh cầm lấy mới biết nó được gắn dính vào vách tường. Sợ dĩ không ai thấy vì nó bị các quyển sách che kín. Mân mê vật lạ trong tay giấy lát anh đem lại để trên mặt bàn kính để khi nào Khanh thức dậy sẽ hỏi nàng cho biết.

" Hi anh... Anh làm gì vậy?

" Anh lau tủ sách cho em. Bụi lắm...

" Tội anh quá... Anh làm chi cho cực...

Cười cười Châu tới ngồi cạnh người yêu nơi sofa.

" Anh có pha nước đá chanh. Anh lấy cho em một ly...

Khanh gật đầu. Nàng có vẻ tươi tỉnh và khỏe khoắn hơn ngày hôm qua. Đặt ly nước đá chanh trước mặt người yêu, ngồi xuống cạnh nàng Châu hồi nhỏ.

" Em còn mệt?

Hớp ngụm đá chanh Khanh lắc đầu.

" Em cảm thấy khỏe nhiều... Nhờ anh đó...

Châu cười. Cầm vật lạ lên anh đưa ra trước mặt Khanh.

" Anh lau tủ sách và anh thấy cái này gắn trên tường. Anh không biết nó là cái gì nên tính hỏi em...

Khanh cầm cái vật lạ nhỏ bằng nút áo lên ngắm nghía rồi cau mày nghĩ ngợi. Một ý tưởng bừng sáng trong óc khiến cho nàng hấp tấp nhấc điện thoại. Châu nghe nàng thì thầm với người ở đầu dây bên kia một câu thật gọn.

" Hi Adam... Nhà của tôi đã bị nghe lén...

Gác điện thoại về chỗ cũ Khanh kéo Châu vào góc phòng xa xa.

" Vật mà anh thấy là cái máy mike nhỏ xíu mà kẻ nào đó gắn vào tường để nghe lén...

Châu trợn mắt.

" Như vậy mình nói chuyện là hẳn nghe hết...

Khanh gật đầu thật nhanh.

" Em đã gọi cho Adam. Ông ta sẽ có mặt với Jim và Bob. Họ là hai chuyên viên của sở cảnh sát...

Chỉ hai mươi phút sau Adam, Jim và Bob xuất hiện. Cả ba đều mặc thường phục. Khanh thì thầm với ba nhân viên của mình. Châu thấy Jim và Bob lấy ra một cái máy nhỏ rồi họ bắt đầu đi vòng vòng quanh phòng khách. Lát sau họ vào nhà bếp. Khi họ tới gần chiếc bàn ăn thì cái nút màu xanh chợt nhấp nháy liên tục và tiếng bíp bíp vang lên lớn hơn và nhanh hơn. Jim khom người nhìn xuống dưới gầm bàn rồi đưa cho Khanh cái mike giống như cái mà Châu đã lấy được. Trong lúc Jim và Bob đi khắp mọi nơi trong nhà Adam gọi điện thoại cho về sở xếp đặt một cuộc truy tìm ra chỗ mà gian phi đặt máy

móc để nghe lén. Bob và Jim còn tìm ra một cái mike thứ ba đặt trong phòng ngủ của Khanh. Đúng nói chuyện với Khanh hồi lâu Adam cùng Jim và Bob mới ra về. Trở lại phòng khách Khanh cười nói với Châu.

"Đưa cái mặt của anh đây cho em thưởng. Nhờ anh mà họ mới tìm ra..."

"Họ có bắt được gian phi chưa?"

"Adam đang xếp đặt để tóm cổ hắn. Hắn phải đậu xe gần đây thời mới có thể thu nhận tín hiệu của mấy cái máy thu âm phát ra..."

"Em nghĩ ai là thủ phạm?"

"Em không biết nhưng em đoán người đặt máy nghe lén có liên hệ với người gọi điện thoại cho em bởi vậy nó mới nghe hết những gì anh và em nói chuyện với nhau. Hắn còn biết chuyện em ăn mỗi ngày một bữa để giữ eo cho thân hình trẻ như gái còn xuân nữa..."

Châu im lìm như suy nghĩ chuyện gì. Thấy thế Khanh hỏi nhỏ.

"Anh suy nghĩ chuyện gì?"

Nhìn người yêu giây lát Châu từ từ thốt.

"Trước khi gặp anh em có quen người nào không?"

Khanh cau mày khi nghe Châu hỏi.

"Quen thời cũng có quen nhưng... Anh ghen à?"

Châu lắc đầu.

"Anh không có ghen nhưng anh cần hỏi cho biết bởi vì anh nghĩ người đặt máy nghe lén trong nhà em phải là một trong những người quen của em. Hắn cũng là người phải nói được tiếng Việt. Hắn là người Việt..."

Khanh gật đầu. Nàng nghĩ Châu có lý. Phải là người Việt thời hắn mới nghe được những lời nàng trò chuyện với Châu. Đồng thời người đặt máy nghe lén với người gọi điện thoại hẹn gặp nàng ở nhà hàng Hương Giang cũng là một người. Ngoài ra kẻ đặt mìn trong xe của nàng cũng có thể là hắn hoặc đồng lõa của hắn. Ai là người quen của mình lại đột nhập vào nhà mình để đặt máy nghe lén? Hắn làm chuyện đó với mục đích gì? Hắn có liên hệ như thế nào với George?

Đang suy nghĩ Khanh ngược lên và thấy Châu đang nhìn mình tủm tỉm cười.

" Hấn nói đúng đó. Em trông còn trẻ và xinh như gái còn xuân...

Nghe người bạn tình diều Khanh đỏ mặt. Nàng chưa kịp nói gì Châu cười lớn.

" Tối nay anh phải đo cái eo của em xem nó có giống như gái còn xuân...

Châu rũ ra cười khiến cho Khanh đỏ mặt ngoe nguẩy đi vào phòng. Không tha Châu bước theo sau lưng.

" Anh đi theo em làm chi?

" Để nhìn cái eo như gái còn xuân của em...

" Em già rồi...

Châu cười hắc hắc.

" Em không nghe ông bà mình nói sao. Trai ba mươi tuổi thời già. Gái bao nhiêu tuổi mặn mà bấy nhiêu...

Không nhịn được Khanh ré lên cười.

" Anh xạo ời là xạo... Em chỉ nghe người xưa nói câu là " Trai ba mươi tuổi vẫn còn son. Gái ba mươi tuổi đã toan về già

Vòng tay ôm eo ếch của người bạn tình Châu nói trong tiếng cười.

" Chỉ nhìn cái eo của em là anh biết em còn mặn mà...

Ré lên cười hắc hắc Khanh lắc đầu.

" Không được... Bác sĩ dặn em là phải kiêng cử cái vụ ấy một tháng...

" Xạo... Anh đâu có nghe bác sĩ dặn...

" Thiệt mà... Em nói thiệt đó... Anh ráng nhịn đi...

Buông mình xuống nệm Châu cười chúm chím.

" Em thưởng anh đi rồi anh sẽ giúp em tìm ra ai là người đã đặt máy nghe lén trong nhà em...

Khanh nhìn người yêu đăm đăm.

" Không... Anh nói trước đi... Anh nói cho em nghe đi... Please...

Khanh kéo dài tiếng p...lea...se... khiến cho Châu bật cười.

" Trong số những người quen có người nào si, mê em nhất. Em ráng nhớ tên...

Khanh vắn.

" Chuyện mấy người si em, mê em có mắc mớ gì tới chuyện nghe lén hay đặt mìn...

Ngừng lại giây lát Khanh đùa.

" Anh nên nhớ trong số những người si em, mê em có anh nữa...

Khanh cười hắc hắc. Châu gật đầu.

" Đúng. Em phải kể tên anh luôn. Em từng là nhân viên của ban truy tầm chắc em biết một phương pháp cổ điển nhưng tới bây giờ người ta vẫn còn áp dụng trong các cơ quan như cảnh sát, công an và tình báo vì nó chính xác và hiệu quả. Đó là phương pháp chọn lọc, phân tích và loại trừ. Đúng không?

Chậm chậm gật đầu Khanh cười nhẹ như muốn khuyến khích cho Châu nói tiếp.

" Đầu tiên người ta lập ra một danh sách ghi tên tất cả ai được tình nghi là thủ phạm. Sau khi hoàn tất danh sách này người ta mới bắt đầu tìm kiếm manh mối về vụ án như tang chứng, nhân chứng, giờ giấc của các nghi can... Khi có đủ mọi thứ người ta mới bắt đầu giai đoạn phân tích các dữ kiện để đi tới chuyện loại trừ dần dần các nghi phạm. Người nào còn lại cuối cùng trong danh sách thời kẻ đó được xem như là thủ phạm...

Khanh cúi xuống hôn lên trán người yêu. Châu cười hà hà.

" Em còn nhớ anh nói với em anh là nhân viên an ninh tình báo trong quân đội. Ngoài ra anh còn là một người viết văn. Anh đọc nhiều truyện loại mystery của Mỹ...

Đợi cho Châu dứt lời Khanh mới cười nói như ra lệnh mà cũng như cợt đùa.

" Đưa cái mặt đây...

" Chi vậy?

" Em thưởng cho anh...

Châu lắc lắc đầu.

" Không cần em thưởng bởi vì những sự việc xảy ra làm cho anh cảm thấy hứng thú muốn tìm ra hung thủ. Ai là người si mê em nhất trong số những người quen biết với em.

Cố gắng nhớ lại đi...

Khanh từ từ ngồi xuống giường. Lát sau nàng chậm chậm lên tiếng.

" Hồi còn là nhân viên trong ban truy tầm của sở cảnh sát Houston em có quen một người. Hắn tên Vinh, là undercover agent . Hắn rất thích em. Nhiều lần hắn mời em đi ăn trưa, ăn tối và đi chơi với nhau. Mới đầu em đi vì nghĩ hắn cũng là người Việt như mình. Nhưng có một lần ăn tối xong hắn tỏ tình nói hắn thương em. Em trả lời là em xem hắn như bạn thôi chứ thương yêu thời không có thương yêu. Từ đó em từ chối không đi ăn với hắn nữa. Tuy vậy hắn vẫn còn theo đuổi em. Hắn mua quà sinh nhật, giáng sinh cho em và sau này vẫn gọi điện thoại nói chuyện và tán tỉnh em hoài...

Châu cười hỏi.

" Tại sao em không thương hắn?

Khanh lườm người yêu khi nghe câu hỏi này.

" Ai mà biết. Có người mình mới gặp một lần là mình có cảm tình rồi thời cũng có người dù gặp mặt hàng ngày mà mình cũng không thương...

Ngừng lại mỉm cười Khanh xia ngón tay trở vào trán Châu.

" Như trường hợp anh vậy đó. Mới nhìn cái bản mặt thấy ghét của anh là em có cảm tình liền. Bởi vậy em mới kiếm cớ hẹn anh...

Châu cười ngất.

" Em nói hơi lạ. Nhìn cái bản mặt thấy ghét của anh mà em lại có cảm tình liền. Thôi trở lại chuyện mấy người mê em. Còn người nào nữa không?

" Còn... Ông này bằng tuổi với em. Ông thích em lắm. Ông tốt và giúp đỡ em nhiều lắm. Mới đây ông ta bỏ Houston để lên Denver ở gần con cái...

" Còn ai nữa?

" Còn hai ba người nhưng em nghĩ họ thích em chứ không si mê em. Họ thích vì tính em vui vẻ, thân thiện và hay giúp đỡ đồng hương mỗi khi họ có điều gì cần giúp đỡ...

Châu gật gù.

" Như vậy chỉ có một người đáng nghi ngờ là Vinh. Hắn đang làm gì và ở đâu?

" Hắn vẫn còn làm cảnh sát ở Houston. Còn nhà thời lâu quá em không có liên lạc nên không biết nhưng em có thể tìm ra...

Trầm ngâm suy nghĩ thật lâu Châu mới từ từ nói với người yêu.

" Vinh là undercover agent cho nên hẳn biết cách thức làm việc của cảnh sát. Hẳn biết cách xóa bỏ manh mối và vết tích. Ba yếu tố sau đây khiến cho anh nghĩ Vinh có thể là thủ phạm. Thứ nhất Vinh là người si mê em bởi vậy hẳn mới đặt máy nghe lén. Hẳn muốn nghe giọng nói của em...

Châu nhấn mạnh ở câu cuối cùng. Khanh rung mình vì sợ cũng có mà xấu hổ cũng có. Cứ nghĩ tới chuyện bị người khác nghe được những gì riêng tư và thầm kín nhất nàng cảm thấy ghét Vinh vô cùng.

" Thứ nhì hẳn là cảnh sát. Phải là kẻ trong nghề hẳn mới biết rõ đường lối hoạt động, cách thức điều tra để tìm cách xóa bỏ vết tích và manh mối... Thứ ba Vinh là người Việt. Chỉ có Vinh mới nghe và hiểu những gì chúng mình nói chuyện với nhau để sau này hẳn chọc ghẹo em bằng cách lập lại nguyên văn câu nói của em...

Nói tới đây Châu bỗng nhiên cười rộ lên khiến cho Khanh ngạc nhiên.

" Sao tự nhiên anh cười? Anh cười cái gì?

" Anh cười vì câu nói của em. Cho anh xem cái eo con gái còn xuân của em đi. Please...

Châu kéo dài chữ pl...ea...se... khiến cho Khanh đỏ mặt ngồi làm thinh.

" Ngày mai em sẽ gặp Adam để trình bày với ông ta về ý kiến của anh. Bây giờ... Bây giờ...

Châu đỡ lời người yêu.

" Bây giờ em thương anh phải không. Tự nãy giờ anh suy nghĩ nhưc cả đầu...

Cười hắc hắc Khanh vòng tay ôm lấy người yêu. Căn phòng chìm vào im lặng ngoại trừ tiếng cười ngập tràn hạnh phúc của Khanh.

Kỷ niệm mùa sương

Chương 10

Beach City. Khanh và Châu ngồi cạnh nhau trên thảm cỏ xanh. Gió chiều man mát thổi vài sợi tóc của Khanh bay vào mặt của Châu. Sóng vỗ miên man.

" Anh nghĩ gì?

Khanh lên tiếng. Châu cười và Khanh thấy nụ cười của người bạn tình buồn ngu ngơ.

" Anh nhớ lại những ngày ở Subic Bay... Chiều chiều anh hay ra bãi biển ngồi nhìn về hướng quê nhà để nhớ và khóc...

Khanh đưa tay ra nắm lấy bàn tay của Châu. Giữ bàn tay của người yêu nàng ngả đầu vào vai và thì thầm.

" Em thương anh...

Châu rung rung. Mùi hoa hoàng lan trên tóc hòa với hơi thở thành mùi hương là lạ làm anh ngất ngây và say đắm dịu dàng như buổi sáng hôm qua khi thức giấc nhìn Khanh nằm ngủ say sưa.

" Biển đẹp...

Khanh buột miệng khi nhìn những lượn sóng nhấp nhô ngoài xa.

" Hồi nhỏ em có đi Vũng Tàu?

Khanh lắc đầu.

" Em ở Sài Gòn mà nhà quê lắm. Nhà ở Phú Nhuận mà Ngã Tư Bảy Hiền em còn chưa biết nữa huống chi là Vũng Tàu...

Châu quay nhìn người tình với ánh mắt nhiều thương mến hơn cột dừa.

" Anh yêu cái nhà quê của em...

Châu hôn nhẹ vào đôi mắt màu nâu mà đôi khi anh đọc được sự vui sướng song thấp thoáng nét lo âu và ưu tư. Khanh cười cười nhìn người đàn ông mái tóc có hai màu mà chỉ một lần gặp gỡ đã ở lại trong hồn mình.

" Biển ở đây gọi cho em nhớ tới Hội An... Lúc em còn bé ba em hay dẫn em ra sông tắm. Người dạy cho em bơi, em lặn. Bơi vậy em bơi giỏi lắm. Anh biết bơi không?

Châu cười lắc đầu.

" Không... Nếu rớt xuống nước là anh ôm eo ếch em nha...

Khanh ré lên cười sặc sụa.

" Ngày mai mình đi tắm biển để em tập cho anh bơi. Đàn ông mà không biết bơi người ta cười chết... "

Châu nghiêng người thì thâm vào tai người tình. Không biết anh nói gì mà Khanh đỏ mặt vừa cười hắc hắc vừa lắc đầu rồi đưa hai tay lên bịt tai của mình lại như không muốn nghe thêm nữa. Đôi tình nhân mãi mê nói chuyện, cười đùa nên không để ý thấy một người đàn ông đứng cách họ xa xa. Người này đội nón, mang cái máy ảnh lớn có gắn ống kính dài. Hắn đưa máy lên ngắm nghía như chụp cảnh biển khơi. Tuy nhiên nếu để ý thỉnh thoảng hắn lại nhăm về phía chỗ đôi tình nhân đang ngồi và chụp liên tiếp mấy lần. Khi nắng lên ngang đỉnh đầu đôi tình nhân đi về hướng phố hắn cũng lẳng lẳng theo sau.

Hạnh nhìn trân trân bức ảnh. Đó là bức ảnh của hai người đang ôm nhau. Người đàn ông chính là Châu, chồng của nàng. Còn người đàn bà kia trông trẻ đẹp và có khuôn mặt rất quyến rũ. Hạnh có cảm tưởng máu trong người của mình sôi sùng sục và hơi thở như tắt nghẹn khi thấy ánh mắt âu yếm của Châu đang nhìn người đàn bà. Nàng đã thấy ánh mắt đó hơn hai mươi lăm năm về trước lúc nàng và Châu còn yêu nhau say đắm. Có điều gì xảy ra khiến cho Châu thay đổi? Có cái gì đã làm cho Châu quên mất nàng? Người đàn bà tên Khanh này có điểm gì đặc biệt để làm cho Châu yêu thương tới độ quên mất nàng? Khanh đã làm gì để lấy mất Châu của nàng? Hàng trăm câu hỏi, hàng ngàn nghi vấn quay cuồng trong trí khiến cho Hạnh ngồi thừ ra. Tay chân của nàng hầu như tê liệt và trí óc hầu như đông đặc lại trong trạng thái giận, tức, tự ái và ghen tuông. Không thể được. Không thể được. Hạnh lẩm bẩm. Dù yêu hoặc không yêu Châu, nàng cũng không muốn chồng của mình thuộc về người khác, bất cứ người đàn bà nào, nhất là người đó lại là Khanh. Đâu có như thế được. Nàng không thể mất Châu một cách nhanh chóng và dễ dàng. Hạnh ước gì Châu đang ngồi trước mặt nàng để cho nàng đặt câu hỏi hoặc thăm vấn chồng một cách chi tiết hơn. Hạnh nhìn bức ảnh thứ nhì. Châu đang ôm eo ếch của Khanh. Nhìn ánh mắt tình tứ, long lanh của Khanh, Hạnh cảm thấy mắt mình tối sầm lại, hơi thở đứt nghẹn và tay chân run lẩy bẩy. Bức ảnh thứ ba mới làm cho Hạnh tức tối. Đó là bức ảnh chụp Khanh mặc áo tắm. Dù đang ghen, đang giận, đang tức; Hạnh cũng phải công nhận và khen Khanh có thân hình đẹp, sexy và quyến rũ. Nàng nghĩ có lẽ vì vậy mà Châu mới say mê Khanh. Đàn ông nào lại không mê sắc đẹp của đàn bà. Hai mươi lăm năm nay sống trong sung sướng về tinh thần lẫn vật chất, nàng hầu như quên mất một điều quan trọng là ngoài chuyện làm vợ, nàng phải đóng thêm một vai trò khác tế nhị hơn. Đó là vai trò của một người bạn và nhất là một người tình. Châu không phải là một người đàn ông bình thường. Anh là một con người bất bình thường vì ngoài chuyện cơm áo, ái ân anh còn cần thêm sự hiểu biết, chia sẻ và cảm thông của nàng. Chồng nàng là một người lẳng mạn, mơ mộng và nhiều đam mê. Châu sống nhiều về tình cảm, một lãnh vực mà nàng ít khi muốn đặt chân vào. Có thể cái tín ngưỡng mà nàng hấp thụ từ nhỏ đã cản ngăn nàng không được khám phá ra cái đẹp của mộng mơ, cái hay ho của lẳng mạn và đam mê. Có thể bản tính của nàng không thích suy tư, mơ mộng. Điều đó cũng bình thường và không có gì rắc rối nếu chồng nàng là một kẻ bình thường. Đằng này Châu viết văn, say mê văn chương nghệ thuật. Mơ mộng, lẳng mạn và suy tư là ba tính chất không thể tách rời khỏi Châu. Không có ba thứ đó Châu sẽ chết như cây thiếu nước. Bây giờ Hạnh mới biết là nàng không hiểu chồng, không chịu tìm hiểu người chồng của mình. Nàng cứ nghĩ một cách đơn giản là hai người yêu nhau, chung sống, có con cái, nuôi

dưỡng chúng nó nên người, cố gắng làm sao để không phải lo lắng về vật chất, không bệnh hoạn đau yếu.

Thế thôi. Bây giờ nàng mới cảm nhận là đời sống phức tạp, tâm tình của con người đầy mâu thuẫn và nhiều khê. Nó hoàn toàn không giống như nàng nghĩ. Nàng sợ sẽ mất Châu bởi vì nàng linh cảm một điều là Châu đã tìm được người đàn bà lý tưởng. Người đàn bà có thể đóng ba vai trò là người bạn, người tình và người vợ. Nàng chỉ có hai. Nàng không thể đóng vai một tri kỷ của Châu. Hạnh khóc khi nghĩ tới điều đó. Nàng tự hỏi giờ này Châu đang ở đâu? Làm gì? Đang cười? Đang trò chuyện? Đang tâm tình? Đang thủ thi? Hay đang cười đùa với Khanh. Châu quên mất nàng. Châu thực sự bước ra khỏi đời nàng. Hạnh ôm mặt khóc âm thầm. Mất Châu rồi nàng sẽ làm gì? Ngôi nhà sẽ rộng thêm, trống vắng thêm khi chỉ có mình nàng. Nếu Châu đi xây tình mới nàng sẽ làm gì để lấp đầy khoảng trống bơ vơ và đơn độc. Nếu Châu bỏ nàng theo tiếng gọi của tình yêu nàng sẽ ra sao. Có một điều mà nàng biết rõ là nàng không thể cản ngăn Châu yêu. Nàng không thể cấm Châu thương tưởng tới người khác dù đang sống với nàng. Nàng chỉ có thể giữ người muốn ở chứ không thể giữ được người muốn đi. Qua màn nước mắt Hạnh thấy được nỗi buồn rầu và cô đơn. Hai mươi mấy năm qua nàng không thấy, không biết được một điều là Châu đã sống trong cô đơn và anh đã âm thầm chịu đựng.

Mặc dù Châu không muốn nhưng Khanh nhất định bắt anh phải trở về Atlanta ngày mai. Để cho Châu an tâm là mình khỏe mạnh nàng thức dậy sớm sửa soạn đi làm. Khi mở cửa hông vào nhà xe nàng thấy Châu ngồi trên ghế lái.

" Anh đi đâu vậy?

" Anh chở em đi làm rồi chiều anh đón em về. Em còn bệnh lái xe rồi có gì nguy hiểm lắm. Không những nguy hiểm cho em mà còn nguy hiểm tới người khác...

Gật đầu không nói Khanh mở cửa ngồi xuống ghế. Xe từ từ lùi ra đường. Quanh co hơi lâu Châu mới tới sở cảnh sát.

" Khi nào muốn về nhà em gọi anh tới đón...

Cười với người bạn tình Khanh thông thả đi vào cửa. Châu nhìn theo vóc dáng mảnh mai của Khanh. Hôm nay nàng mặc thường phục. Skirt màu xanh đậm, áo sơ mi trắng ngắn tay khiến cho nàng trông trẻ trung và vui tươi. Cái skirt bó gọn cái mông tròn trịa, xinh xắn phủ trên đôi chân dài với cổ chân mუმ mუმ tạo thành nét quyến rũ là lạ.

Trên đường trở về nhà Châu tạt vào chợ Việt Nam để mua thức ăn. Anh muốn làm món bò cuốn là cốt. Anh muốn gợi lại kỷ niệm lần đầu tiên gặp nhau. Anh muốn làm nghề sĩ cuốn bánh tráng cho Khanh. Đang chăm chú lựa hai bó lá cốt Châu ngẩng đầu lên khi nghe tiếng tăng hắng rồi giọng nói trầm và khàn vang lên.

" Xin lỗi anh... Chắc anh cũng tính làm món bò cuốn lá lốt?

Châu cười nhìn người đàn ông trạc tuổi mình, đeo kính mát, tóc cắt tỉa gọn gàng và ăn mặc tươm tất.

" Anh đoán đúng. Lâu quá không có ăn thành ra nhớ...

Châu nói một câu vô thưởng vô phạt với một người đồng hương mới gặp lần đầu.

" Tôi cũng vậy. Bận bịu với sinh kế thành ra lắm khi mình cũng quên. Bữa nay ghé đây mua lá lốt cho bà nhà làm rồi mình gọi bạn bè lai rai vài chai...

Châu cười.

" Tôi xong rồi... Mời anh...

" Cảm ơn anh... Chắc anh cũng ở quanh đây...

" Dạ nhà tôi cũng không xa đây lắm...

Người đàn ông lạ đưa tay ra cười nói.

" Tôi tên An. Hân hạnh được biết anh...

" Tôi tên Châu thưa anh... "

An tỏ ra là một người vui vẻ và bất thiệp. Anh bắt chuyện liên tiếp. Riêng Châu cũng không có gì gấp nên cũng trò chuyện một cách thân mật. Hai người đi song song ra bãi đậu xe. An theo Châu tới tận xe mà chưa chịu từ giã. Đợi cho Châu ngồi vào ghế lái xong anh còn đứng nói.

" Hay là tôi mời anh tới nhà tôi chơi cho biết...

Châu cười.

" Cảm ơn lời mời của anh nhưng tôi lỡ mời một người bạn tới nhà thành ra... Để khi khác tôi sẽ làm phiền anh...

Vì ngồi trong xe nên Châu không thấy được An hơi khom người làm như buộc lại sợi dây giày và gắn một vật gì nhỏ và tròn như cái nút áo vào dưới lườn xe của mình.

" Dạ chào anh. Khi khác mình gặp lại...

Chiếc xe từ từ lăn bánh. Châu không thấy được nụ cười lạ của An.

Khanh hỏi khi ngồi vào ghế.

" Anh chờ em có lâu không?

" Anh mới tới chừng năm phút. Em mệt không?

" Dạ không... nhưng đói bụng...

" Vậy hả... Anh đưa em về nhà nghỉ một một chút rồi mình đi ăn...

" Mình đi ăn ở đâu hả anh?

Châu cười cười.

" Anh vừa tìm ra một nhà hàng mới mở. Nó nhỏ nhưng kín đáo và thức ăn cũng không tệ lắm. Họ có món thịt bò nướng lá lốt...

Khanh nhìn người tình. Nàng đọc thấy trong mắt anh một cái gì là lạ.

" Bộ anh tính làm nghệ sĩ cuốn bánh tráng nữa à...

Châu bật thành tiếng cười vui.

" Ừ hử... Anh là nghệ sĩ cuốn bánh tráng của em mà...

Cười hắc hắc Khanh xoay người hôn lên má người yêu.

" Chưa đủ đâu... Anh còn phải cuốn nhiều thứ nữa...

Xe queo vào đầu ngõ. Châu lái xe chậm chậm rồi ngừng trước thùng thơ. Trao cho Khanh một phong bì màu vàng to tướng anh cười.

" Ông văn sĩ của em gửi quà cho em đó...

Khanh cười nhẹ.

" Ông LSC khôn lắm. Ông gửi sách cho em đọc để làm cho em thiếu nợ ông. Thiếu nợ là phải trả nợ. Gì chứ nợ tình khó trả lắm anh ơi...

" Ông đâu có đòi đâu mà em lo...

Khanh thở dài.

" Ông không đòi nhưng em cảm thấy em có bốn phận phải trả nợ. Tính em sòng phẳng...

Châu cười im lặng đậu xe nơi driveway. Hai người đi vào nhà theo cửa trước. Hít hít mũi Khanh cười hỏi.

" Anh nấu cái gì mà thơm vậy?

" Anh biết em đói bụng nên mời em đi ăn ở quán ông Châu...

Khanh bật cười ròn tan.

" Xạo... Em biết rồi... Anh làm bò nướng lá lốt...

Châu cười ha hả.

" Mũi em thính thật. Em thay quần áo đi để anh dọn bàn...

Cười chum chím Khanh đi thay quần áo. Dù ở trong phòng ngủ nàng cũng ngửi được mùi thịt bò bay thơm phứt. Trở ra phòng ăn nàng thấy trên bàn bày đủ thứ như một đĩa rau thơm, bún, khế với chuối chát, nước mắm. Bên cạnh là cái lò nướng nhỏ có ba xâu thịt bò cuốn lá lốt đang bốc khói kêu xèo xèo.

" Thơm quá...

Đưa mũi ngửi Khanh hít hít mấy lần rồi kêu nhỏ.

" Thơm quá... Em đói bụng quá...

Châu cười đùa.

" Em ăn ít thôi để giữ eo...

Khanh nhong nhẹo.

" Hông... Em không muốn giữ eo nữa... Em thèm em ăn cho đã thèm... Anh cuốn được cuốn nào chưa...

Châu lắc đầu cười đẩy cái đĩa có hai cuốn bánh tráng sang cho người yêu. Vừa ăn Khanh vừa nói.

" Adam nói cho em biết là sở cảnh sát Houston đã bí mật theo dõi mọi hoạt động của Vinh một cách chặt chẽ. Ngoài ra mình với họ cũng đang ráo riết truy lùng tông tích của George. Ngày hôm qua có người báo cáo là đã thấy hấn xuất hiện ở Texas City. Tuy nhiên nhân viên của em khi tới đó lại không tìm thấy hấn...

Châu trầm ngâm không nói. Nhắc lấy xôi bò nướng lá lốt anh gở ra từng cái một đặt lên đĩa có sẵn miếng bánh tráng với bún, rau thơm xong từ từ cuộn lại thành một cuốn nhỏ. Tất cả động tác của anh thật chậm và thong dong như anh đang bận tâm suy nghĩ chuyện gì.

" Em có hình của Vinh không?

Khanh liếc nhanh người yêu vì câu hỏi này.

" Không... Em đâu có ưa hấn đâu mà giữ hình hấn làm gì. Nếu anh muốn xem em gọi vào số bảo nhân viên mail cho em...

Châu gật đầu cười.

" Em ăn no đi. Ăn xong rồi làm cũng được...

" Anh ăn đi... Anh chưa ăn mà...

Châu cười cầm lấy một cuốn chấm vào chén nước mắm rồi đưa lên miệng cắn một cái.

" Ngon... Người nào nghĩ ra món bò nướng lá lốt này đáng được dân chúng ghi ơn. Họ là anh hùng vô danh...

Khanh cười thầm vì ý nghĩ của người yêu. Quen nhau lâu nàng biết Châu là một người đôi khi có ý nghĩ vượt ngoài sự bình thường. Nếu gặp người không hiểu họ sẽ nói anh khủng.

" Em ở đây lâu chắc em quen nhiều người lắm?

Khanh nhìn người yêu khi nghe câu hỏi dò này.

" Anh hỏi có ý gì?

Châu cười nhẹ.

" Hồi sáng này trên đường về nhà anh có ghé chợ để mua lá lốt. Anh có gặp một người đồng hương tên An. Anh ta khoảng từ năm mươi lăm tới sáu mươi. Vui vẻ và hỏi chuyện lung tung. An mời anh tới nhà chơi nhưng anh từ chối...

" Em không có quen ai tên An. Anh có nói là anh quen với em không?

Châu lắc đầu.

" Anh ta không hỏi và anh cũng không nói... Chỉ có một điều anh để ý là anh ta cứ liếc anh hoài. Đường như...

Châu ngừng lại uống ngụm rượu chát. Khanh cũng im lặng ăn. Hai người như đang theo đuổi ý nghĩ của mình. Đang ăn Khanh chợt ngừng lại để gọi điện thoại vào trong sổ.

" Họ sẽ gửi cho em hình của Vinh...

Chừng mười phút sau Khanh mở laptop của mình đoạn nói với Châu.

" Đây nè. Anh muốn xem?

Châu bước qua đứng sau lưng người yêu. Vì anh đứng sau lưng nên Khanh không thấy được nét thay đổi trên khuôn mặt của người yêu. Thật lâu Châu mới từ từ lên tiếng.

" Vinh đó hả. Hắn là người mà anh đã gặp tại chợ Việt Nam sáng nay. Hắn xưng tên là An...

Khanh quay người lại. Châu nhìn thấy được sự kinh ngạc, thảng thốt và sợ hãi trong mắt của nàng. Ôm người yêu vào lòng Châu vỗ về.

" Em đừng sợ... Chuyện chưa đến nỗi nào...

Khanh ngược lên. Châu mỉm cười nhìn vào đôi mắt nâu kèm theo câu hỏi.

" Em nghĩ Vinh biết anh là người yêu của em?

Khanh nhẹ gật đầu.

" Có thể. Hắn có thể còn biết nhiều hơn nữa. Đối với một nhân viên cảnh sát khôn ngoan, nhiều kinh nghiệm như Vinh thì chuyện đó không có gì khó khăn hết. Hắn có thể truy ra anh là ai, địa chỉ của anh...

Tối phiên Khanh thấy được nét lo âu thoáng hiện ra trên mặt của Châu. Mãi nói chuyện hai người như quên ăn. Trở lại bàn ngồi Châu tiếp tục ăn trong lúc Khanh lại tư lự và thôi không ăn nữa.

" Em sợ cho anh. Hắn có thể giết anh...

Châu cười trấn an.

" Bây giờ anh mới nghĩ là tại sao hắn lại vui vẻ và thân thiện với anh. Hắn còn theo anh tới tận xe nữa...

Khanh giật mình nhìn Châu chăm chú.

" Theo anh ra xe...

" Ra xe xong hắn còn đứng nói chuyện với anh mấy câu mới từ giả. Anh không nghĩ ra

hắn muốn gì...

Khanh cau mày rồi lát sau buột miệng.

" Đúng rồi... Đúng rồi... Hắn...

Nói chưa dứt câu Khanh chồm người lấy điện thoại gọi vào sở rồi nói với Châu.

" Em nghĩ xe của mình bị hắn nghe lén rồi...

Khoảng hai mươi phút sau khi nghe tiếng xe ngừng, Khanh mở cửa bước ra trong lúc Châu vẫn còn ngồi tại bàn ăn. Lát sau Khanh trở vào nhà. Ngồi vào ghế nàg cười nói với người yêu.

" Họ đã tìm ra một cái nút áo Vinh đã đặt dưới lườn xe của mình. Sáng mai em sẽ bàn với nhân viên của em để xếp đặt kế hoạch dụ cho Vinh và George lọt vào bẫy của mình...

Ăn hết cuốn bánh tráng cuối cùng Châu bước sang ôm lấy Khanh.

" Chief of Police của anh giỏi quá. Muốn thưởng hôn?

Khanh cười hắc hắc đùa.

" Muốn... Mai anh đi về rồi không biết bao giờ mình mới gặp lại... "

Châu trầm thờ dài trong lúc gối đầu của mình lên mái tóc thơm mùi hoa hoàng lan. Dù muốn anh cũng không thể ở lại đây lâu hơn nữa. Anh phải trở về Atlanta đối diện với đời sống của mình. Anh còn có gia đình. Anh còn đứa con thân yêu cần sự giúp đỡ của anh để tiếp tục việc học. Anh còn một người vợ, dù anh không còn yêu thương như ngày xưa nhưng cũng có nhiều gắn bó và ràng buộc về tinh thần lẫn vật chất. Muốn sống hạnh phúc bên Khanh anh phải giải quyết như thế nào để cho chính mình và những người mình thương yêu không phải chịu đựng đau khổ và buồn phiền.

" Anh có muốn đi đâu không anh?

Khanh thì thầm bên tai người yêu.

" Đi biển... Chắc còn lâu lắm anh mới được thấy biển...

Khanh nhìn đồng hồ.

" Bây giờ mới hơn một giờ. Mình nằm nghỉ một chút rồi đi...

Châu đùa.

" Em âm mưu gì đây mà rủ anh đi biển. Em ý em bơi giỏi rồi em tính trần nước anh hả...

Khanh ré lên cười hắc hắc.

" Ê không có đâu à nghe. Anh muốn đi biển mà...

" Em khôn tổ bà... Em biết anh thích biển nên em làm bộ mại hơi... Phải không... Thú thiệt đi...

Bị lật tẩy Khanh rũ ra cười. Trong lúc hai người dọn dẹp bàn ăn Châu hỏi.

" Mình có tắm không?

Khanh nói bằng giọng cợt đùa.

" Có chứ... Không tắm làm sao em trần nước anh được...

Châu bật lên tiếng cười kèm theo câu nói.

" Đừng tưởng bỏ cô em của tôi ơi... Cô chưa biết tôi là vô địch bơi lội của trường Hồ Ngọc Cẩn...

Khanh xì tiếng dài.

" Xạo... Mặt anh mà bơi cái gì. Bỏ vào bồn tắm cũng chết ngộp...

Vòng tay ôm lấy cái eo thon thon của người tình Châu nói hai tiếng.

" Đi... Đi...

" Đi đâu?

" Đi vào bồn tắm để thử xem anh có chết ngộp không...

Mặt đỏ rần lên rồi Khanh cười hắc hắc.

" Ngu sao đi... Anh đừng có dụ khị em...

Đôi tình nhân ngồi cạnh nhau nơi công viên sát bờ biển. Vì trời lạnh nên hai người chỉ muốn kiếm chỗ nào thanh vắng để ngắm cảnh hoàng hôn. Gió thổi bay tung mái tóc dài của Khanh.

" Em lạnh

Ủ mình trong cái áo ấm Khanh lắc đầu cười nói bằng giọng âu yếm.

" Không... Nhưng nếu anh ôm em thật chặt thì em sẽ ấm hơn "

Châu cười vòng tay kéo thân hình của người tình vào sát mình. Trong ánh sáng nhạt mờ của buổi hoàng hôn anh ngửi được mùi hương hoa hoàng lan nồng nàn trên tóc và trên mắt môi của Khanh. Từ sau khi bị đặt mình xuống chết Khanh có vẻ tư lự cũng như ít nói cười hơn trước. Có lúc anh thấy nàng như mất hút vào khoảng mù sương nào đó.

" Nếu đi hết biển mình sẽ tới đâu hả anh?

Khanh hỏi khi nhìn chút mặt trời còn lại từ từ chìm xuống mặt nước. Biển chợt mênh mông màu thẫm đen cũng như không gian từ từ chìm vào bóng tối nhạt nhòa.

" Anh không biết

Châu ngáp ngừng. Khanh quay nhìn. Trong bóng đêm mờ mờ anh thấy ánh mắt long lanh ngời sáng tình tự đầm thắm và dịu dàng. Đôi môi xinh xinh mím lại ẩn ước nụ cười. Cánh mũi phập phồng có lẽ vì hồi hộp hay xúc động.

" Tuy nhiên nếu đi chưa hết biển thì mình phải ngừng lại ở đây...

Châu cười chỉ ngay vào trán người yêu. Khanh cười hắc hắc.

" Anh không biết thì nói không biết. Không biết mà nói không biết tức là biết...

Châu bật cười.

" Em làm anh nghĩ ra một câu...

" Câu gì... Anh phải nói đàng hoàng chứ không được cà rồn. Không thôi là em nhéo anh...

" Lúc anh chưa yêu em thì tóc anh bạc. Lúc mình đang yêu nhau thì tóc anh hết bạc. Khi mình yêu nhau rồi thì tóc anh cũng hết bạc luôn...

" Anh muốn nói cái gì?

Khanh nhìn người yêu. Châu cười cười. Làm mặt nghiêm Khanh đưa bàn tay ra.

" Anh nhớ là cà rồn là em nhéo anh...

" Lúc anh mới gặp em thì tóc anh bạc, đúng chưa?

Khanh nhẹ gật đầu. Cười thích thú Châu tiếp.

" Khi mình yêu nhau thời anh bị em bắt nạt. Em nắm đầu anh nên tóc của anh đứt hết thành ra đầu còn tóc nữa mà bạc...

Nói xong Châu bật cười. Khanh cũng ré lên cười sắc súa.

" Anh nhắc em mới nhớ. Từ rày về sau em sẽ nắm tóc anh chứ không nắm tay nữa... Nắm tóc là anh hết chạy... "

Mãi mê trò chuyện và đùa cợt với nhau nên Khanh và Châu không để ý tới Vinh đang đứng bên cạnh gốc cây dùng ống dòm nhìn về chỗ họ đang ngồi. Nhờ ánh đèn điện tỏa xuống chỗ đôi tình nhân ngồi nên hắn thấy khá rõ cảnh họ âu yếm với nhau. Ánh mắt của gã cảnh sát si tình sáng lên vẻ khổ sở lẫn oán hận kèm theo câu nói.

" Khanh ơi... Em làm cho anh đau khổ thời anh sẽ làm cho em khổ sở đốn đau ngàn lần hơn. Em sẽ phải trả giá cho việc em làm...

Châu đậu xe vào bãi đậu xe của Home Depot. Hôm nay nhằm ngày thứ bảy nên khá đông xe. Anh vừa ra khỏi xe và đi được mười bước, một chiếc xe Ford trở tới rồi quẹo vào đậu kế bên chiếc Honda Accord của anh. Tài xế của chiếc xe Ford này là George. Hắn mang kính mát và đội nón xùm xụp. Ngồi yên nơi ghế lái giây lát hắn mới mở cửa xe bước ra và chậm rãi đi theo sau Châu một khoảng xa xa. Sau khi Châu bước vào cửa tiệm hắn vội quay trở lại xe của mình. Loay hoay mở cửa xe hắn liếc thật nhanh một vòng bãi đậu xe xem có ai ở gần mình không đoạn nhanh nhẹn lấy ra vật gì màu đen rồi gắn dưới lườn xe của chiếc Honda Accord. Làm xong hắn lái xe một vòng quanh bãi đậu xe xong đậu vào một chỗ khuất vắng đoạn mở *tracking device* . Đây là dụng cụ mà người ta thường dùng để theo dõi thú vật hay người. Nó gồm có hai bộ phận chính. Thứ nhất là bộ phận phát ra tín hiệu và thứ nhì là bộ phận thu nhận tín hiệu. Tùy theo hãng sản xuất và giá tiền, các máy dò này có thể ghi nhận tín hiệu xa hay gần.

Nửa giờ sau Châu ra khỏi cửa Home Depot rồi từ từ lái xe vào con đường đông đúc. George theo sau chiếc Accord một khoảng xa xa vừa đủ để không mất dấu. Và lại hắn cũng không sợ mất dấu vì tín hiệu phát ra khiến cho hắn có thể theo dõi Châu dễ dàng. Hắn thấy Châu quẹo xe vào con đường nhỏ rồi sau đó lại quẹo vào ngôi nhà màu xanh hai tầng. Lái xe từ từ qua khỏi nhà của Châu xong George quay xe trở ra đường lớn và sau đó biến mất.

" Anh xem đi rồi cho em biết ý kiến... "

Hơi ngạc nhiên khi nghe Hạnh nói câu trên Châu im lặng cầm lấy cái phong bì màu vàng. Đợi cho vợ ra khỏi phòng anh mới thông thả mở phong bì. Lấy ra tấm ảnh Châu thờ dài. Đó là tấm ảnh chụp anh đang ôm lấy Khanh trên bãi biển. Cầm lấy tấm ảnh khác anh nhìn chăm chú Khanh đang mặc áo tắm đứng trên cát. Không biết ai chụp nhưng tấm ảnh rất đẹp vì có nhiều góc cạnh thật đặc biệt. Châu nhìn say sưa vào khuôn mặt của Khanh với nụ cười rạng rỡ và hạnh phúc. Hơn hai mươi bức ảnh được kẻ nào đó chụp và gởi cho Hạnh trong lúc anh đang ở bên cạnh Khanh. Châu liên tưởng tới Vinh. Chỉ có hắn mới làm chuyện này. Si mê Khanh, biết nàng yêu anh nên hắn mới nghĩ ra chuyện chụp hình gởi cho Hạnh để phá phách.

Đang tần ngần ngắm những bức ảnh Châu ngược nhìn khi thấy Hạnh bước vào phòng. Nhìn chồng giây lát nàng nhẹ giọng.

" Người ta bảo *Giữ người muốn ở chứ không ai giữ người muốn đi*. Anh không còn thương em nữa thôi cho dù em có làm đủ mọi cách em cũng giữ không thể giữ anh được. Giữ làm chi một cái xác không hồn...

Châu ứa nước mắt. Anh nhìn vợ như muốn nói điều gì nhưng Hạnh cúi đầu nhìn xuống thảm. Lát sau nàng ngược lên nhìn chồng.

" Anh nên nói chuyện với luật sư để xúc tiến thủ tục ly dị. Em yêu anh nhưng em muốn anh được sung sướng với Khanh. Em cầu chúc cho anh tìm được người bạn như ý anh mong ước...

Châu bước tới một bước như muốn ôm lấy vợ nhưng Hạnh lùi lại để tránh đoạn xoay lưng đi ra khỏi phòng. Đứng nhìn theo bóng người đã chia xẻ vui buồn, vất vả và sung sướng với mình hơn hai mươi lăm năm Châu cảm thấy lòng đầy phiền muộn. Anh tự hỏi mình làm như thế có đúng không? Có cần thiết không? Có mang lại sung sướng cho mình không? Con cái sẽ nghĩ như thế nào về mình? Đánh rằng tiếp tục sống với Hạnh anh sẽ không sung sướng như sống với Khanh nhưng anh biết là nếu xa Hạnh để sống với Khanh anh cũng sẽ không hạnh phúc hoàn toàn. Có một lúc nào đó khi nghĩ về quá khứ anh sẽ thấy bứt rứt. Có một lúc nào đó khi nhớ lại kỷ niệm anh sẽ thấy mình đã đối xử tệ bạc với Hạnh. Nàng không có điều gì đáng để cho anh phàn nàn. Nàng là một người vợ hoàn toàn. Chỉ có một điều là anh không yêu nàng như anh yêu Khanh.

Kỷ niệm mù sương

Chương 11

Châu quay nhìn ngôi nhà sơn màu xanh lần cuối cùng. Đó là ngôi nhà anh đã ở hơn hai mươi năm. Kỷ niệm vui buồn chợt hiện về khiến cho anh rung rung nước mắt. Anh mừng rỡ ra Hạnh đứng nép bên cửa sổ. Khuôn mặt nàng nhạt nhòa nước mắt. Đứa con gái giơ tay vẫy chào. Hai mươi lăm năm. Anh đã sống không vui không buồn, vất vả bon chen để tạo dựng mái ấm gia đình và nuôi nấng bốn đứa con cho tới lúc chúng nó trưởng thành. Bây giờ là lúc anh phải ra đi vào cái tuổi xế chiều của đời người. Tại sao mình phải ra đi? Châu đã hỏi nhiều lần như thế. Dường như không có câu trả lời thỏa đáng để rồi cuối cùng anh chỉ biết nhủ thầm: "*Ra đi chỉ vì không thể ở lại... Thế thôi...*"

Mở cửa xe anh mỉm cười nhìn đồng sách vở ngổn ngang. Đó là gia sản của anh. Tới giờ phút cuối tuy Hạnh không bắt buộc nhưng anh đã để lại tất cả những gì hai người tạo dựng chung với nhau từ ngôi nhà, tiền bạc và một vài bất động sản cho nàng. Anh bỏ hết chỉ để được tự do, để được thanh thản ra đi dù biết tâm tư của mình, không ít thời nhiều vẫn còn lưu luyến và âu lo cho người ở lại. Giơ tay vẫy chào lần cuối cùng Châu ngồi vào tay lái. Không biết người lưu luyến hay là vật luyến lưu mà chiếc Honda cứ chầm chậm lăn bánh.

Đang ngồi trong văn phòng tại sở cảnh sát Khanh nghe điện thoại riêng của mình reo. Nàng cười vui vì biết chỉ có một người duy nhất gọi mình.

" Hi anh..."

Giọng nói của Châu nhỏ và chậm rãi trong tiếng động như là tiếng máy xe khiến cho nàng phải áp sát vào tai và chú ý lắm mới nghe rõ.

" Anh đang ở Birmingham. Anh sẽ gặp em tối hôm nay..."

Châu chỉ nói có một câu ngắn gọn như vậy xong cúp máy. Khanh cau mày. Nàng linh cảm có chuyện gì bất thường xảy ra. Hôm nay thứ sáu. Châu đã sang chơi với nàng suốt hai ngày thứ bảy và chủ nhật. Sáng thứ hai anh mới lên máy bay về lại Atlanta. Phải có chuyện gì xảy ra trong ba ngày thứ ba, tư và thứ năm. Không dẫn được thắc mắc Khanh gọi lại dù biết có thể người yêu sẽ không trả lời. Châu không thích nói chuyện trong lúc lái xe trừ trường hợp bị bắt buộc do đó anh sẽ tắt điện thoại. Khanh thờ dãi vì thử hai lần mà không được. Bực mình nàng gắt yêu như Châu đang đứng trước mặt mình.

" Anh kỳ quá... Nghỉ chơi anh luôn...

Đang đứng nói chuyện với Adam ngoài hành lang Khanh nghe điện thoại riêng của mình reo. Xin lỗi Adam nàng hấp tấp bước vào phòng để trả lời.

" Hi anh...

" Mình nói chuyện được không?

Khanh giờ tay vẫy Adam khi thấy ông ta giờ tay chào từ biệt mình.

" Em chờ anh gọi lâu muốn chết. Em gọi anh mà anh không trả lời...

" Anh xin lỗi em... Anh...

Khanh cười ngất lời.

" Em biết... Anh đang ở đâu?

" Anh ngừng đổ xăng ở La Fayette...

Im lặng giây lát Khanh mới từ từ hỏi.

" Có chuyện gì mà anh lại trở qua..

Khanh nghe tiếng Châu cười vui vẻ.

" Anh nhớ em quá... Anh qua thăm em. Chịu hôn?

Buồn cười Khanh gất khế.

" Khi gió... Người ta hỏi chuyện đang hoàng...

Tiếng cười của Châu vang vang trong điện thoại.

" Anh qua ở luôn với em. Anh chỉ xin em cho anh một căn phòng nhỏ trong nhà em. Được không?

" Không được. Nhà em chỉ có một phòng. Đó là phòng em đang ngủ. Thôi để em nhường phòng em đang ngủ cho anh...

" Anh không thích như vậy. Rồi em ngủ ở đâu?

" Em không có phòng cho anh ở mà anh lại không chịu ở phòng của em như vậy chỉ còn có một cách..."

" Cách gì?

" Hai đưa mình ngủ chung với nhau..."

Châu nghe Khanh ré lên cười hắc hắc bên kia đầu dây.

" Đây là lệnh của Chief of Police hả "

Khanh cười thánh thót vì lời nói đùa của người yêu.

" Dạ... Lệnh này được sự chấp thuận bởi tòa án của tiểu bang Texas...

" Nếu anh không tuân lệnh thì sao?

" Thì em sẽ còng tay anh vào tay em. Em đi đâu anh đi đó. Anh đi đâu em theo đó...

" Vậy hả. Thôi bây giờ mình ngưng nói chuyện đi để anh lái xe tới gặp em cho em còng tay anh...

Khanh đùa trong tiếng cười hăng hắc.

" Em không còng tay anh mà em sẽ giữ chặt anh bằng hai tay của em... Anh chạy nhanh lên. Chạy trăm mile một giờ đi...

" Thôi đi... Anh không có nghe theo lời xúi dục của em đâu...

Tắt điện thoại Châu vẫn còn nghe tiếng cười của Khanh trong trí. Từ từ lái xe nhập vào xa lộ 10 anh cảm thấy lòng mình bình yên. Chỉ còn một quãng đường ngắn nữa là anh sẽ gặp lại Khanh. Anh sẽ ôm trong tay tình yêu và ước mơ nhỏ bé của mình. Anh mỉm cười khi dường như tới khuôn mặt, đôi mắt nâu, đôi môi bóng mượt và mái tóc thơm hương hoa hoàng lan. Ngay lúc đó chiếc Impala bốn cửa sơn màu xanh vọt song song với xe của Châu. Liếc sang anh thấy một người đàn ông lái xe kèm theo họng súng đen ngòm đang chĩa vào mình. Ánh sáng lóe lên cùng với tiếng nổ. Châu cảm thấy người đau buốt và thân thể bỗng bẽnh. Chiếc Honda Accord mất thăng bằng lao sang bên trái, băng qua bên phải rồi cuối cùng đâm vào lề. Trước khi ngất xỉu Châu còn nghe được tiếng còi xe cảnh sát hú vang vang.

Trời gần cuối mùa thu u ám. Mây xám giăng mắc đầy trời. Con gió lạnh từ miền bắc kéo về thổi bay những chiếc lá khô còn trên cây xuống bãi cỏ vàng lấm tấm xanh. Nghĩa trang đìu hiu và vắng lạnh. Khanh đứng yên nhìn nắm mộ còn mới. Trong yên tĩnh và thê lương nàng mơ hồ nghe được tiếng nói trầm ấm, thiết tha và tiếng cười của Châu. Tự

dung nàng thờ dài rồi tiếp theo là nước mắt từ từ ứa ra làm nhạt nhòa hình ảnh của Châu trên tấm bia làm bằng đá xanh. Châu đã đi, đi thật xa. Có lẽ anh đã trở về quê hương, miền đất bình an như anh hằng mong ước. George và Vinh không giết được nàng nhưng họ đã giết chết Châu, giết chết hạnh phúc của nàng.

11 - 2008

chu sa lan

Nguồn: Tác giả / VNthuquan - Thư viện Online

Người đăng: Ct.Ly

Thời gian: 03/08/2009 1:48:12 SA